

Чи є Новий Завіт словом Божим?

[Українська – Ukrainian – أوكرائي]

Автор:

Мункіз ібн Махмуд Аль-Сакар

Переклад:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Якубович Михайло

Перевірка: Вадим Дашевський

هل العهد الجديد كلمة الله؟

د. منقذ بن محمود السقار

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& د. ميخائيلو يعقوبوفيتش

مراجعة: فاديم داشيفسكي

ISLAM HOUSE

الإسلام سؤال وجواب

ISLAMHOUSE.COM

THE LARGEST AND MOST AUTHENTIC
FREE REFERENCE TO INTRODUCE ISLAM
IN THE WORLD LANGUAGES

ПОДЯКА

Насамперед, вся хвала та дяка належить Аллаху – Всемогутньому Богу. Для мене велика честь представити цю скромну роботу моєму читачеві, в надії, що Господь допоможе йому почерпати з неї користь, і зробить мене серед тих, хто знає істину і прямує істинним шляхом.

Слідуючи традиції пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха) дякувати людям, які роблять для нас добро, хотів би висловити вдячність всім, хто допомагав мені у завершенні даної книги. Можливо, мій успіх став результатом їхніх молитов, звернених до Всемогутнього Бога.

Я хотів би висловити подяку моїм прекрасним батькам за їх неоціненну турботу і ласку. А також моїй вірній дружині за її постійну підтримку, допомогу, і за те, що була поруч в часи написання цієї праці.

Хотів би висловити щиру подяку перекладачеві, який зіграв важливу роль у донесенні змісту даної книги до українських читачів.

Я вдячний всім моїм братам, друзям і колегам, які брали участь у звершенні цієї роботи.

Мункіз ібн Махмуд аль-Сакар,

доктор філософії

ВСТУП

Аллах¹ (Святий Він та Великий)² відправляв своїх посланців - одного за іншим - зі знаменнями, істинним керівництвом і світлом, аби розкрити людям істину.

Серед цих праведних пророків був великий посланець і пророк Месія, Ісус (мир йому)³. Аллах (Святий Він та Великий) дарував йому Євангеліє: "Потім відправили Ми вслід за ними Ісу, сина Мар'ям, і дарували Ми йому Інджіль, і вселили в серця тих, хто йшов за ним, співчуття й милість. А чернецтво вони самі вигадали, бо Ми не приписували його їм, хіба як прагнуть вони до вдоволення Аллаха. Та не виконали вони його належним чином. Тож

---

¹ Мусульмани надають перевагу використанню слова "Аллах", одному із прекрасних імен Всемогутнього, яке є Його найвеличнішим ім'ям. Слово "Аллах" – унікальне та чисте, на відміну від українського слова "Бог", яке може вживатися у безлічі форм. Якщо ми додамо закінчення "-и", отримаємо слово у множині - "Боги". А Аллах - Один і Єдиний, і немає у нього множини. Якщо до слова "Бог" додати закінчення "-иня" – вийде "Богиня", жінка-бог. Немає нікого, серед чоловічого та жіночого, схожого на Аллаха. ("Концепт Бога у більшості релігій", доктор Закір Абд аль-Карім, с. 18). Прим. перекладача.

² Мусульмани не згадують ім'я Аллаха без прославлення. Літери "С.В." – аббревіатура двох арабських слів "Субханнаху Ватаала", що означає "Славетний Він та Величний!" (17:43). Тому, у цій книзі я буду використовувати слова "Аллах (С.В.)", згадуючи Бога Всемогутнього, за виключенням цитат. Прим. перекладача.

³ Мусульмани також не згадують ім'я пророка, не вшанувавши його молитвою. Словами прославлення є "мир йому", коли мова йде про пророка; або "мир їй", коли говорять про Діву Марію. Слова "мир їм" звучать при згадуванні більше, ніж одного пророка. Прим. перекладача.

дарували Ми тим серед них, які вірували, винагороду, але багато хто з них — нечестивці". (Аль-Хадід:27)

Аллах (Святий Він та Великий) закликає віруючих вірити у всіх пророків та одкровення. Він (Святий Він та Великий) наказав їм: "Скажіть: «Ми увірували в Аллаха і у те, що зіслано нам, і що зіслано Ібрагіму, Ісмаїлу, Ісхаку, Якубу та колінам із нащадків їхніх; у те, що було дано Мусі, Ісі, у те, що було дано пророкам від Господа їхнього. Ми не проводимо межі між ними, і Йому Ми підкоряємося». (Аль-Бакара:136)

Аллах (Святий Він та Великий) так описує віруючих: "Посланець увірував у те, що зіслано йому від Господа його, а разом із ним — віруючі. Усі увірували в Аллаха, в ангелів Його, у книги Його, у посланців Його: «Ми не проводимо межі між посланцями». Вони говорять: «Слухаємо та підкоряємось! Даруй нам прощення, Господи наш, і до Тебе — повернення!" (Аль-Бакара: 285)

Євангеліє, котре Аллах (Святий Він та Великий) дарував Ісусу (мир йому), не має нічого спільного з Новим Завітом, який християни вважають святим, написаним учнями Ісуса (мир йому) і тими, хто був після них. Історії людей, біографії і листи – далекі від одкровення, яке Аллах (Святий Він та Великий) відкрив Ісусу (мир йому).

Як люди насмілилися приписати власні праці Всевишньому Аллаху (Святий Він та Великий)?

"Горе тим, хто пише Писання власноруч, а потім говорить: «Це — від Аллаха!» щоб продати це за мізерну ціну! Горе їм за те, що написали вони, і горе їм за те, що вони собі здобули!" (Аль-Бакара:79)

Цей вірш - ясний божественний доказ того, що люди Писання (іудеї і християни) змінили і спотворили слово Боже. Що ще раз свідчить: Старий і Новий Завіт,

яким вони нині керуються, не є словом Аллаха (Святий Він та Великий).

Однак, мусульмани не заперечують, що деякі з уривків Нового Завіту, які розповідають нам про поради, сказання і діяння Ісуса (мир йому) - правдиві. Християни вірять, що Новий Завіт – це слово Аллаха, яке писали святі з натхнення від Святого Духа.

Чи підтримують наукові та історичні свідчення (і навіть уривки з Нового Завіту) те, що говорить Священний Коран, чи вони підтримують віру християн?

У першій книзі з цієї серії ми довели, що Старий Завіт не є словом Аллаха (С.В.). У цьому ж посланні, ми відповімо на інше запитання: чи є Новий Завіт словом Бога?

Аби дати на нього відповідь, ми будемо вивчати і досліджувати Біблію, християнських богословів, вчених, а також науковців та істориків, слідуючи науковій методології.

Просимо і молимо Аллаха (С.В.) направити нас всіх на шлях істини. Я присвячую цю роботу кожному, хто шукає правду.

Д-р. Мункіз Бін Махмуд ас-Саккар

Мекка Аль-Мукаррама

Зуль-хіджа, 1423 за Хіджрою (Місячний календар)

mongiz@maktoob.com

НОВИЙ ЗАПОВІТ

Новий Завіт представляє собою зібрання чотирьох Євангелій, книги Діянь, двадцяти одного Послання і одкровення, які є основою священного Писання християн. Авторство цих книг приписують восьми письменникам, які жили в першому і другому поколіннях християнства. Матвій, Марк, Лука та Іоанн – автори Євангелія; Павло – автор чотирнадцяти послань⁴, і Петро, Яків і Юда, яким приписуються деякі послання.

Матвій, Іоанн, Петро, Яків і Юда (мир їм) були учнями Ісуса. Марк, учень Петра, і Павло навернулися в християнство (мир їм) після завершення місії Ісуса, вони ніколи не зустрічалися з ним особисто. Лука був учнем Павла і став християнином через нього, хоч той, як ми вже згадували, не зустрічався з Ісусом (мир йому).

Християни твердо переконані, що учні Ісуса (мир їм) і їхні послідовники написали Євангеліє і послання. Тоді як записи звичайних людей могли стати святими?

Під час Ватиканського Собору (1869 р. - 1870 р.), церква ухвалила рішення стосовно Святої Біблії, Старого і Нового Завіту, яке голосить: **“Книги Священного Писання були створені Богом, записані з натхненням Святого Духа і передані до церкви”**.

Менш, ніж за сто років після цього, відбулося скликання ще однієї наради в Ватикані. Ця нарада (1962 - 1965) була проведена з метою обговорення проблем, з якими стикалася церква за критичних досліджень Біблії. За

---

⁴ Якщо погоджуватись з думкою деяких вчених, які неоднотайно приписують авторство послання до Євреїв Павлу.

голосами більшості людей (2344), і з запереченням тільки шістьох чоловік, вона постановила наступне:

"Тора швидко потерпіла невдачу (як "Слово Бога"), Євангелія ж перебувають у кращому положенні. Вони (Євангелія) прийшли до нас з божественним натхненням від Святого Духа. Церква, з твердою наполегливістю і завзятістю, заявляє, що чотири Євангелія завжди засвідчують свою історичну достовірність. Вони правдиво повідомляють нам про діяння і вчення Ісуса, Сина Божого. Святі писці написали чотири Євангелія, аби розкрити нам істинні речі про Христа".⁵

Церква також не заперечує, що автори змінили деякі слова. Таким чином, не Аллах (С.В.) є творцем, а євангелісти, натхненні Святим Духом. У своїй книзі "Короткий звіт про історію коптської нації", коптські вчені говорять: "Свята Біблія являє собою добірку книг, написаних людьми Аллаха, з натхнення Святого Духа в різні часи".

Християни не вірять у буквальне натхнення (слово до слова, або буква до букви), як це роблять мусульмани. Вони вважають: "Якщо Аллах Всемогутній хоче повідати людям таїну, Він надихне обраного писця, аби той занотував окрему главу. Потім Він буде підтримувати автора і надихатиме його на вибір подій, ситуацій, діянь і слів, котрі стануть милістю для рабів Його. Аллах стане наставником автора і його керівництвом, і Він захистить його від звершення будь-якої помилки або недоліку, і той буде писати тільки те, що вселив йому Аллах... цього досить, щоб приписати книгу Аллаху".

Священик Фендер роз'яснив віру християн в Одкровення. Він сказав: "Ми віримо, що пророки і учні

⁵ Ахмад Абд аль-Вахаб. Відмінності в перекладах Біблії. С. 91 – 92.

були схильні до забування і помилок у всьому, та вони були непогрішними у своїх розповідях і записах. Якщо читач помічає якісь відмінності або розбіжності у писаннях, причиною цьому є брак знань і тямущості того, хто читає".

У стислій формі ми розповіли про переконання християн щодо Нового Заповіту.

КОДЕКСИ НОВОГО ЗАПОВІТУ

Книги Нового Заповіту дійшли до нас через тисячі рукописів, якими християни так пишуться. Вони вважають, що ці рукописи і їх величезна кількість ясно свідчать про непогрішимість слова Аллаха (С.В.), яке записали учні Ісуса (мир йому).

Аби збагнути їх важливість для християн, ми наведемо цитату священника Джиммі Шваггарда, яка пролунала під час дискусії з мусульманським вченим Ахмадом Дідатом. Він сказав: "Існує близько двадцяти чотирьох тисяч рукописів Нового Завіту, найстаріший з них датується 350 роком нашої ери. Однак, оригіналу або ж першого написаного манускрипту Слова Божого не існує".⁶

Рукописи Нового Завіту поділяються на три категорії.

Перша: рукопис на папірусі

Письмо на папірусі було характерним для другого і третього століття. Ці рукописи включають в себе дві частини Нового Завіту. Один з них містить два уривки з Євангелія від Іоанна (Ін 18:31 і 18:37-38) і був написаний в другому столітті. Зараз вони зберігаються в Манчестері. Інший містить два уривки з Євангелія від Матвія (Матвія 1: 1-9 і 12: 14 - 20). Існують також сувої, які відносяться до більш пізніх століть та містять короткі біблійні уривки.

Друга: грецький рукопис

---

⁶ Рахматуллах Аль Хінді. Відкрита істина. т.1 - с. 39-42.

Манускрипти записувались на шкірі тварин, і цей спосіб письма був поширеним у четвертому столітті. Таких рукописів існує багато, та найважливіші серед них Олександрійський, Синайський і Ватиканський кодекси.

Третя: рукописи тринадцятого століття і пізніше

Базельський кодекс є найбільш значущим серед рукописів.

Олександрійський, Синайський і Ватиканський кодекси є найстарішими та найголовнішими рукописами Нового Заповіту, написані давньогрецькою мовою. Вони датуються приблизно четвертим століттям. Ми розповідали про них у попередній книзі про Старий Заповіт. Тому зараз відзначимо лише те, що стосується Нового Завіту.

1. Ватиканський кодекс

Вступ до католицького Нового Завіту говорить: "Найбільш древні рукописи, які містять більшість книг Нового Завіту або його повний текст – це дві священні книги, котрі належать до четвертого століття, і Ватиканський кодекс – один із найголовніших. Ми не відаємо про витоки цього кодексу, і, на жаль, він зазнав деяких пошкоджень. Рукопис складається з Нового Завіту, окрім Євреїв (9:14, 13:25), першого і другого послання до Тимофія, Тита, Филимона, і Одкровення. Невідомий автор додав ці листи і послання в п'ятнадцятому столітті. Євангеліє від Марка закінчується віршом (16:9)".

2. Синайський кодекс

Французьке введення до Нового Завіту голосить: "Крім того, що цей кодекс містить всі частини Нового Завіту, до нього ще увійшли й "Послання Варнави" та

частково "Пастир Герми", які не належать до канонічних писань." У кодексі відсутній кінець Євангелія від Марка(16:9-20), і немає порожніх сторінок, але початок Луки йде одразу після вірша (8).

3. Олександрійський кодекс

Цей кодекс містить неповний зміст Нового Завіту. Пошкодженими були перші аркуші Євангелія від Матвія, таким чином воно починається лише з 25:6, і Євангелії від Іоанна з (6:51) до (8:52). Він також містить два послання Климента і інші твори, які не включені в Біблію.

4. Єфремів кодекс

Цей кодекс містить тільки Новий Завіт, зараз він зберігається в Національній бібліотеці Парижу. Вчені припускають, що він був написаний в шостому або сьомому столітті, деякі вважають, що це сталося у п'ятому столітті.

5. Кодекс Бези

Кодекс датується п'ятим століттям, нині знаходиться в Кембриджському університеті. Він містить чотири Євангелія, книгу Діянь та невеликий фрагмент Євангелія від Іоанна. Деякі частини тексту втрачено. Автор цього кодексу переписував текст у довільному порядку. Він відомий своєю перестановкою слів. Автор вставляв фрази Ісуса як це було записано у Матвія, та коли переписував Євангеліє від Луки і помічав різницю, то додавав частини тексту з Матвія у Євангелія від Луки. Оскільки у Євангелії від Матвія не вистачало багатьох імен, він вигадував їх сам.

6. Базельський кодекс

Вчені припускають, що він був написаний у восьмому столітті. Рукопис зберігається в бібліотеці університету Базеля в Швейцарії. Він містить Новий Завіт з величезними упущеннями.

7. Кодекс Лауда

Цей кодекс відносять до дев'ятого століття, нині зберігається в Бодлеанській бібліотеці Оксфорду. Рукопис містить лише текст Книги Діань.⁷

---

⁷ Див. Мухаммад Еззат Тахтаві. Порівняння релігій. - с. 47-51. Абд аль-Салам Мухаммад. Свята Біблія в скрижалях. - с. 91. Абд аль-Рахім Мухаммад. Читання Святої Біблії. т. 2. - с. 269-270.

ВІДМІННОСТІ НОВОЗАВІТНІХ КОДЕКСІВ

Перше, на що варто звернути увагу: рукописи Нового Завіту не були записані людьми, яким вони приписуються, адже за їхнього життя не було зафіксовано жодних записів, а перший рукопис був написаний щонайменше через два століття після смерті авторів.

Християни не можуть довести зворотне, і священник Фріндж зізнався в цьому під час дискусії з мусульманським вченим Аль Хінді. Вибачившись, Фріндж сказав: «**Причина, через яку ми втратили записи, полягає у труднощах і проблемах, з якими християни зіткнулись на протязі трьох століть і тридцяти років**». Мусульманський вчений Аль Хінді прийняв це пояснення, та це не виправдовує їх від користування даними записами. Адже не можна покладатися на припущення, вигадки і невідомість. Крім того, не існує двох однакових рукописів серед усіх манускриптів Нових Завітів. Всі вони зазнали дописувань та упушень, і це те, що сповідують християни.

Намагаючись спростувати важливість відмінностей між рукописами, Джиммі Сваггарт сказав: "**Що стосується стародавніх писань, то наукові принципи говорять: якщо ми маємо десять копій певної книги, то нам не потрібен її оригінал. У нас є двадцять чотири тисячі примірників, і ми не заперечуємо, що між ними є відмінності. Та, головне, що суть контексту не змінилася**".

У своїй книзі "**Правда про Біблію**" Доктор Роберт не погоджується зі Сваггатом і висловлює свою відповідь. Крім того, Роберт підготував наукову брошуру для друку із Біблією, але йому не дозволили цього зробити. Коли його

запитали про причину, він сказав: "Ця брошура змусить людей втратити довіру цій книзі".

Він також сказав: "Не існує книги, яка б містила стільки змін, помилок і вигадок, як Свята Біблія", - і додав, що священники визнають навмисні вигадки, їх розділяє лише думка з приводу того, хто саме їх вніс: "Ніхто не насмілиться стверджувати, що Бог є автором всіх частин Святого Письма, або, що Він нав'язав ці вигадки".⁸

Кен Рім сказав: "Теологи сьогодні сходяться лише в одному: тільки деякі частини Біблії не зазнали жодних змін".

У Британській енциклопедії, Моріс Норн сказав: "Найдавніший кодекс Біблійних канонів було написано в п'ятому столітті. Час між учнями і п'ятим століттям не лишив нам жодного рукопису з цих чотирьох Євангелій. Незважаючи на те, що записи проводилися не так давно, та все одно кодексу притаманні суттєві вигадки, особливо Євангелії від Марка і Іоанна".

Що стосується Євангелія від Марка, то в своїй книзі "Святий Марк" Денніс Найнхем сказав: "У писання закралася неминучі зміни, як навмисні, так і ненавмисні. І серед сотень рукописів (тобто, рукописних копій) Марка, що збереглися, не існує двох, які б повністю відповідали одне одному". Він також сказав: "У нас немає жодного рукопису, який ми могли б порівняти з іншими".

Священик Хорер зазначив, що рукописи Євангелія містять 50.000 відмінностей, у той час як Кріс Бах сказав, що їх налічується 150.000. Британська енциклопедія запевняє: "Вибір священниками Нового Завіту, який охоплює

---

⁸ Див. Найбільша Дискусія між Аль Хінді і Священиком Фендером. - с. 372.

майже все, показує більш, ніж сто п'ятдесят тисяч відмінностей між частинами".

Християни намагаються знайти виправдання цим відмінностям. У своїй книзі "Керівництво для тих, хто шукає" д-р. Саман Калхун сказав: "Не дивуйтеся відмінностям в копіях священних книг, бо до винаходу друкарства в п'ятнадцятому столітті, вони писалися від руки, деякі з письменників були неосвіченими і забудькуватими".⁹

Вірно, але це лише частина правди, бо він проігнорував навмисні вигадки писців, у яких зізналися автори французького введення до Нового Завіту.

Там говориться: "Рукописи Нового Завіту, які ми маємо – різні, але людина може помітити багато відмінностей різної значущості... Є розбіжності, які включають в себе різні значення цілих параграфів, і виявити причини цих відмінностей зовсім нескладно. Писці, чії здібності відрізнялися, переписували текст Нового Завіту протягом століть, і ніхто з них не є непогрішним... Крім того, деякі переписувачі іноді намагалися виправити те, що, на їхню думку, містило очевидні помилки або було неточним з богословської точки зору, і таким чином започатковували нове сприйняття тексту, яке майже повністю є невірним.

Ми можемо додати, що використання багатьох уривків Нового Завіту в процесі поклоніння, призвело до введення деяких прикрашань, аби зробити їх приємнішими і легшими під час голосного читання.

Зрозуміло, що авторські введення накопичувались століттями. Текст, який врешті дійшов до часів друку був сповнений численних змін і доповнень ... Вища мета

⁹ Д.Е. Нінехам. Святий Марк. - с. 11.

критики полягає у вивченні текстів різних документів, аби оцінити їх якомога ближче до першого оригіналу, хоча й неможливо збагнути зміст оригінальної копії".

В своїй книзі "Євангелії, їхнє походження та розвиток" Фредерік Грант, професор теологічних вчень Біблії Федерального інституту теології в Нью-Йорку заявив: "Текст, який зберігався у рукописах, занотовувався стомленими письменниками. Сьогодні існує 4700 паперових примірників, а повні рукописи зберігаються на шматках шкіри або тканини. Тексти всіх цих рукописів істотно різняться, і ми не можемо з упевненістю сказати, що жоден не містить помилок. Більшість копій були змінені коректорами, чії роботи не завжди старанно перевірялися".¹⁰

Опублікований текст Нового Завіту не є остаточним: він залежить від виявлення інших рукописів. Введення Єзуїтського духовенства до Нового Завіту говорять: «Ми можемо добре підготувати текст Нового Завіту, і немає ніякої необхідності його переглядати, якщо тільки ми не знайдемо нових документів".

Це тимчасовий Новий Завіт, допоки не знайдуться інші відомості!

Приклади змін, внесених писцями

Дослідникам Євангелій зовсім нескладно виявити навмисні доповнення в тексті. У наступних пунктах ми покажемо деякі з них.

Матвій сказав: "Тож, коли ви побачите ту гидоту спустошення, що про неї звіщав був пророк Даниїл, на місці

---

¹⁰ Євангелії, їхнє походження та розвиток. Фредерік Грант. - с. 32.

святому, хто читає, нехай розуміє, тоді ті, хто в Юдеї, нехай в гори втікають" (Матвія 24:15-16). Речення "...**хто читає, нехай розуміє**" є доповненням, доданим переписувачем, який хотів наголосити на важливості цього моменту. Але дані слова не належали Ісусу (мир йому), коли він спілкувався зі своїми учнями.

У кінці Євангелія від Іоанна сказано (Ін:21:24): "Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідоцтво його!" Вислів "...і знаємо ми, що правдиве свідоцтво його", - є доповненням. Висловлюючи свою думку з цього приводу, редактори єзуїтської версії Священної Біблії сказали: «Група, яка написала це Євангеліє, сприймала його як незмінне священне писання, донесене улюбленим учнем».

Ще один вірш в Євангелії від Іоанна: "Та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода. І самовидець засвідчив, і правдиве свідоцтво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви" (Ін :19:34 -35). В останньому реченні автор хотів наголосити і запевнити у правдивості Іоанна, та ці слова не належать самому Іоанну.

В Євангелії від Луки можна помітити доповнення, де він приписав Ісусу (мир йому) відповідь на запитання двох його учнів, Іоанна та Якова, коли ті запитали його, чи можуть вони принести вогонь та знищити самаритян. Тоді він (мир йому) повернувся до них і дорікнув їм. Однак, письменник написав інакше: «Сказав: Ви не знаєте, якого ви духа». (Луки 9:55)

Отець Матта аль-Міскін сказав: «Всі богослови, без винятку, згодні, що цей вірш є доповненням, який було внесено одним з переписувачів, бо у ранньому кодексі він відсутній. У будь-якому випадку, вірш не суперечить змісту

і даній ситуації. У стародавньому кодексі віри закінчується словами "викрив їх".¹¹

Дане доповнення було видалено з декількох версій Священної Біблії, таких як Американський стандартний переклад, Англійський стандартний переклад і Біблія гарних новин (Good News Bible).¹²

Подібним чином, писці видаляли або додавали абзаци в п'ятому розділі Євангелія від Іоанна: «У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено. Бо Ангол Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу: А був там один чоловік, що тридцять і вісім років був недужим". (Ін 5:3, 4, 5, Версія короля Джеймса)

Посилаючись на слова отця Матта Аль Міскіна¹³, більшість значущих кодексів не містять такого речення: **“Бо Ангол Господній часами спускався до купальні, і порушував воду, і хто перший улазив, як воду порушено, той здоровим ставав, хоч би яку мав хворобу”**. Таким чином, Біблія добрих новин і редактори інших версій видалили цей абзац. «У них лежало багато слабих, сліпих, кривих, сухих, що чекали, щоб воду порушено. А був там один чоловік, що тридцять і вісім років був недужим". (Ін 5:3 і 5, без номеру 4; Біблія добрих новин)

¹¹ Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Луки. - с. 428.

¹² Це доповнення можна знайти у всіх версіях Біблії Короля Джеймса, Єпископській Біблії 1568, Женевській Біблії 1587, Біблії Дарбі 1889 року, у Біблії Дуея Реймса 1899 і у Новому Завіті Реймса. "А Він обернувся до них, їм докорив та й сказав: Ви не знаєте, якого ви духа". Прим. перекладача.

¹³ Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Іоанна, т. 1. – с. 328.

Автори Нового Завіту були натхненні, заперечення даного твердження

Жоден з авторів Нового Завіту, за винятком Павла, не стверджував, що був натхненний. Їх праці є свідченням величезних зусиль, та ніхто не претендував на богонатхненне визнання.

У своїй книзі Лука зізнався, що не мав ні найменшого увлечення про натхнення:

"Через те, що багато-хто брались скласти оповість про справи, які стались між нами, як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова, тому й я, все від першої хвили докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився". (Луки: 1:1-4)

Передмова Луки свідчить, що Євангеліє – це особисте послання, яке він написав з власних причин, ретельно переписуючи його з доступних джерел, як це робили і інші. У своєму вступному слові, Лука не згадав ні про Бога, Який надихнув його, ні про те, що Святий Дух зійшов на нього. Він не стверджував, і навіть не відав про те, що був натхненний!

Це стосується не тільки Луки, але і всіх авторів Нового Завіту. Адже жоден не запевняв, що його записи були натхненними. Священик доктор Мане Абден Нур сказав: "Ніколи, жодному автору Нового Заповіту не спадало на думку, що його записи про Христа стануть святою книгою християн, яку читатимуть протягом багатьох століть по всьому світу."¹⁴

¹⁴ Священик Маніс А. Нур. Хибні підозри відносно Біблії. – с. 42.

Якщо самі учні та їхні послідовники не знали і не стверджували, що вони були натхненні, то чому християни у цьому впевнені? В Євангеліях немає ніяких доказів даному припущенню, за винятком того, що сказав про себе Павло.

Особисті листи, які не мають нічого спільного з натхненням

Листи Павла та учнів продемонструють, що в багатьох місцях фігурують уривки, котрі свідчать, що ці послання носять особистісний характер і не мають нічого спільного з натхненням. Іоанн сказав (2 Івана 1:13): «Вітають тебе діти вибраної сестри твоєї». Він продовжував посилати вітання щиро любому старцю: "Старець улюбленому Гаєві, якого я на правду люблю. Улюблений, я молюся, щоб добре велося в усьому тобі, і щоб був ти здоровий, як добре ведеться душі твоїй ... але маю надію побачити тебе незабаром, і говорити устами до уст. (1-15) Мир тобі! Друзі вітають тебе. Привітай друзів поименно!" (3 Івана 1:14)

Послання Павла наповнене тим же змістом: "Вітають вас азійські Церкви; Акила й Прискилла з домашньою Церквою їхньою гаряче вітають у Господі вас... Вітають вас усі брати. Вітайте один одного святим поцілунком". (1 Коринфян 16:19-20)

Павло також описав свої почуття до друга Тимофія на початку листа. Він сказав: "Тебе пам'ятаю я завжди в молитвах своїх день і ніч. Я бажаю побачити тебе, пам'ятаючи сльози твої, щоб наповнитись радістю. Я приводжу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселилася в бабі твоїй Лоїді та в твоїй матері Евнікії; певен же я, що й у тобі вона оселилась". (2 Тимофія 1:3-5)

Далі він розповів про власні нужди і попросив Тимофія розповісти своїм друзям в Коринті: "Як будеш іти, то плаща принеси, що його я в Троаді залишив у Карпа, і книжки, особливо пергаменові. Поздоров Прискиллу й Акилу та дім Онисифора. Ераст позостався в Коринті, а Трохима лишив я слабого в Мілеті. Попильнуй прийти до зими". (2 Тимофія 4:13-21)

Листи Павла наскрізь пронизані темою привітання своїх друзів та родичів, усі вони досить об'ємні, майже зі сторінку. (Римлянам 16:1-21)

Він надіслав листа до Тита зі словами: "Як пришлю я до тебе Артема або Тихика, поквапся прибути до мене в Нікополь, бо думаю там перезимувати. Законника Зину та Аполлоса вишли квапливо вперед, щоб для них не забракло нічого". (Тита 3:12-13)

Читач може помітити, що Павло, якому було дароване натхнення писати послання, за словами тих, хто вірить у святість його листів, не знав, кого зі своїх друзів він відправить покликати Тита в Нікополь, де він буде зимувати! Подібних особистих звернень є безліч (1 Коринфян 16:20, Филимона 1:21-24 та Филимона 2:26-28, 4:21-22). Чи дійсно всі ці слова є даром від Аллаха?

Уривки, які не можуть бути натхненними

Читаючи Євангеліє, в жодному з них ми не знаходимо ознак, які свідчать про натхненність автора. Лука, наприклад, сказав: "А Сам Ісус, розпочинаючи, мав років із тридцять, бувши, як думано, сином Йосипа, Ілія" (Луки 3:23). Його слова "як думано" не можуть звучати з вуст натхненного, адже той би знав і був впевнений у тому,

що писав. Цей вислів не давав спокою духовенству, тому вони видалили його з Переглянутої стандартної версії.

Іван, приміром, не знав яку саме відстань подолали учні, аби побачити Ісуса (мир йому). Він сказав: "Як вони ж пропливли стадій із двадцять п'ять або з тридцять, то Ісуса побачили, що йде Він по морю" (Івана 6:19). Якщо він був богонатхненний, то мав би знати точно, наскільки далеко.

Він також сказав: "Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідоцтво його!" Про натхнення ані слова не сказано, а потім він доводить, що ця праця є справою людських рук: "Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг! Амінь" (Івана 21:24-25). Перебільшення є очевидним і використане воно задля того, аби привернути увагу читача.

Є деякі уривки з листів, які свідчать, що автори описували події, спираючись на власні погляди і з натхненням вони не мали нічого спільного. Висловлюючи свою думку про чоловіка, який уклав шлюб з невіруючою жінкою, Павло сказав: "Іншим же говорю цього разу я, а не Господь" (1 Коринфян 7:12). Його судження з цього приводу не мають ні найменшого відношення до богонатхнення, та християни приймають їх за слова від Аллаха (Святий Він та Великий). Про заручених жінок він сказав: "Про дівчат же не маю наказу Господнього, але даю раду" (1 Коринфян 7:25). Ми повинні вірити християнам, які стверджують, що ці слова – від Аллаха (Святий Він та Великий), чи сповіді самого Павла?

Павло ще раз наголосив, що слова, які сходять з його вуст – виключно людська думка: "Я пишу це не для того, щоб дати вам наказ, а щоб ви побачили ревність інших і щоб переконатися у щирості вашої любові... І раду даю вам про це". (2 Коринфян 8:8-10)

Він також відкидав святість слів своїх: "Знову кажу: хай ніхто не вважає мене за безумного!" (2 Коринфян 11:16-17)

Намагаючись бути приязним до аудиторії, він сказав: "О, коли б потерпіли ви трохи безумство моє! Але й терпите ви мене". (2 Коринфян 11:1).

Чи був він натхненним, називаючи себе дурнем, чи це Аллах (Святий Він та Великий) вибачається і боїться, що Його одкровення занадто складне для читачів?

Важливі події, про які богонатхненний автор не міг би забути

Богонатхненність авторів спростовує той факт, що деякі з них не згадали про визначні події, віддавши перевагу пустим, незрозумілим фактам.

Чотири євангелісти згадують випадок, коли Ісус їхав верхи на віслюку та ослиці одночасно, але тільки один з них (Іван) спом'янув перше чудо Ісуса: перетворення води у вино (Івана 2:1-11). Хіба верхова їзда на двох тваринах важливіша від цього чуда?

Іван єдиний з євангелістів, котрий згадав про диво воскресіння Лазаря з мертвих. Отже, їзда на двох тваринах важливіша, аніж воскресіння Лазаря з мертвих перед величезним натовпом людей, які увірували в Ісуса після цього? (Івана 11:1-46)

Крім того, вхід до Єрусалиму верхи на двох тваринах, у будь-якому випадку, не вагоміший від волі Ісуса проповідувати народам і хрестити людей в ім'я Отця, Сина і Святого Духа. Цей унікальний, значущий уривок є основним доказом доктрини Трійці, однак спом'янув про неї лише Матвій (Матвія 19:28).

Сходження Ісуса на небо – надзвичайно важлива подія. Однак, обидва учні, Матвій і Іван, які нібито були свідками цієї події, не згадують про неї. Проте Марк і Лука, які того дня були відсутні, стали богонатхненними і описали цей випадок!

Вчені спростовують богонатхненність авторів Нового Завіту

Уривки, про які ми згадували вище, змусили вчених та дослідників заперечити богонатхненність авторів Нового Завіту. Автори Вселенського перекладу сказали: "Євангелісти зібрали та описали події, спираючись на власні погляди та усні перекази". Отже, ніякого дару з неба не було.

З приводу послання Якова, Лютер, засновник течії християн-протестантів, сказав: «Дане послання є сумнівним і малоймовірним, навіть якщо воно від Якова. Учень не мав жодних повноважень давати релігійні настанови з власної волі, тільки Ісус був наділений таким правом". Зі слів Лютера зрозуміло, що він не вважає Якова натхненним.

У своїй енциклопедії Різ сказав: "Михаїл розглядав книги, написані послідовниками учнів, від Марка, від Луки та Діяння, і відхилив їх натхненність".

Вказуючи на важливий та правдивий факт щодо Павла, Хабіб Саїд зауважив: "Коли Павло писав свої листи, він не знав і навіть думав, що його слова стануть основою для майбутніх поколінь". Дивно, але сам Павло не відав про святість своїх слів, та християни продовжують вперто стверджувати зворотне.

У Ватикані, Папа Іоанн сформував комітет з вивчення Євангелія на чолі з Хансом Комбом. Після глибоких досліджень комітет постановив: "Євангелія - це

слова людей і немає жодного доказу, що вони зійшли безпосередньо від Бога".¹⁵

---

¹⁵ Рахматулла Аль Хінді. Істина відкрилась. – с.356-379, т. 2. Ахмад Дідад. Дві дискусії у Стокгольмі. - с. 27.

Зведення нанівець твердження, що автори Нового Завіту були посланцями

По-перше, мусульмани не вбачають у когось з учнів посланника. Більше того, жоден з них не проголошував себе пророком, окрім Павла. Також мусульмани не вірять в свідчення християн, які приписують пророче покликання цим авторам.

Мусульмани не вірять, що Святий Дух зійшов на учнів через п'ятдесят днів після сходження Ісуса на небо, досить дивна і малоймовірна подія, яка згадується лише Лукою. Він сказав: "Усі ж вони сповнилися Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав" (Діяння 2:4). Крім того, Павло і Лука не були тому свідками, адже ще віруючими ще не стали.

Мусульмани також не вірять у чудеса, які Новий Завіт приписує учням, бо ця звістка не має явного доказу. Вивчення і дослідження книг Нового Заповіту доводять, що ті учні не були посланцями. Вони були такими ж людьми, як і інші. Єдине, що вирізняло їх з-поміж маси – перебування з Ісусом, який просив їх проповідувати вчення після його смерті.

Перше, чи були автори Нового Заповіту пророками?

Євангелії і послання переповнені віршами, які розбивають вщент подібні твердження. Пророцтва авторів слід кинути на терези знань, які учні Ісуса черпали від свого наставника. Перше послання Івана: "Улюблені, не кожному духові вірте, але випробуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з'явилося в світ". (1 Івана 4:1)

Як християни можуть вважати Павла або учнів непогрішними, достойними божественного натхнення і пророками, коли серед них був зрадник Юда? Юда був одним з дванадцяти учнів Ісуса – посланці і пророки не зраджують.

Посланці і пророки не вчиняють, як Петро. Він тричі за ніч відрікся від Ісуса, коли останнього схопили. То була люта ніч, сповнена жорстокості. (Луки 22:34)

Цитуючи Ісуса, Лука сказав: "Хто ж Мене відцурається перед людьми, того відцураються перед Анголами Божими" (Луки 12:9). Це зречення змусило пастора Ібрахіма Саїда описати Петра, як "затонулого в морі невірності".¹⁶ Перебування з Ісусом ніяк не врятує його.

Як людина, сповнена Святого Духу, могла відректися від Ісуса, і як ми можемо називати пророком того, кого Ісус назвав "сатаною"? "А Він обернувся й промовив Петрові: Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!" (Матвія 16:23)

Уривки Євангелій змушують нас засумніватися у вірі найближчих учнів Ісуса, що, в свою чергу, робить їх негідними проповідувати його вчення, не кажучи вже про місію пророків. Ісус сказав Петру: "Маловірний, чого усумнився?" (Матвія 14:31)

Через це Св. Екштайн описує Павла: "Він був нестійким, бо часом він вірив, а часом - сумнівався".¹⁷

Якщо так відкликаються про Петра, то чи були інші учні кращими? Новий Завіт неодноразово зазначає, що вони теж сумнівалися у вірі. Ісус багато разів називав своїх наближених маловірами. Матвій сказав: "І кинулись учні, і

¹⁶ Ібрагім Саїд. Роз'яснення Євангелія від Луки. - с. 580.

¹⁷ Рахматула Аль Хінді. Істина відкрилась. - с. 234, т.1.

збудили Його та й благали: Рятуй, Господи, гинемо! А Він відповів їм: чого полохливі ви, маловірні?" (Матвія 8:25-26),

Він також зазначив: "А Ісус, знавши те, запитав: чого між собою міркуєте ви, маловірні, що хлібів не взяли?" (Матвія 16:8)

Лука зауважив: "І коли он траву, що сьогодні на полі, а завтра до печі вкидається, Бог так зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні!" (Луки 12:28)

Див. також Марка 4:40, Матвія 6:30. Чи можемо ми вірити посланням таких людей, не кажучи вже про натхненність їхнього письма?

Ісус описав своїх учнів (мир йому) як невірних. Матвій сказав: "Тоді підійшли учні на самоті до Ісуса й сказали: чому ми не могли його вигнати? А Він їм відповів: Через ваше невірство. Бо по правді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: Перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого!" (Матвія 17:19-20)

Хіба той, хто не має віри у серці розміром із зерно гірчиці, може бути пророком і заслуговувати довіри писати одкровення від Аллаха (Святий Він та Великий)?

По-друге, чудеса учнів не доводять їх пророчої місії

Якщо християни приймають учнів за пророків або посланців лише через те, що вони звершували дива, то це ще не слугує доказом. Священні уривки повідомляють, що навіть лжепророки могли творити чудеса і знамення. Ісус сказав: "Бо постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б,

коли б можна, і вибраних. Оце Я наперед вам сказав". (Матвія 24:24-25)

Крім того, в Новому Завіті не згадується жодного дива від Марка або Луки.

Ісус (мир йому) застерігав від лжепророків, і сказав, що будуть стверджувати вони свою віру в його послання: "Багато-хто скажуть Мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили? І їм оголошу Я тоді: Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!" (Матвія 7:5-23)

Чудеса не означають нічого більшого, окрім наявності віри. Згідно з Євангелієм, кожен віруючий здатний творити чудеса. Цитуючи Ісуса, Матвій сказав: "А Він їм відповів: Через ваше невірство. Бо поправді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: перейди звідси туди, то й перейде вона, і нічого не матимете неможливого!" (Матвія 17:20)

Коментуючи цей уривок, Єзуїтське священицтво каже: "Віруючий може зсувати гори, як сам Бог".

Ісус також сказав: "Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця". (Івана 14:12)

Згідно з зазначеними словами, кожен християнин здатний творити чудеса Ісуса, у тому числі зцілювати хворих, воскрешати мертвих і більш величні дива. Богослови опинились в скрутному становищі через цей вислів, бо недоречно стверджувати, що учні та віруючі можуть творити дива більші від Христових. Тим не менше, вони сказали: "Господь Христос не говорив, що його учні

будуть творити чудеса величніші за його, воскресіння мертвих –найбільше, на що ми здатні".¹⁸

Все, що вони можуть – це воскресити мертвих!

По-третє, пророцтво, згідно Біблією, не гарантує непогрішності

Навіть якщо визнати учнів пророками, то це, згідно з віруваннями християн, не означає, що вони були непогрішними в своїх промовах. У Першій книзі царів читаємо: "А один старий пророк сидів у Бет-Елі. І прийшли його сини, і розповіли йому про весь чин, що зробив Божий чоловік сьогодні в Бет-Елі... І поїхав він за Божим чоловіком, і знайшов його, як сидів під дубом. І сказав він до нього: Чи ти той Божий чоловік, що прийшов із Юди? А той відказав: Я. І сказав він до нього: Іди зо мною до дому та з'їж хліба! А той відказав: Не можу вернутися з тобою та ввійти з тобою, і не їстиму хліба, і не питиму води з тобою в цьому місці! Бо було мені сказано за словом Господнім: Не їстимеш хліба й не питимеш там води, і не вернешся тією дорогою, якою ти йшов! А той відказав йому: І я пророк, як ти! А Ангол говорив мені за Господнім словом, кажучи: Заверни його з собою до дому свого, і нехай він їсть хліб і нехай п'є воду. Він же говорив йому неправду! І він вернувся з ним, і їв хліб у його домі та пив воду..." (1 Царів 13:11-19) Далі у главі згадується про покарання того бідного пророка, який скорився лжепророку, повіривши, що той говорив правдиві слова з Божого натхнення.

Ще одним прикладом може слугувати друга книга Царів. Коли Венедад, сирійський цар, послав Азаїла до пророка Єлисея, щоб запитати про його хворобу, пророк

¹⁸ Прикладна інтерпретація Священної Біблії. Кілька теологів. - с. 2222.

Єлисей (нехай вбереже його Господь від лжепророків) збрехав: "Іди, скажи йому: жити житимеш, та Господь показав мені, що напевно помре він". (Царів (2) 8/10)

У попередніх виданнях "Істинного керівництва" та серії "Світло" ми обговорили багато непристойних речей, які Тора приписує пророкам. Неможливо повірити, що християни вважають таких пророків непогрішними, не кажучи вже про учнів.

ЗАПЕРЕЧЕННЯ ПРИПISУВАНЬ ЄВАНГЕЛІЙ І ПОСЛАНЬ УЧНЯМ

Двадцять сім книг Нового Завіту належать восьми авторам, кожен з яких написав їх різну кількість. Наприклад, послання від Іуди сягає лише дві сторінки, а писання, які приписуються Павлу мають більше ста сторінок.

Крім того, стосунки між авторами і Ісусом різняться. Якщо Іван, Петро, Іуда і Яків були одними з дванадцяти учнів, то Лука і Марк не зустрічалися з ним, а Павло став християнином тільки після того, як Ісус (мир йому) вознісся.

Християни вважають цих вісьмох авторів богонатхненними людьми, які писали те, що їм велів Святий Дух. Ми довели, що автори Нового Завіту не були натхненними у своїх писаннях.

Проте, наскільки є правильним приписувати авторство книг Нового Заповіту тим восьми особам, особливо Матвію, Івану і Петру, так званим шанованим учням Ісуса, чи не було воно також сфабрикованим? Невже слова Нового Завіту сходять з вуст учнів, яких Ісус вчив протягом своєї місії і яких прославляє Коран?

Вивчаючи ретельно Новий Завіт, вчені засумнівалися у авторстві книг, яке приписується віруючим учням Ісуса. Таким чином, вони зі всією серйозністю підійшли до цього питання.

Ми не повинні розбиратись в автентичності деяких книг, бо ті, хто їх написав, насправді не були учнями Ісуса. Виходячи з цього, неважливо: чи книги вийшли з-під пера Марка і Луки, чи це зробив якийсь інший християнин, що жив у кінці першого століття. Жоден з них не був непогрішним, богонатхненним і жодних достоїнств не

пролунало від Ісуса на їх користь. Те ж саме стосується листів Павла, ворога Ісуса, який називав себе посланником і непогрішним, хоча сам ніколи не зустрів Ісуса.

Євангеліє від Матвія

Це перше з канонічних Євангелій Нового Завіту. Книга складається з двадцяти восьми глав, які розповідають про життя Ісуса та його вчення від дня народження і до вознесіння на небо.

Церква приписує авторство книги Матвію, одному з дванадцяти учнів, яких обрав Ісус. Вважається, що Матвій писав книгу з натхнення Святого Духа. За церковною традицією, Матвій написав свою книгу для народу Палестини, які були християнами, оберненими з юдеїв. Духовенство розділяє дата її написання, але вони сходяться на думці, що написано її було між 37 - 100 рр. н.е.

В передмові до Євангелія від Матвія, чернеча версія свідчить: "Багато авторів датують цю книгу 80-м і 90-м роком, або трохи раніше. Ми ж не можемо бути певними у точній даті".

Фентон, тлумач Євангелія від Матвія (с. 11), вважає, що "її було написано між 85 і 105 рр. н.е.". Це близько до того, що стверджував проф. Харінг: "Книга від Матвія була написана між 80 і 100 роками".¹⁹ Що стосується мови, якою вона була написана, то майже всі вчені погоджуються, що це був іврит, однак деякі вважають, що це була сирійська або грецька.

Найважливішим історичним свідченням стосовно даного Євангелія є твердження Святого Папія (155 р. н.е.). Він каже: "Матвій писав на івриті, а потім кожен з перекладачів на грецьку передав його письмо так, як міг". У

---

¹⁹ Мауріс Бюкай. Тора, Євангеліє, Коран і наука. - с. 8 - 12. Юсабіус. Історія церкви. - с. 146. Ахмад Абд аль-Вахаб. Христос в християнському віровченні. - с. 59.

своїй книзі "Проти ересі" Іринеї Ліонський (200 р. н.е.) сказав: "Матвій писав для євреїв їхньою рідною мовою".²⁰

Усі існуючі рукописи Євангелія написані грецькою, тому вчені цікавляться першим перекладачем з івриту на грецьку. Існує багато припущень з цього приводу, але доказів, які б підтвердили усе, немає. Отець Матта Аль Міскін сказав, що вони є "припущеннями без доказів". Деякі кажуть, що перекладачем був сам Матвій, Іван Богослов та інші.

Та фактом залишаються слова Святого Ієроніма (420 р. н.е.): "Перекладач книги Матвія з івриту на грецьку – невідомий". Цілком імовірно, що книга має декілька перекладачів.

Нортон, також відомий як "хоронитель Євангелія", про невідомого перекладача сказав: "Той, хто переклав книгу Матвія, схожий на людину, яка збирає дрова вночі. Вона не бачить різниці між сухою та мокрою деревиною. Він переклав як правильне, так і невірне".²¹

Біографія Матвія

Ким же насправді був Матвій? Яке відношення має до Біблії? Чи складається Біблія зі Слова Божого та Його натхнення?

Відповідаючи на дане запитання, усе, що ми знаємо про Матвія – це те, що говорять християнські вчені про нього. Він був одним з дванадцяти учнів, служив збирачем податків в селі Нахом, згодом залишив посаду і послідував за Ісусом.

---

²⁰ Юсабіус. Історія церкви. – с. 146 – 214.

²¹ Аль-Хінді. Істина розкрита. Т.2 - с. 523- 533. Матта Аль Міскін. Євангеліє від Матвія. - с. 29.

В історичних джерелах згадується, що Матвій відправився в Абіссінію і там був убитий в 70 р н.е. Новий Завіт відкликається про нього лише двічі. Вперше, коли Ісус закликав Матвія стати його учнем (Матвія 9:9), а вдруге у вірші, який згадує імена дванадцяти учнів (Матвія 10:3, Луки 6:15).

Слід зауважити, що Марк і Лука повідомляють, що митар, якого зустрів Ісус в податковій, був Левій, син Алфея (Марка 2:14 і Луки 5:27). Про Матвія – ані слова. Однак церква, без жодних доказів, стверджує, що Левій, син Алфея - це ще одне ім'я збирача податків, Матвія.

Джон Фентон, тлумач книги Матвія і декан факультету теології в Лінчфілді сказав, що немає жодних підстав свідчити, що Матвій – це християнське ім'я Левія. Він вважає, що "існує зв'язок між Матвієм, учнем, і церквою, для якої він написав своє Євангеліє. Таким чином, автор приписав свою роботу засновнику або вчителю тієї церкви, чиє ім'я було Матвій. Цілком імовірно, що автор Євангелія скористався можливістю, яка була дана йому Марком, коли той говорив про покликання одного з учнів, і він пов'язав його з Матвієм, учителем церкви, якій той слідував".²²

Свідчення церкви, які приписують авторство Євангелія Матвію

Церква, ґрунтуючись на деяких твердженнях, запевняє, що Матвій є автором Євангелія.

По-перше: "Існують ясні докази, що автор був іудеєм, який навернувся в християнство".

²² Ахмад Абд аль-Вахаб. Христос в християнському віровченні. - с. 58.

По-друге "Немає сенсу приписувати авторство настільки важливого Євангелія, першого з канонічних писань, якомусь невідомому, а не одному з учнів Христа".

По-третє, Папій зазначив: "У другому столітті Матвій записав слова Ісуса".

І останнє: "Безумовно, справою збирача податків було зберігати документи, адже це один із найважливіших його обов'язків, тому євангеліст потурбувався про автентичність сказань Ісуса".²³

Посилання на Євангеліє від Матвія

Переглядаючи наведені вище християнські аргументи, вчені зробили висновок, що християни не мають вагомих підстав приписувати авторство Євангелія Матвію. Не слід бути впевненими, що збирач податків зберіг релігійні записи так само належно, як свої робочі папери. Крім того, фіксування Матвієм сказань Ісуса не підтверджуються Євангелієм, яке приписують йому сьогодні. Багато прикладів свідчать, що автор цього Євангелія не був серед учнів Ісуса, і, як згадується в багатьох місцях, його автором був не учень Матвій.

- Матвія дуже походить на Євангеліє від Марка, він скопіював 600 із 612 фрагментів Євангелія від Марка. Також він взяв за основу і інший документ, вчені назвали його **М**.

У своїй передмові до Євангелія від Матвія, Дж. Б. Філіпс, професор богослов'я в англійській церкві, сказав: "Святий Матвій цитує з Євангелія святого Марка, і він обробив його, намагаючись сягнути ліпшого розуміння Бога".

²³ Словник Священної Біблії. - с. 832.

В своїй книзі "Вступ до Євангелія" пастор Фахім Азіз сказав, що Матвієве переписування Євангелія від Марка відоме усім, хто вивчав Біблію. Якби він, учень Ісуса, був автором Євангелія, то навіщо йому наслідувати Марка, який з'явився через десять років після Ісуса? Для чого комусь з дванадцяти учнів імітувати його? Хіба свідок подій списував би у того, хто не бачив?²⁴

- Євангеліє від Матвія згадує збирача податків двічі, та це ніяк не характеризує його як автора. Спочатку його ім'я фігурує в списку дванадцяти учнів, не стоїть воно ані першим, ані останнім. Далі Матвій постає перед нами тоді, коли послідував за Ісусом, та його ім'я згадується в третій особі.

Він сказав: "А коли Ісус звідти проходив, побачив чоловіка, на ймення Матвія, що сидів на митниці, та й каже йому: Іди за Мною! Той устав, і пішов услід за Ним". (Матвія 9:9)

Якби автором був Матвій, він би написав: *"він сказав мені", "я пішов за ним", "він побачив мене"*. Такий виклад подій іще раз засвідчує, що Матвій не був автором Євангелія.

- Читаючи уважно Євангеліє, в уяві оживає образ великого знавця Тори, очевидно, автор був глибоко зацікавлений пророцтвами про Ісуса, якими майоріє Закон. Такими знаннями не може володіти звичайний митник.

У своїх коментарях до Нового Заповіту А. Трікот (1960) каже: "Віра у те, що автором Євангелія був митник Матвій із села Нахом, якого Ісус закликав проповідувати, більше не визнається. Отці церкви помиляються".²⁵

²⁴ Ахмад Дідад. Дві дискусії у Стокгольмі. - с. 66. Мухаммад Аль-Атамі. Іудаїзм та християнство. - с. 321.

²⁵ Бюкай. Тора, Євангеліє, Коран і наука. - с. 80-81.

Ті, хто заперечив приписування авторства Євангелія Матвію

Багато давніх і сучасних богословів не визнають Матвія автором Євангелія. Фест у четвертому столітті сказав: "Євангеліє, яке приписують Матвію, не створювалось ним". Святий Вільям і отець Де Дон у своїй книзі "Життя Христа" зауважують те ж саме.

В своїй передмові до Євангелія від Матвія, Дж. Б. Філіпс сказав: "Стара традиція приписує Євангеліє Матвію-учню, але більшість сучасних вчених цю думку відкидають".

Професор Харінг сказав: "Євангеліє від Матвія було написано не Матвієм, його автор достеменно невідомий, він, з якихось причин, приховував свою особистість".

Чернече введення до Євангелія від Матвія каже: "Що стосується автора, то Євангеліє нічого про нього не згадує. Найстаріша церковна традиція (Святий Ієропольський (155 р. н.е.)) приписує його апостолу Матвію... Однак, дослідження Євангелія цю думку не підтверджують, та й не заперечують. Оскільки ми не впевнені в авторстві, нам лишається задовольнятися особливостями, які містяться в самому Євангелії..."

У своїй книзі "Введення в Євангеліє" пастор Фахім Азіз про невідомого автора Євангелія від Матвія сказав: "Ми не можемо дати йому ім'я, автором може бути як апостол Матвій, так і будь-хто інший". В своєму коментарі до Євангелія (с. 136), Джон Фентон промовив: "Його тотожність з учнем більше схожа на вигадку".²⁶

²⁶ Дж. С. Фентон. Святий Матвій. - с. 136.

Евіоніти та унітарії, давні християнські секти, поставили під сумнів справжність авторства Євангелія від Матвія. Вони вважали, що перші два розділи були додані до нього, насправді ж воно починається словами: "**Тими ж днями приходять Іван Христитель**" (Матвія 3:1). Таким чином, Євангеліє має розповідати про Іоанна Хрестителя, як Марка і Іоанна.

Крім того, його висловлювання: "**Тими ж днями**", - не стосується двох попередніх глав, бо кінець другого розділу розповідає про те, як Ірод вбиває дітей після народження Ісуса. То був період дитинства Ісуса і Івана, який на шість місяців старший від Ісуса. Третій же розділ повідомляє про проповідування Іоанна, коли той був молодим чоловіком. А це означає, що кілька абзаців перед третім розділом було видалено, або ж це і є істинний початок Євангелія.²⁷

Хто є справжнім автором Євангелія від Матвія?

Якщо Матвій не був автором Євангелія, яке носить його ім'я, то хто ж його творець?

Відповідаючи на дане запитання, слід зазначити, що результати західних досліджень довели, що Матвій-учень не є автором Євангелія. Творцем канонічного писання міг бути один із учнів Матвія, який і приписав послання Матвію з другого століття.

Колман і коментатори екуменічного перекладу спробували визначити характерні риси істинного автора. Він, як видно з його Євангелія, є іудейським християнином,

²⁷ Рахматуллах Аль Хінді. Істина відкрилась. - с. 538, т. 2. Бюкайл. Тора, Євангеліє, Коран і наука. - с. 8.

котрий пов'язує Тору з життям Ісуса. Колман зображує його як того, хто хоче розірвати зв'язки з іудаїзмом, однак все ж прямує дорогою Старого Заповіту. Він – іудей, який поважає Закон, тому вважається далеким від Павла, який цей Закон зневажає. Автор Євангелія сказав: «Хто ж порушить одну з найменших цих заповідей, та й людей так навчить, той буде найменшим у Царстві Небеснім; а хто виконає та й навчить, той стане великим у Царстві Небеснім». (Матвія 5:19)²⁸

Вагомий доказ, який спростовує авторство Матвія, як вважає більшість вчених, голосить, що Євангеліє було написано після 70 р н.е., після смерті Матвія. Цікаво: де знаходиться Євангеліє, написане у другому столітті, про яке згадував Папій?

Відповіді на дане запитання хочеться словами самого Папія: “Матвій записав і зібрав сказання Ісуса. Однак, те, що ми бачимо в Євангелії - це завершена історія життя Ісуса, а не зібрання його висловлювань. Більше того, заперечення авторства Матвія, не означає, що інше Євангеліє не вийшло з його пера”.

Варто зазначити, що серед відкинутих церквою Євангелій видніється і "Євангеліє від Матвія", можливо, Папій мав на увазі саме його.

Згадане нами раніше не дуже різниться від думки вченого Мейора. Він завершив своє дослідження словами: “Матвій записав сказання Ісуса, які згодом перекладались на грецьку мову і піддавались довільній переробці, доки не набули того вигляду, який маємо сьогодні”.²⁹

Вчені вважають, що багато протиріч заважають назвати Євангеліє словом Аллаха (Святий Він та Великий),

²⁸ Мауріс Букайл. Тора, Євангеліє, Коран і Наука. - с. 8-12.

²⁹ Мухаммад Абу Захра. Розмови про християнство. - с. 54.

написане з Його натхнення. Вчений Абу Захра сказав: "Євангеліє створене невідомим автором. Ми не знаємо, коли воно було написане, якою мовою, де і ким. Не відаємо ми і про вдачу автора, його релігійні знання і двох мов, на одну з яких він був перекладений. Усе це – прогалини у науковому дослідженні".³⁰

---

³⁰ Джон Палкін. Вступ до Священної Біблії.

Євангеліє від Марка

Друге Євангеліє Нового Завіту християни приписують Марку.

Хто такий Марк? Що ми знаємо про автора цього Євангелія? Чи справедливо приписують авторство Євангелія Марку?

Євангеліє від Марка складається з шістнадцяти глав, які розповідають історію Ісуса з моменту його хрещення Іоанном Хрестителем аж до його смерті і воскресіння після розп'яття.

Це найкоротше з усіх Євангелій. Критики вважають його - як сказав Вілс – найточнішим Євангелієм, яке описує життя Ісуса. Дослідники сходяться на думці, що це перше письмове Євангеліє, а Матвій і Лука його унаслідували.

Автори книги "Вступ до Біблії" сказали: "Можливо, Євангеліє від Марка є найстарішим з чотирьох канонічних писань. Воно було записане між 65-70 рр. н.е., до падіння Єрусалимського храму. Складається враження, що Матвій і Лука скопіювали Євангеліє від Марка".³¹

Німецький вчений Ройс висловився: "Дане Євангеліє є першоджерелом, котре Матвій і Лука вправно зімітували. Це єдине канонічне писання, яке називається Євангелієм Христовим, бо починається воно словами: "Початок Євангелії Ісуса Христа, Сина Божого". (Марка 1:1)

Християнські письмові джерела свідчать, що місцем створення канонічного писання став Рим, або Олександрія. Воно було написане - за багатьма різними

³¹Джон Палкін та ін. Вступ до Святої Біблії.

джерелами - між 39-75 рр. н.е. Найбільш імовірний час створення книги – 44-75 рр. н.е., на підставі показань історика Іринея, який сказав: "Марк написав Євангеліє після смерті Павла і Петра".

Найстаріша згадка цього Євангелія майоріє у працях історика Папія (у 140 р. н.е.): "Марк написав своє Євангеліє на основі спогадів, переданих йому Петром".³²

Хто такий Марк?

Дослідники узгодили між собою інформацію про біографію Марка, подану у християнських джерелах (словник Святої Біблії). Він був прозваний Марком, однак справжнє його ім'я було Іван. Разом зі своїм дядьком Варнавою супроводжував Павла в апостольській подорожі. Згодом Марко стає нерозлучним супутником Павла.

Біографи називають його "перекладачем" Петра, тобто Євангеліє від Марка – це записи проповідей, почутих під час подорожей. Історик Йосип Флавій зазначив, що Марк першим проповідував Євангеліє в Олександрії, де й був убитий.

Примітки до Євангелія від Марка

Дослідники глибоко вивчили Євангеліє і його автора, тому мають дещо сказати:

Марк не був одним із учнів Ісуса, але був учнем Павла і Петра. Денніс Найнхем, роз'яснюючи Євангелія від Марка (с. 39), сказав: "Ніхто під таким ім'ям не мав тісного

---

³² Мухаммад Абдулаїм Абу Ассад. Критичне дослідження Євангелія від Марка. - с. 265-267. Словник Святої Біблії. – с. 854.

контакту з Господом і не займав чільного місця у ранній церкві".

Існує ще один переконливий доказ від історика Папія: "Іван найстарший казав: "Марк став перекладачем Петра, він детально описав його сказання. Однак записи його не несхожі на слова та діяння Ісуса, адже той ніколи не був свідком проповідей пророка, а як я казав, долучився до Петра, який сформулював вчення Ісуса Христа, виконуючи забаганки слухачів. Він не творив історію, яка б дійсно засвідчувала про Ісуса та його пророчу місію".

Денніс Найнхем сказав (с. 39): "Не зрозуміло: чи автором Євангелія від Марка є Іван Марк, який згадується в книзі Діянь (12/12:25), чи це був Марк, про якого мова йде у першому листі Петра (15:13), чи Марк, який згадується в листах Павла...

Рання церква мала звичку припускати, що всі згадки цього імені в Новому Завіті стосуються однієї людини. Якщо пригадати, то Марк (Marcus) було найпоширенішим латинським ім'ям в Римській імперії, і таких Марків рання церква налічувала безліч. Тому, ми розуміємо сумнівність будь-яких припущень".

Завершення Євангелія від Марка є найважливішою проблемою, яка привертає увагу дослідників. Його кінець (16:9-20) відсутній в старовинних авторитетних рукописах, таких як Ватиканський і Синайський кодекси.

Вільям Перкілі сказав: "Знаменитий кінець, який відсутній у першоджерелах, вирізняється стилем мови, відмінним від решти Євангелія".

Рахматуллах Аль-Хінді процитував слова святого Ієроніма: "Ранні отці піддавали сумніву його кінець".

Переглянута стандартна Версія вважає завершення Євангелія (підозрілим) і ненадійним, тому видаляє його у виданні 1951 р.

Вступ до Євангелія від Марка у виданні Священства Єзуїтів голосить: "Завершення Євангелії вважається недостовірним (16:9-20), його було додано, аби пом'якшити кінець книги від раптового розриву у 8 -му вірші".

Отець Кіссінджер сказав: "Останні вірші, напевно, були видалені, коли Євангеліє від Марка потрапило до рук переймачів. Завершення канонічного писання створювалось на основі Євангелій від Матвія, Луки, Івана... Це дає уявлення, наскільки вільно можна трактувати Євангелії в цілому".

Коментуючи дане питання, Бюкай сказав: "Занадто очевидних змін зазнали святі писання від рук людини".³³

---

³³ Рахматуллах Аль Хінді. Істина відкрита. - с. 152, т. 1. Мауріс Букайль. Тора, Євангелія, Коран і наука. - с. 85-86. Ахмад Абд аль-Вахаб. Христос в християнській традиції. - с. 56.

Євангеліє від Луки

Третє і найоб'ємніше Євангеліє складається з двадцяти чотирьох глав. Перші два розділи розповідають про пророка Івана і народження Ісуса. У наступних частинах євангеліст описує події після розп'яття Ісуса до самого Воскресіння.

Джерела різняться у визначенні точної дати написання Євангелія, припускають, що сталося це між 53-80 рр. н.е. Записи даного Євангелія виходять з праць Марка: автор скопіював триста п'ятдесят уривків з Марка і Матвія, або ж обидва євангелісти брали за основу одне джерело.³⁴

Хто такий Лука?

Церква приписує Євангеліє Луці, в той час як християнські джерела небагатослівні з приводу його біографії. Тим не менше, церква погоджується, що він не був одним з учнів Ісуса, про що свідчить початок Євангелія : "Через те, що багато-хто брались складати оповість про справи, які стались між нами, як нам ті розповіли, хто спочатку були самовидцями й слугами Слова". (Луки 1:1-2)

Джерела сходяться на тому, що він не був іудеєм. Лука був супутником Павла, який згадується в Колосян (4:14 та ін.), він написав Євангеліє для свого друга Теофіла: "Тому й я, все від першої хвилі докладно розвідавши, забажав описати за порядком для тебе, високодостойний Теофіле, щоб пізнав ти істоту науки, якої навчився". (Луки 1:3-4)

³⁴ Мауріс Букайль. Тора, Євангеліє, Коран і Наука. - с. 87-90. Ахмад Абд аль-Вахаб. Христос у віровченні християн. - с. 64-65, 150.

Примітки до Євангелія від Луки

Дослідники висловили зауваження з приводу Євангелія від Луки. Найбільш важливими з них є:

1 - Початок Євангелія від Марка згадує про персональний лист, результат його праці, а не Божественного натхнення. Християнські вчені звернули на це увагу, і заперечили богонатхненність Євангелія. Варто відмітити Кідела і його книгу "Натхненні листи", Уотсона та багатьох інших вчених. Святий Августин сказав: "Я б ніколи не повірив у Євангеліє, якби не прийняв його від Святої Церкви".

2 - Багато дослідників піддали сумніву перші два розділи цього Євангелія. Крім того, як зазначив Джером, брак твердої впевненості сходить від ранніх отців церкви, бо рукописи секти Марікона не містять цих частин.

Слова Луки в книзі Діянь спростовують авторство перших двох розділів: "Першу книгу я був написав, о Теофіле, про все те, що Ісус від початку чинив та навчав" (Дії Апостолів 1:1). Маються на увазі його чудеса, про що свідчить завершення уривку: "Аж до дня, коли через Духа Святого подав Він накази апостолам, що їх вибрав, і вознісся". (Дії Апостолів 1:2)

Перші дві глави оповідають про народження Ісуса, а не про його діяння. Уард Католик посилається на слова Ієроніма: "Деякі зі старих вчених сумнівалися у двадцять другій главі цього Євангелія".

Таким чином, ми бачимо, що Євангеліє має чотириох авторів, які по черзі додавали свої уривки і глави.

3 - Вдача автора огорнута невідомістю. Ніхто не знає: з якого він міста, ким він був, для якого написав своє

Євангеліє, дату його створення. Відомо лише те, що він був одним з послідовників Павла і ніколи не зустрічався з Ісусом. Як така книга може слугувати істинним свідченням священних слів?

Четверте: Євангеліє від Івана

Євангеліє від Івана – останнє з канонічних писань. Воно має особливе, неоціненне значення для тих, хто запевняє у божественності Ісуса, посилаючись на його уривки.

Євангеліє складається з двадцяти одного розділу, які розповідають про Ісуса, на відміну у дещо відмінній манері. Вчені вважають, що воно було записане між 68-98 рр. н.е., а деякі стверджують, що пізніше. Церква приписала Євангеліє Івану-рибалці.

Хто такий Іван рибалка?

Він - Іван, син Забде, рибалка з Галілеї. Разом зі своїм братом Яковом були послідовниками Ісуса, мати його теж була однією з наближених Ісуса. Редактори словника Біблії припускають, що цілком ймовірно, вона була тіткою Ісуса, сестрою Марії, матері Ісуса. Він жив до кінця першого століття нашої ери, історик Еранем вважає, що прожив Іван до 98 р. н.е. Церква розповідає, що своє Євангеліє рибалка написав в Ефесі перед смертю.³⁵

Християнські свідчення, які приписують авторство Євангелія Івану

Аби довести авторство Євангелія від Івана, церква посилається на примітки редакторів словника Священної Біблії.

³⁵ Словник Святої Біблії. - с. 110-111.

До них відносяться:

1 - Автор Євангелія був євреєм з Палестини. Це витікає з його глибокої обізнаності у географії Палестини, Єрусалиму та єврейських традицій; грецький стиль Євангелії та деякі семітські прийоми також свідчать про його походження.

2 - Автор був одним із учнів Ісуса, це впливає з використання форми множини при детальних описах діянь Ісуса та почуттів учнів. Зі слів Івана (21:24) видно, що автор Євангелія був одним із учнів: "Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідоцтво його!"

3 - Автор даного Євангелія був одним з улюбленців Ісуса, ним був сам Іван.³⁶

Канонічність Євангелія від Івана суворо заперечувалась. Тому доктор Пост став на його захист у словнику Святої Біблії: "Деякі з невіруючих заперечували законність цього Євангелія, бо вони ненавидять його духовні вчення і ясні міркування про божественність Ісуса. Тим не менше, його свідчень нам достатньо. Петро посилався на вірші з Євангелія (2 Петра 1:14, Івана 21:18), а Ігнатій і Полікрій цитували його, як і листи до Деокінтія, Василя, Юстина мученика і Таїна. Це свідчення сходять до середини другого століття. Беручи за основу зазначені докази і Євангеліє від Івана, яке не суперечить його біографії, можна сказати, що Іван був автором Євангелія. Інакше, автор був хитрою і лицемірною людиною, що в свою чергу є неможливим, бо той, хто хоче надурити світ не може бути духовним".³⁷

³⁶ Словник Святої Біблії. - с. 110 -111.

³⁷ Словник Святої Біблії. - с. 110 -111.

Заперечення, які відкидають авторство Євангелія від Івана

Вчені доклали значних зусиль, аби вивчити істинність авторства Євангелія від Івана, і встановити справжнього автора. Вони заперечували приписування Євангелія апостолу Івану на підставі наступних фактів:

1. Існує старе спростування авторства Євангелія від Івана. Християнські секти, особливо секта Алогена, які існували з другого століття, були вороже налаштовані проти ім'я, з ким пов'язують Євангеліє. Автор книги "Бог Слави" сказав: "Противники божественності Ісуса Христа дізналися, що Євангеліє від Івана є основною перешкодою і каменем спіткання на їхньому шляху. Єретики перших поколінь також відмовилися від Івана".

Енциклопедія Великобританії голосить: "Для тих, хто критикує Євангеліє від Івана, можна навести цікавий факт. В Малій Азії, приблизно в 165 р. н.е., існувала секта християн, яка відмовилася визнати Івана автором Євангелія і приписала його Сірентону (атеїсту), отож немає ніяких сумнівів у помилковості такого встановлення авторства.

Тим не менше, виникає питання з приводу цієї численної течії. Святий Єпіфаній (374 до 377 рр. н.е.) зрозумів, що дана проблема вимагає довгих дискусій. Він назвав її "Алогія" (тобто, заперечення Слова Євангелія).

Якщо припис Євангелія Івану був вищим од всяких підозр, то чи стала б така секта просувати будь-які теорії у ту епоху? Звичайно, ні".

Про хибність припису авторства Євангелія Івану свідчать слова Юстина, проголошені в середині другого століття, в яких ані слова про так званого автора. Крім того,

Филимон (165 р. н.е.) цитував з Євангелія від Івана, однак на нього не посилався.

Справжність авторства Євангелія від Івана була відкинута у присутності Іринея, учня Полікарпа, який, в свою чергу, був послідовником Івана. Сам Іринея не захищав Євангеліє від Івана, не обговорював його і не аргументував заперечення. Дуже сумнівним є твердження, ніби він чув від Полікарпа, що Іван написав Євангеліє, але не став на його захист.³⁸

Вчені продовжували заперечувати припис Євангелія Івану протягом століття. У французькій енциклопедії читаємо: "Євангеліє та інші три розділи Нового Завіту приписують Івану. Однак, наукові дослідження в області теології відкидають автентичність його авторства".

Індійський пастор Барака Аллах у своїй книзі "Корогва хреста і викривлення правди" сказав: "Вчені, без ретельних досліджень, більше не вірять, що Іван, син Забаде, написав четверте Євангеліє. Крім того, всі критики взагалі не згодні з цією теорією".

Британська енциклопедія каже: "Що стосується Євангелія від Івана, то немає жодних сумнівів у фальшивості цього канонічного писання. Його автор хотів, аби два апостоли, Матвій і Іван, суперечили одне одному. Нам шкода тих, хто намагається віднайти хоча б найменший зв'язок між філософом, який написав Євангеліє в другому

---

³⁸ Рахматулла Аль Хінді. Істина розкрита. - с.155-156, т.1. Абд аль-Рахман Баджо аль-Багдаді. Різниця між Творцем і творінням. - с. 560 -561.

столітті, та Іваном-рибалкою з Галілеї, бо вони марно витрачають сили".³⁹

Крім того, читаючи Євангеліє, ви з легкістю помітите, що воно заперечує авторство Івана. Книга була написана в агностичній манері: у ній згадується про логос і теорію Філона Олександрійського.

Неможливо, щоб це написав Іван рибалка, адже згідно з Книгою Діань, він був неписьменним: "А бачивши сміливість Петра та Івана, і спостерігши, що то люди обидва невчені та прості, дивувалися, і пізнали їх, що вони з Ісусом були". (Дії Апостолів 4:13)

Висновок Євангелія: "Це той учень, що свідчить про це, що й оце написав. І знаємо ми, що правдиве свідоцтво його" (Івана 21:24). Зазначений вірш вважається доказом припису Євангелія Івану, та насправді він є свідченням того, що встановлення авторства Євангелія від Івана є хибним, адже мова про нього йде у третій особі.

Західний вчений вважає, що цей вірш був лише приміткою на полях, але згодом його додали до основного тексту. Ці слова могли належати старійшинам Ефесу. Єпископ Гор підтримує таке припущення, бо його немає в Синайському кодексі. Вступ священства Єзуїтів голосить про цей і його наступний вірш: "Вони є доповненнями, визнаними всіма коментаторами".

Вчений Барнетт Хіллман Стрітер у своїй книзі "Чотири Євангелія" вважає: "Мета доповнень до тексту і до завершення Євангелія від Івана полягала в тому, аби

³⁹ Абд аль-Рахман Баджо аль-Багдаді. Різниця між Творцем і творінням. - с. 561. Мухаммад Васфі. Христос (мир йому) між фактами і ілюзіями. - с. 41- 42. Ахмад Абд аль-Вахаб. Відмінності між перекладами Біблії. - с. 87 - 88.

заохотити і переконати людей в авторстві Івана. Адже ця теорія заперечувалась деякими людьми в ту епоху".⁴⁰

Крім того, деякі історики, такі як Чарльз Альфред, Роберт Ізель та інші, казали, що Іван помер у 44 р. н.е. від рук Агріппа I, той повісив його. Тому, він не міг бути автором Євангелія, оскільки книга була написана в кінці першого або на початку другого століття.⁴¹

Хто написав Євангеліє від Івана?

Якщо Іван не був автором цього Євангелія, то хто ж він?

У своїй передмові до Євангелія від Івана, пастор Фахім Азіз відповідає: "Це складне питання і відповідь на нього вимагає широкого дослідження, яке часто закінчується відповіддю: "Тільки Бог знає, хто написав це Євангеліє"".

Деякі вчені намагалися знайти відповідь шляхом визначення характеристик автора Євангелія, не вдаючись до конкретного ім'я. Грант каже: "Він був християнином і агностиком. Цілком ймовірно, що євреєм він не був, але був зі Сходу, або із Греції. Коли єврейське місто було розгромлене вщент, він ані трішки не зажурився".

У вступі до Євангелія читаємо, що деякі з критиків: "Не згадують ім'я автора і описують його як християнина,

⁴⁰ Яхья Рабі. Священні книги: між істиною і модифікаціями. - с. 155. Мухаммад аль-Османи. Що таке християнство. - с. 150 - 152. Мухаммад Дійя аль-Атамі. Іудаїзм і християнство. - с. 329. Ахмад Дідат. Чи є Біблія Словом Божим. - с. 79.

⁴¹ Ібрагім Халіл Ахмад. Прощення між ісламом і християнством. - с. 18. Мустафа Шахін. Християнство. - с. 85.

котрий писав грецькою в кінці першого століття в азіатських церквах".

Джон Марш, коментатор Євангелія від Іоанна, сказав, (с. 81): "Цілком ймовірно, що в останні десять років першого століття жила людина на ім'я Іван. Нею міг бути Іван Маркус, а не Іван, син Забаді, як заведено думати. Він зібрав багато інформації про Ісуса, міг відати про одне або декілька синоптичних Євангелій. Потім він написав історію Ісуса у новій манері, притаманній його секті, яка вважала себе міжнародною та перебувала під впливом учнів Іоанна Хрестителя".

Вчений Річбунтер сказав: "Євангеліє в цілому, як і листи Івана, не були написані Іваном. Хтось записав їх на початку другого століття і приписав Івану, аби змусити людей повірити в них".

Стедлайн з цією думкою погоджується. Він вважає, що автор "був учнем Олександрійської школи". У своїй книзі "Тохфат Алгель" Йусуф Алкхорі сказав: "Автором Євангелія є Проклос, учень Івана".

Такі вчені, як Джеймс Мак Кіннон і Барнетт Хілман Стрітер в своїй книзі "Чотири Євангелія" вважають, що Іван є ще одним з учнів Ісуса, на ім'я Іван Мудрий. Іринеї, який приписав це Євангеліє Івану, сину Забаді, сплутав двох учнів.

В своїй книзі "Свідчення Євангелія від Івана" Джордж Елтон зазначив, що автор цього Євангелія є одним з трьох: учнем учня Івана, Іваном Старшим (не учень), або невідомим вченим з Ефеса.

Елтон, який досі вважає Євангеліє від Івана святим, не був упевнений, бо: "Якими б не були теорії про автора цього Євангелія, єдине, що нам відомо: це була людина, яка мала уявлення про Пророка. Якщо автором був один з його учнів, то немає сумніву, що той був сповнений його духу".

Вчені вважають, що існує декілька авторів канонічного писання. Серед них міг бути Колман: "Все вказує на те, що опублікований текст належить більше, ніж одному автору. Сучасне Євангеліє могло бути оприлюднене учнями автора, які і внесли до нього зміни". Вступ до Євангелія від Івана голосить те ж саме.

Все це доводить, що апостол Іван не писав Євангеліє від Іоанна, і справжній автор так і залишається невідомим. Приписувати святість і непогрішність невідомому автору буде неправильним.

Незважаючи на невідомість автора і неможливість його святості, вчені вказують на багато проблем цього канонічного писання:

Євангеліє відрізняється від трьох інших писань, хоча усі вони розповідають про події з життя Ісуса, мир йому. Історія Христа схожа в трьох синоптичних Євангеліях, але в четвертому Євангелії вона відрізняється.

У своїй книзі "Вступ до Євангелія" отець Роже каже: "Це зовсім інший світ, відмінний від канонічних Євангелій у виборі теми, мови, стилю, географії та історії, і навіть у богословському баченні".

Ця суттєва різниця представляє зовсім інший образ Христа, котрий відрізняється від трьох Євангелій, які називають "синоптичними" або "аналогічними". У зв'язку з цим, американська енциклопедія каже: "Важко встановити зв'язок між трьома канонічними писання і Євангелієм від Івана. Якщо три Євангелія є автентичними, тоді Євангеліє від Івана - хибне".

Сер Артур Фіндлі у своїй книзі "Розширений Всесвіт" та коментарях до цих відмінностей, каже: "Євангеліє від Івана не гідне визнання, якщо ми говоримо про істинність викладу подій. Його зміст більше нагадує фантазію письменника".

Ще одна проблема Євангелія від Івана полягає у змінах, яких зазнав текст. До нього була додана історія перелюбу. Про Іоанна 8:1-11 вступ від Єзуїтського священства каже: "Існує спільна думка, що посилення було запозичене з невідомого джерела і додане пізніше". Ця історія виключена з Переглянутої стандартної версії, бо її розцінили як допис до Євангелії".⁴²

Крім того, багато вчених вважають, що автор Євангелія не писав останньої глави. Крон зазначає: "Євангеліє складалося з двадцяти глав, а церква Ефеса додала двадцять першу після смерті Івана".⁴³

Автори вступу від Єзуїтського священства також упевнені, що двадцять перша була додана пізніше: "Глава, яка йде після 20:30-31 є своєрідним знаком, тому джерело її походження до сих пір лишається предметом дискусій. Можливо, розділ був дописаний деякими з учнів Івана"

Таким чином, ми дійшли висновку, що приписування авторства чотирьох Євангелій учням Христа «...провокує різні труднощі. Сьогодні, ми розглядаємо Євангелія, написані невідомими авторами», -⁴⁴ і це правда.

---

⁴² Абд аль-Рахім Мухаммад. Трагування Святої Біблії. - с. 272, т 2. Ахмад Дідат. Розп'яття Христа. - с. 68. Бюкай. Тора, Євангеліє, Коран і наука. – с. 91. Єдиний арабський переклад ставить ці абзаци в лапки і на полях дає коментар, що їх не існує в старому кодексі: ассирійському і латинському перекладах.

⁴³ Істина відкрита. - с. 156.

⁴⁴ Філсіан Шалі. Короткий виклад історії релігій. – с. 230. Цитата взята з книги історика Маунта "Історія Біблії". – с. 156.

Послання у Новому Заповіті

Слідом за чотирма Євангеліями ми зустрічаємось з посланнями, а саме: книгою Діянъ Апостолів, чотирнадцять послань Павла, посланням Якова, двома посланнями Петра, трьома посланнями Івана, посланням Іуди та Одкровенням.

Дії Апостолів

Книга складається з двадцяти восьми глав, які розповідають про місію, виконану апостолами і учнями. Її пов'язують з ім'ям Луки, автором третього Євангелія. Початок Дій починається словами: "Першу книгу я був написав, о Теофіле, про все те, що Ісус від початку чинив та навчав..." (Дії Апостолів 1:1)

Листи Павла

Чотирнадцять листів приписують Святому Павлу, вони сповнені уривків, які вказують на його авторство. Послання носять особистісний характер, за своєю природою вони не є богословськими.

Одностайної думки, яка б підтверджувала справжність припису цих листів Павлу, немає. Деякі вчені схильні припускати, що хтось з учнів апостола написав чотири послання через двадцять років після його смерті, згідно з Британською енциклопедією.

У своєму коментарі до Євангелія від Івана, Аргон сумнівається у авторстві листів Павла. Він каже: "Павло нічого церквам не писав, з-під його пера вийшли два або чотири рядки".

Суперечка навколо послання до Євреїв була найгарячішою. У той час як Східна церква приписує його

Павлу, Лютер вважає автором Аполлоса. Тертуліан, історик другого століття н.е. сказав: "Послання склав Варнава". Протестантський вчений Рагус сказав: "Деякі з протестантських вчених вірять у хибність послання до Євреїв".⁴⁵

Вступ від Єзуїтського священства каже: "Немає жодних сумнівів, що існує багато свідчень проти автентичності припису послання Павлу. Хтось вірить, що один з друзів Павла написав його, та віднайти ім'я справжнього автора неможливо. Врешті-решт, ми змушені визнати, що ім'я автора не знаємо взагалі".

Автори "Вступу до Святої Біблії" кажуть: "Хоча послання закінчується теплими вітаннями, особистість автора лишається невідомою. Незважаючи на те, що творцем послання вважають Павла, ним міг бути і Варнава (Дії Апостолів 4:36), який повинен був знати все про священників і їхню роботу. Потенційним автором можна назвати і Луку, через схожість стилю між посланням до Євреїв, Євангелієм від Луки і книгою Дій Апостолів. Аполлоса теж можна сміливо назвати автором, адже той дуже добре знав Тимофія (13:23). Дії Апостолів 18:2 розповідають нам, що Аполлос був красномовним і добре знав Писання, саме так можна охарактеризувати творця послання. Можна робити безліч припущень, та автор послання так і залишиться невідомим".⁴⁶

Отець Ореганос погодився із завершальним словом, коли сказав: "Бог знає, хто насправді написав цей лист. Деякі з ранніх людей сказали, що автором бум

⁴⁵ Рахматтулах аль-Хінді. Істина відкрита. - с. 163-165, т. 1. Абд аль-Рахман Баджі аль-Багдаді. Різниця між Творцем і творінням. - с. 306. Мухаммад Дея аль-Атамі. Іудаїзм та християнство. - с. 325-327. Словник Святої Біблії. - с. 599.

⁴⁶ Іван Балканський та інші. Вступ до Біблії. - с. 556.

Клемент, єпископ Риму, інші ж пов'язують послання з ім'ям Луки".⁴⁷

Католицькі Послання і Одкровення

Налічується сім таких послань: три з них приписують Іванові, два – Петру, по одному Іуді та Якову, а за ними слідує остання книга Нового Завіту – Одкровення. Вчені вважають учнів Ісуса творцями цих листів.

Петро був рибалкою з села Нахом, відомий як Симон. Вчені переконані, що перш ніж супроводжувати Христа і бути кращим з його учнів, він був одним з учнів Іоанна Хрестителя. Апостол проповідував в Антіохії та на теренах інших земель, згодом був убитий в Римі в середині першого століття н.е.

Яків був сином рибалки Забади - братом євангеліста Івана, і одним із наближених Христа. Очолював раду Єрусалиму в 34 р н.е., загинув від рук Агріппи I, швидше за все, в 44 р. н.е. Інші кажуть: **"Його вбили євреї, коли викинули з храму і забили камінням у 62 р. н.е."**

Що стосується Юди, то джерела нічого не повідомляють про нього крім того, що він був молодшим братом Якова, а отже, і сином Забади, або ж був учнем Лебуса, відомого під прізвиськом Тадей. Тим не менше, дехто каже, що це інший Іуда.⁴⁸

Послання носять повчальний характер, за способом вираження їх можна назвати особистими, адже ім'я автора часто згадується у вступі. Однак, авторство цих листів було предметом довгих дебатів у перші століття християнства.

---

⁴⁷ Євсевій. Історія церкви. - с. 276.

⁴⁸ Словник Біблії. - с. 174 -176, 1075. Уейн Жердом. Що говорить Євангеліє про основи християнської віри. - с. 46.

Те, що ми вже згадували про послання до Євреїв стосується і більшості з них. До середини четвертого століття нашої ери, друге послання Петра, друге і третє послання від Івана, два листи Якова, Іуди і книга Одкровення були об'єктом численних суперечок, аж поки не одержали загального визнання.

Книга Одкровення оповита дивними мріями, вона підтверджує божественність Христа, його владу на небесах, покору ангелів йому, сповнена дуже символічних і двозначних провіщень. Іоанн побачив видіння уві сні, яке займає аж двадцять сім сторінок! Подібні сні - дивакуваті і далекі від реальності.

Ранні отці церкви сумнівалися у цій книзі. Кіс Брарстер (212 р. н.е.) сказав: *"Книга Одкровення була написана атеїстом Сірентоном"*. Діонісій, одним із стародавніх вчених, сказав те ж саме.

Діонісій – настоятель Олександрійської школи в 250 р. н.е., відноситься до тієї ланки вчених, які вивчали всі глави книги Одкровення. Він сказав: *"Нісенітниця, без усякого змісту і доказів, носить помилкову назву. Її автором не був Іван ... і будь-хто з учнів, священників або людей церкви не мають до неї жодного відношення. Коринтій, засновник так званої секти Коринтян, хотів зберегти свою вигадану історію і приписав книгу Івану"*.

Коринтій вважав, що Христос є царем Землі, його погляди узгоджується з ідеєю книги про події останніх днів на Землі.

Великий автор Діонісій не був упевнений в успіху своїх попередників. Він вивчив книгу і прийшов до висновку: *"Книга була написана людиною на ім'я Іван, святим, натхненним від Духа, але я не можу повірити, що*

він був учнем, сином Забади, автором Євангелія від Івана і послань. Людей з ім'ям, як в апостола Івана, було багато".⁴⁹

Лютер сказав: «Ця книга не проповідує про Ісуса, не згадує про нього чітко, і не ясно, чи була вона натхненна Святим Духом».

Його наступник, реформатор Цвінглі сказав: "Ми не маємо нічого спільного з книгою Одкровення, бо це не релігійна книга, вона не схожа на праці Івана, тому я можу відкинути її".

Перекладач Барклі коментує: "Більшість погодились із думкою Лютера і Цвінглі."

Деякі тлумачі сказали: "Кількість загадок в книзі Одкровення дорівнює кількості його слів". Інші зазначають: "Вивчення книги Одкровення зводить тебе з розуму, бо, хто намагається дослідити її – дурень".

Вступ до цієї книги у виданні Єзуїтського священства голосить: "Книга Івана не повідомляє нам нічого про автора, він називав себе Іваном, привласнив собі титул пророка, згадки про те, що він був одним дванадцяти учнів, немає. Існує потенційно автентичний текст, знайдений в другому столітті, він стверджує, що автором Одкровення є апостол Іван. Однак, у старій традиції немає одностайної думки, а джерело Одкровення так і лишається предметом сумніву. Дослідження і висновки сучасних вчених – досить складні. Деякі кажуть, що відмінності в побудові, контексті і богословському мисленні ускладнюють припис Одкровення і четвертого Євангелія одному автору.

Інші вчені з ними не погоджуються... Вони вважають, що існує зв'язок між книгою Одкровення і

---

⁴⁹ Євсевій. Історія церкви. - с. 329 -331.

Євангелієм, і що пророк отримував знання від вчителів, які належать до оточення Івана з Ефесу".

У передмові до свого коментаря до Одкровення, перекладач Вільям Барклай сказав: "Здається неправдоподібним, що письменник був апостолом, інакше він би більше наголосив на своїй приналежності до оточення Хреста, аніж пророцтві. Крім того, він говорить про апостолів так, наче ніколи не знав їх. Це спосіб хронологізації часу апостолів, а назва книги ідею «Уявлення Іоанна Богослова» підтримує.

Цілком ймовірно, що назва "богослов", яка означає людину, котра знається на богослов'ї, була додана до імені Івана-письменника, аби відрізнити його від апостола Івана.

Євсевій, отець історії церкви, сказав: "Ймовірно, що другим Іваном був той, хто побачив видіння, яке приписують Івану, якщо ніхто не захоче вірити, що перший Іван [учень] бачив його".⁵⁰

Таким чином, немає жодних доказів, які б вказували на авторство Івана. Можемо лише сказати, що написали книгу невідомі, котрі черпали знання від Івана з Ефесу.

Вчені згадують заперечення авторства Католицьких послань. Хорн висунув спростування, яке полягає в тому, що їх оригіналу не існує в стародавньому сирійському перекладі.

Євсевій сказав: "Кожен, без жодних полемік, визнав наші книги, за виключенням послання до Євреїв, послання Якова, листів Іуди, другого послання Петра, Одкровення та другого і третього листів Івана. Публіка прийняла послання, та деякі поставили під сумнів їх автентичність. Два

---

⁵⁰ Вільям Барклай. Коментар до Нового Завіту. – с. 9.

послання Іоанна носять особистісний характер, тому довести їхню справжність важко".⁵¹

З приводу листа Якова, він каже: "Лист перебуває у центрі диспутів, бо не так багато рання вчених згадують його в своїх працях, як це було з листом Юди. І все ж ми знаємо, що ці листи, нарівні з іншими книгами, публічно звучали з трибун багатьох церков".⁵²

Що стосується листа Юди, то у своїй книзі "Історія Біблії" Куртіс сказав: "Цей лист належить Іуді, який був п'ятнадцятим архієпископом Єрусалима в епоху Еда Дена". Єпископ, який жив у другому столітті н.е., і є творцем послання від Іуди.

Навіть зараз сирійська церква не визнає друге послання Петра, другий і третій листи Івана. Ескаглер сказав: "Той, хто написав другий лист Петра – даремно витратив свій час".

З приводу автора другого листа Петра, вступ Єзуїтського священства висловився: "Думка про те, що автором листа є Симон Петро досі є предметом дискусій, яка викликає багато проблем. Немає необхідності згадувати посилення, де письменник розповідає про своє життя, в якому він називає себе апостолом Петро (тобто, невідомий автор бреше, коли стверджує, що є Петром). За своєю жанровою приналежністю, це так звана література "бажань". Зовсім несхоже, що автор належить до першого покоління християн. Дату написання послання, пройняте юдейсько-християнськими традиціями, не можна відкладати. Це сталося у 125 р. н.е., що відхиляє авторство Петра".

⁵¹ Євсевій. Церковна історія. – с. 145.

⁵²

Адаптована інтерпретація Біблії говорить: "Ми не впевнені, коли і ким був написаний цей лист, особа автора залишається спірною. Таким чином, друге послання Петра було останньою книгою, поміщеною в Новий Завіт".

Євсевій в "Церковній історії" сказав: "Ми виявили, що послання не є законною книгою, незважаючи на визнання його придатним. Я знаю одне: існує єдине законне послання, визнане більш ранніми вченими".

Вступ Єзуїтського священства про його законність говорить: "І лист і Одкровення були частиною Нового Завіту, книги, яка носила суперечливий характер, аби бути визнаною, церква приймала її дуже повільно та неохоче. Більшість церков відкидали її до п'ятого століття, а в Сирії законність Нового Завіту визнали тільки у шостому".

Ми прийшли до того ж висновку, що і доктор Вільям Барклай, професор Нового Завіту в університеті Глазго.

Він сказав: "Мартін Лютер відмовився дати цій книзі (Одкровення) місце в Новому Завіті, і додати її до інших книг: послань Якова, Петра, листів Іуди, другого послання Петра і послання до Євреїв. Він запропонував поставити Одкровення в кінці Нового Завіту".⁵³

---

⁵³ Вільям Барклай. Коментар до Нового Завіту. - с. 9.

Стародавні язичницькі джерела Нового Завіту

Давні язичники були важливою точкою відліку для євангелістів у створенні їхньої історії про Христа, особливо тих подій, свідками яких вони не були, наприклад його народження, розп'яття або так званого суду. Вчені відмічають багато схожого між розповідями Євангелій та історіями стародавніх язичників, які передували появі християнства за багато століть, про своїх богів.

Поява зірок при народженні богів

Матвій про народження Христа сказав: "Коли ж народився Ісус у Віфлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо сходу, і питали: де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому... Вони ж царя вислухали й відійшли. І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала зверху, де Дитятко було. А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну". (Матвія 2:1-11)

Історія Матвія перегукується з історією про Будду. У своїй книзі "Ангел Христос" Бенсон каже: "В буддійських священних книгах сказано, що небеса оголосили про народження Будди яскравою зіркою, котра з'явилася на небесах, і в цих писаннях вони називають її "Зіркою Христа". Історик Бейл так само висловив свою думку.

Торнтон у своїй книзі "Китайська історія" пов'язує історію з Євангелія із появою "Ю", який народився від діви і на небі засяяла зірка. Те ж саме відбулося при народженні китайського мудреця Лаодзи.

У своїй книзі "Життя Христа" пастор Гікс сказав: "Дива були звичним явищем, особливо під час народження або смерті одного з великих людей. З ними пов'язували появу зірки, комети, або контакти між небесними тілами".⁵⁴

Подарунки народженим богам

Матвій, в контексті історії волхвів, згадує про їх дари новонародженому: "І, ввійшовши до дому, знайшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну". (Матвія 2:10-11).

Стародавнім язичникам було відомо, що пастухи знали про народження Крішні, тому вони принесли йому дарунки: деревину і парфумерію. Точно так само вчинили мудреці при народженні Будди.

Спасителю Мітра мудреці-волхви підносили дарунки із золота і парфумерії. При народженні Сократа (469 р до н.е.) волхви вчинили той самий жест: трое з них прийшли зі сходу, і вручили йому подарунки із золота, парфумерії та продуктів харчування.

Божественна радість від народження Бога

---

⁵⁴ Мухаммад Тахір Аль-Тенер. Язичництво в християнстві. - с. 65-85. Ахмад Шалабі. Християнство. - с. 153.

Лука зазначив, що ангели раділи народженню Христа: «А в тій стороні були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою. Аж ось Ангол Господній з'явивсь коло них, і слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим... Та Ангол промовив до них: Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім... Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь». (Луки 2:8-14)

Давній язичник розповів цю історію ще задовго до Луки, про неї йдеться у книзі "Фішно Бурана": "Невинна Девакі носила під серцем настоятеля і милість богів. День його появи був сповнений щастя, Всесвіт заблищав світлом, боги на небі раділи, а духи співали, коли народився помічник. Хмари також тішились, орошаючи квіти навколо".

Буддисти вірять у те ж саме. Історик Фу Наб Хонк цитує: "Духи, які оточили невинну Майя і її сина – спасителя, почали молитися і співати: "Слава тобі, королево, будь щаслива, бо дитина, яку ти породила – свята".

Усе це перегукується із історіями єгиптян про народження Озіріса, китайців про Конфуція. С. Френсіс і Бунвік порівнюють їх у книзі "Вірування єгиптян".

Місяця народження богів

Євангеліє від Луки розповідає, що Христос народився в яслах (Луки 2:16), давні язичники переказують те ж саме. Крішна, за їх словами, з'явився на світ в печері, після був покладений в ясла, звідки добрий пастух підняв його. Хуат Зе, син Неба у китайців, був залишений матір'ю

в ранньому дитинстві, а корови і вівці оточили його і захищали від всякого зла.

Христос постить

Євангелії від Матвія оповідає про перевірку Христа Сатаною, яка тривала протягом сорока днів: "І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів". (Матвія 4:2)

Те ж саме розповідають про Будду, Зороастра волхвів та інших богів в язичницьких країнах. У своїй книзі "Постування Будди " Коннері сказав: "Великий Будда виснажував себе, відмовляючись від їжі і повітря. Князь Мара (покровитель дияволів) волів випробувати Будду".⁵⁵

Воскресіння богів і їх права на суд

Автори Нового Завіту розповідають про суд, який звершить Христос над людьми. Євангеліє від Івана каже: "І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він Людський Син". (Івана 5:27)

Подібні висловлювання походять з вірувань язичників. Історики говорили про віру єгиптян у воскресіння свого Спасителя після смерті, і що він стане тим, хто нагороджує або карає мертвих в Судний День.

Легенди переказують, що Озіріс був справедливим правителем. Але брат зрадив і вбив його, розкидавши частини його тіла в різних куточках Єгипту. Ісіда, вдова правителя, збрала частини його тіла звідусіль, заповнюючи світ гіркими слізьми. Але світло зійшло з неба: мертві

---

⁵⁵ Мухаммад Тахір аль-Тенер. Язичництво в християнстві. - с. 97-98. Абд аль-Вадуд Шалабі. Відкрита дискусія між віруючим в Аллаха і віруючим в Христа. - с. 43-46.

кінцівки тіла злилися воедино. Він здійнявся на небо, аби судити у справедливості і милосерді.

Індійці вважають, що їхній бог Кришна, є спасителем. Пастор Джордж Кокс сказав: "Вони описують Кришну як великодушного героя, сповненого божественності, адже він приніс себе в жертву. Індійці вірять, що ніхто не може робити те, що він зробив".

Історик Доан сказав: "Індійці вірять, що первісток Кришна не має кінця і початку і, як вони переконані, був добрим і врятував Землю від її тягот. Він прийшов і приніс себе в жертву, щоб врятувати людей..." Вчений Хавк зауважив те ж саме.⁵⁶

Постає дуже важливе питання: як християни пояснюють зв'язок між своїми переконаннями і віруваннями старих язичників? Чим християнство відрізняється від їх релігій?

Деякі стверджують, що вірування язичників своїми витоками сягають християнства, але існували вони за багато століть до появи християнства.

Рукописи і пережитки минулого, які зображують їх переконання, набагато старіші, ніж християнство і його Євангелії.

Тому християни повинні визнати, що автори Нового Завіту запозичили багато легенд у стародавніх язичників, аби прикриватися світом таємниць і темряви, де над логікою і доказами панує міф.

Отець Джеймс Тед, викладач Оксфордського університету, сказав: "Божественна таїна знаходиться за

---

⁵⁶ Мухаммад Тахір ат-Тенер. Язичництво в християнстві. - с. 29 - 32. Мухаммад Абд ар-Рахім. Трактатування Біблії. – с. 238-239, т. 2.

межами розумінням людей, її не можна інтерпретувати на основі людського сприйняття». ⁵⁷

Аллах (Святий Він та Великий) правий, коли говорить про християн: "Ці слова з їхніх вуст схожі на слова невіруючих, які жили раніше. Нехай знищить їх Аллах! Як же вони віддалилися". (Ат-Тауба:30)

Всевишній (Святий Він та Великий) закликав їх не бути схожими на невіруючих: "Скажи: «О люди Писання! Не порушуйте в своїй релігії меж істини й не йдіть за низькими бажаннями людей із минулих поколінь, які самі заблукали й збили багатьох [зі шляху істини]". (Аль-Маїда:77)

---

⁵⁷ Мухаммад Тахір ат-Тенер. Язичництво в християнстві. - с. 97-98. Абд аль-Вадуд Шалабі. Відкрита дискусія між віруючим в Аллаха і віруючим у Христа. - с. 43-46.

Євангеліє Христа (мир йому)

Якщо людина є творцем Євангелій і послань, а автори не претендують на божественне походження Слова, то як ці праці стали священними? Де знаходиться Євангеліє, котре Аллах (Святий Він та Великий) дарував Ісусу, в яке вірять мусульмани?

Істинне Євангеліє: Євангеліє Христове

Вчені довго замислювалися над Євангелієм від Христа, яке Аллах (Святий Він та Великий) відкрив Ісусу, в яке вірять мусульмани, і котре часто згадується в Євангеліях. Однак, християнська відповідь – це абсолютна тиша і незнання про існування цього Євангелія. Вони вважають, що Євангеліє, або Новий Завіт, починається із послань та Євангелій апостолів.

Листи Павла, написані у другій половині першого століття, в багатьох місцях згадують про Євангелія Христа, але жодного слова про чотири канонічні писання не звучить. Павло, якому приписують авторство чотирнадцяти послань у Новому Завіті, був убитий в 62 р. н.е, в той час як Марк написав перше Євангеліє в 65 р. н.е. Десятки Євангелій були написані після цього, і вони також посилаються на Євангеліє Христа (мир йому) або Євангелія від Бога.

Вірші, які говорять про Євангеліє Христове

Павло, а згодом і євангелісти розповідають про Євангеліє Христове в багатьох місцях. Павло сказав:

"Дивуюся я, що ви так скоро відхилюєтесь від того, хто покликав Христовою благодаттю вас, на іншу Євангелію, що не інша вона, але деякі є, що вас непокоять, і хочуть перевернути Христову Євангелію". (Галатів 1:6-8)

Він наголошує на істинному Євангелії, від якого люди відвернулися і звернулися до іншого, хибного писання.

Павло попередив їх: "В огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає Євангелії Господа нашого Ісуса". (2 Солунян 1:8-9)

Чотири канонічні писання повідомляють про автентичне Євангеліє. Коли жінка помазала пахощами ноги Ісуса (мир йому), він сказав : "Правду кажу вам: де тільки оця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!" (Матвія 26:13)

Немає сумнівів в тому, що мова про Євангеліє від Матвія взагалі не йде, адже той написав її через кілька років після цієї історії.

Євангеліє від Марка говорить: "Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже". (Марка 8:35)

Слід зазначити, що згадані уривки голосять про одне Євангелія, а не чотири або цілих сімдесят писань, які відкинула церква. Вірші називають Євангеліє від Бога або Христове.

Текст називає натхнення Христа від Аллаха (Святий Він та Великий) Словом Божим. Люди юрмилися на березі озера, щоб почути Слово Бога: «І сталося, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського». (Луки 5:1)

Те ж саме сталося, коли він (мир йому) увійшов до села Нахом: "І зібралось багато, аж вони не вмщалися навіть при дверях. А Він їм виголошував Слово". (Марка 2:2)

Божественною мовою, котру люди, скупчившись, хотіли почути, і було Євангеліє, в яке вірять мусульмани. Слово Аллаха (Святий Він та Великий) до Христа (мир йому), Священний Коран називає "Інжилъ".

Християни уникають визнання існування істинного Писання - Євангелія Христа. Вони стверджують, що Христу нічого не було даровано. Євангеліє – його власні сказання, котрі передали євангелісти. Звичайно, така позиція узгоджується з їхньою вірою про божественність Христа. Це правильно, що Бог отримає книгу; це для пророків.

Їх переконання спростовується текстом, який розповідає про натхнення пророка від Аллаха (Святий Він та Великий): "Я говорю про те, що я бачив у Отця". (Івана 8:38)

Він (мир йому) запевнив, що отримав одкровення і натхнення від Аллаха (Святий Він та Великий): "Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити. І відаю Я, що Його ота заповідь то вічне життя. Тож що Я говорю, то так говорю, як Отець Мені розповідав". (Івана 12:49-50)

І сказав: "Але говорю так само, як Отець навчив мене". (Івана 8:28)

Іоанн Хреститель (мир йому) називає Слова від Аллаха (Святий Він та Великий) до Ісуса «свідоцтвом». Він передбачив, що більшість людей Ізраїлю їх зречуться: "Хто зверху приходить, Той над усіма. Хто походить із землі, то той земний, і говорить по- земному. Хто приходить із неба, Той над усіма, і що бачив і чув, те Він свідчить, та свідоцтва Його не приймає ніхто. Хто ж прийняв свідоцтво Його, той

ствердив тим, що Бог правдивий. Бо кого Бог послав, Той Божі слова промовляє, бо Духа дає Бог без міри". (Івана 3:31-34)

В інших віршах, Ісус засвідчив, що отримав одкровення так само, як і всі пророки. Його учні увірували в Ісуса як посланника і прийняли слово Аллаха (Святий Він та Великий): "Я Ім'я Твоє виявив людям, що Мені Ти із світу їх дав. Твоїми були вони, і Ти дав їх Мені, і вони зберегли Твоє слово. Тепер пізнали вони, що все те, що Ти Мені дав, від Тебе походить, бо слова, що дав Ти Мені, Я їм передав, і вони прийняли й зрозуміли правдиво, що Я вийшов від Тебе, і ввірували, що послав Ти Мене". (Івана 17:6-8)

Таким чином, коли мати Ісуса і брати прийшли до нього, він відвернувся від них і направився до своїх учнів, які пішли за ним і слухали Слова Аллаха (Святий Він та Великий): "А Він відповів і промовив до них: моя мати й брати Мої це ті, хто слухає Боже Слово, і виконує!" (Луки 8:21)

Слова Аллаха (Святий Він та Великий) не тільки добра звістка про порятунок, в яку недостатньо лише вірити, але треба підтверджувати вчинками.

Аби довести одкровення Аллаха (Святий Він та Великий), він (мир йому) сказав: "Хто не любить Мене, той не береже Моїх слів. А слово, що чуєте ви, не Моє, а Отця, що послав Мене". (Івана 14:24)

Це натхнення стане суддею в Останній День: "Хто чурається Мене, і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його! Бо від Себе Я не говорив, а Отець, що послав Мене, то Він Мені заповідь дав, що Я маю казати та що говорити". (Івана 12:48-49)

Євангеліє Христове –писання, в яке вірять мусульмани. Аллах (Святий Він та Великий) дарував Слово Ісусу (мир йому), яке, на жаль, було втрачено під час переслідувань і труднощів, з якими зіткнулося християнство в перші століття.

Документальне підтвердження і канонізація Нового Завіту

На думку спадають нові запитання: як з'явилися канонічні писання після зникнення Євангелія Христового? Хто написав їх, за яких обставин?

Відповідаючи на ці питання, ми говоримо про те, у чому деякі християнські історики сходяться: це були усні розповіді і сказання. Та з розвитком християнської церкви, вони були записані, задовольняючи її потреби. Досить згадати, що сказав Йоахім Єремія в своїй книзі "Слова Христа, яких немає у Євангеліях", опублікованої єгипетською церквою:

"Ми повинні пам'ятати два ключових факти про Євангелії і їх написання: протягом тривалого часу всі відомі перекази про Ісуса були лише в усній формі, і залишались такими вони протягом тридцяти п'яти років після нього. Ситуація не змінювалась до початку гонінь християн Нероном. Тоді, восени 64 р. н.е., старійшини церкви зустрілися і зрозуміли, що втратили найкращих мужів церкви. Вони не знайшли нікого, окрім Івана, відомого як Марка, однодумця апостола Петра в служінні, тому попросили його записати все, що зможе згадати з вчення Христа. Марк написав своє коротке Євангеліє, котре носить його ім'я. Це була найдавніша письмова праця про життя Христа.

Другий факт полягає в тому, що події, які описував Марк з життя Ісуса і його сказань настільки сподобались іншим, що Євангелії почали з'являтися одна за одною. Коли Церква відчула небезпеку, то почала досліджувати основи чотирьох відомих канонічних писань, решту ж визнала апокрифами, які збиралися та спалювалися, аж поки не зникли".

Про історію документування Нового Завіту, вступ Єзуїтського священства каже: "Євангеліє від Марка могло бути написане в 65-70 роках. Євангелії від Матвія і Луки відображають різні події, оскільки вони склались в інших землях, через десять або двадцять п'ять років після Марка".

В середині другого століття виник рух збору священної християнської книги. Він призвів до появи тих книг, які ми маємо в Новому Завіті.

Французький вступ до Нового Заповіту говорить: "Ранні християни не вбачали необхідності писати і зберігати слова апостолів до смерті останнього з них".

Здається, що християни до 150 року н.е., повільно прогресували у створенні нового списку священних книг. Швидше за все, вони почали збирати послання Павла до купи і використовувати їх в церкві. Та ніколи вони не прагнули додати якусь главу до Біблії. Незважаючи на важливість тих текстів, не існувало ніяких свідчень до початку другого століття (Петро 2:3-16), які б доводили, що люди знали кілька письмових євангельських текстів. Критерію, який би вказував на їх необхідність, також немає. Вони з'явилися лише у другій половині другого століття. Можна сказати, що чотири канонічні писання були законно прийняті в 170 році н.е.

Важливо відзначити події, які сталися між 150 і 200 роками: ухвалення книги Діянь і досягнення єдиної думки з приводу першого послання Івана ... Існує велика кількість праць, котрі деякі отці визнають законними, а інші вважають їх просто корисними. Були й інші книги, які розглядалися як частина Святого Письма та Закону. Однак,

вони не протрималися довго, згодом їх видалили з закону”⁵⁸

Отож збирання Євангелій докупи почалися після смерті найбільш важливих учнів, і були визнані в середині другого століття. Маркіон брав участь у створенні Нового Завіту в 160 р. н.е., закликаючи відмовитися від Старого Завіту, бо мав гостру необхідність забезпечити свою церкву іншими священними книгами.

Його послідовники сприяли поширенню цих Євангелій. Він зібрав Євангеліє ще за життя, що стало початком виникнення Нового Завіту.

Історики прийшли до згоди, що чотири канонічні писання і послання Павла були визнанні наприкінці другого століття. Першим згадав про чотири Євангелія Іринеї в 200 році н.е. Климент стояв на захисті “автентичності” книг і вважав їх необхідними для прийняття.

У своїй книзі "Дисертація про Іринея" доктор Додвел сказав: "Сьогодні ми впевнені, що найбільш щирими духовними письменниками того часу були Клеменс Романус, Варнава, Єремія, Ігнатій і Полікарп, які займалися письменницькою діяльністю в тому порядку, в якому я їх назвав, і за ними йдуть всі письменники Нового Завіту. Але в Гермеса ви не знайдете ні одного вірша, ні згадки про Новий Завіт, як і у будь-якого іншого євангеліста".

Юстин Мученик, один з перших християнських апологетів, писав в середині другого століття про божественну природу Христа. Він використав більше трьохсот цитат із книг Старого Завіту, і близько ста з

---

⁵⁸ Абд ар-Рахім Мухаммад. Трактатування Біблії. - с. 268-269, т.2. Ахмад Абд аль-Вахаб. Христос в християнському віровченні. -с. 33-35.

апокрифічних книг Нового Завіту, але жодного слова з чотирьох Євангелій не пролунало.

У своїй книзі "Християнські записи" (с. 71) преподобний доктор Джайлз сказав: "Ті ж самі імена євангелістів: Матвія, Марка, Луки та Івана, ніколи ним [Юстином] не згадувалися, і жодного разу не зазначалися у його працях".

Решта книги Нового Заповіту залишається предметом суперечок між церквами протягом усього третього століття. Лише кілька книг було визнано у східних церквах, як послання до Євреїв, в той час як західні церкви відіклились від нього і прийняли книгу Одкровення.⁵⁹

Полеміки стали причиною втрати Євангелія Христового, та нужда змусила церкву придумати нові Євангелія і послання, відомі в середині другого століття. Згодом церква їх прийняла, відносячи до різної категорії святості. Розбіжності тривали протягом багатьох століть, аж до шостого століття н.е., доки не визнали її Священною. Люди стали творцями писання і люди нарекли його словом Аллаха (Святий Він та Великий). Творіння рук людини стало Святою Книгою...

⁵⁹ Рахматуллах Аль Хінді. Відкрилась істина. - с. 381, т. 2.

Помилки Євангелій

Будь-яка людська праця зазнає помилок, Євангелії не є винятком. Вони сповнені упущень, які підтверджуються історією і реальністю. Подібні огріхи в тексті унеможливають його святість, перетворюючи його претензії на богонатхненність у міраж. Помилки в Євангеліях так багато і всі вони різні: Писання оголошує одне відвертою брехню, розум і міркування спростовує інше, в той час як історія і реальність доводить своє.

Перше: упущення, доведені Священними писаннями

Наскільки ці вірші далекі від вшанування Бога і Його пророків!

Книга Одкровення розповідає про видіння Івана, коли той побачив сина Бога на троні у вигляді вівці, яка має сім рогів і сім очей. Пречистий Всемогутній Аллах від цього. Автор сказав: "І я глянув, і ось серед престолу й чотирьох тварин і серед старців стоїть Агнець, як заколений, що має сім рогів і сім очей, а це сім Божих духів, посланих на всю землю". (Одкровення 5:6)

Далі оповіщається про тих, хто стоїть перед ним: "Тому то вони перед Божим престолом, і в храмі Його день і ніч Йому служать. А Той, Хто сидить на престолі, розтягне намета над ними. Вони голоду й спраги терпіти не будуть уже, і не буде палити їх сонце, ані спека яка. Бо Агнець, що серед престолу, буде їх пасти, і водитиме їх до джерел вод життя. І Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре!" (Одкровення 7:15-17)

Текст відкриває завісу таїни про того, хто сидить на троні у вигляді вівці, і це - був Бог-Син, друга іпостась Трійці. Він сказав: "Вони воюватимуть проти Агнця та Агнець переможе їх, бо Він Господь над панамі та Цар над царями. А ті, хто з Ним, покликані, і вибрані, і вірні". (Одкровення 17:14)

Євангеліє від Івана воскрешає в пам'яті натовп, який стояв перед престолом Божим, покликаний на порятунок Господа і овець: "Потому я глянув, і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого люду, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одежу, а в їхніх руках було пальмове віття. І зивали вони гучним голосом, кажучи: Спасіння нашому Богові, що сидить на престолі, і Агнцеві! А всі Анголи стояли навколо престолу та старців і чотирьох тих тварин. І вони на обличчя попадали перед престолом, і вклонилися Богові, кажучи: Амінь! Благословення, і слава, і мудрість, і хвала, і честь, і сила, і міць нашому Богу на вічні віки! Амінь!» (Одкровення 7:10)

Чи має потребу Господь у порятунку? Від кого, і хто врятує Його? Невже немає кращого способу поклонитися Всемогутньому Богу?

Новий Завіт говорить про дурість і слабкість Бога, але Його дурість мудріша від людської кмітливості, а Його слабкість могутніша від сили чоловіків. У зв'язку з цим, Павло сказав: «Бо Боже й немудре розумніше воно від людей, а Боже немічне сильніше воно від людей!» (1 Коринфян 1:25)

Неприпустимі слова, які називають Всемогутнього Господа слабким або невігласом, Він (Святий та Великий) – Всемогутній, Мудрий і Всезнаючий!

Павло, а точніше невідомий автор послання до Євреїв, зневажає книгу Бога і Закон, зображуючи її як стару.

Книга Бога далека від негожих наклепів, бо те, що Він відкриває Своїм пророкам, підтверджує і прославляє Його одкровення і слова. Павло сказав: "Попередня бо заповідь відкладається через неміч її та некорисність. Бо не вдосконалив нічого Закон. Запроваджена ж краща надія, що нею ми наближуємось до Бога". (Євреїв 7:18-19)

Про Тору, яку Господь дарував Мойсею, апостол сказав: "Коли ж каже Новий Заповіт, то тим назвав перший старим. А що порохнявіє й старіє, те близьке до зотління". (Євреїв 8:13)

Із вуст Павла також звучало: "Бо коли б отой перший був бездоганний, не шукалося б місця для другого". (Євреїв 8:7)

Нехтуючи всіма книгами, які забороняють деякі продукти харчування (див Лев 11: 1-47), уважаючи їх за іудейські міфи і волю відступників, Павло сказав: "І на юдейські байки не вважали, ані на накази людей, що від правди відвертаються. Для чистих все чисте, а для занечисчених та для невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління". (Титу 1:14-15)

Думка Павла і невідомого автора послання до Євреїв про закон Божий описується в Псалмах: «Господній Закон досконалий, він зміцнює душу. Свідчення Господа певне, воно недосвідченого умудряє. Справедливі Господні накази, бо серце вони звеселяють. Заповідь Господа чиста, вона очі просвітлює». (Псалом 19:7-8)

Новий Завіт приписує Ісусу образи своїх братів-пророків, зображуючи їх як злодіїв і звинувачуючи у тому, що вони не направили своїх людей. Іван сказав: "Щиру правду кажу вам: я — брама для овець. Усі, хто приходив і видавав себе за мене,— злодії і грабіжники, але вівці їх не слухались. Отже, я — брама, і, хто входить через мене, той отримає спасіння. Він увійде та вийде і знайде пасовище. Злодій

приходить лише для того, аби красти, вбивати і нищити. А я прийшов, щоб вівці могли отримати життя і втішатися ним без кінця. Я — пастир добрий. Добрий пастир готовий віддати за овець своє життя. Найманий же робітник — не пастир, і вівці йому не належать. Тому коли він бачить вовка, то кидає овець і втікає, а вовк нападає на них, і вони розбігаються". (Івана 10:7-12) Виглядає нестерпним і неправдоподібним, щоб Всемогутній Господь сказав такі речі про Себе в Своїх книгах або книгах Його посланців.

Втрата фрагментів та персоналій Закону

Намагаючись зміцнити справжність Старого Завіту, євангелісти приписували Ісусу такі слова: "Легше небо й земля проминеться, аніж одна риса з Закону загине". (Луки 16:17)

Крім того, Матвій сказав: "Правду кажу вам: швидше зникнуть небо і земля, аніж зникне із Закону хоча б одна рисочка літери, перш ніж сповниться все написане в ньому". (Матвія 5:18)

Чи можна приймати вищезазначені сказання за правду? Чи були втрачені слова, абзаци і навіть цілі книги Закону?

Багато прикладів про втрачені слова наводилось в першій книзі цієї серії. Тому, зараз я згадаю тільки три, залишаючи їх на розгляд благопристойного читача. Ці свідчення доведуть, що наведені вище твердження не є Словом Божим, або словами Його пророка Христа, а є доповненнями деяких авторів, приписаних Богові.

Серед доказів забутих і втрачених персоналій із Закону знаходимо вірш, викладений в книзі Хронік: "А сини Езри: Єстер, і Меред, і Ефер, і Ялон. ***** і вона зачала й породила Мір'яма, і Шаммая, і Їшбаха, батька Ештемої". (1 Хроніки 4:17)

Тут не згадується про решту дітей Езри, як і не зазначається про того, хто зачав Марію та її сестер. Друкарі поставили лише позначки замість того, аби привернути увагу до втрат у тексті.

Помітки, які характеризують упущення у Біблії, див. (2 Хроніки 36:23), (Езри 1:3), (Езри 6:5-6), (2 Самуїла 5:8), (Єзекїля 22:43) (2 Царів 5:6) і (Захарія 6:15). Таких місць настільки багато, що неможливо усі перерахувати.

Упущення займають цілі книги, що містять тисячі думок і послань, як от Книга воєн Господніх, згадана в Числах: "Тому розповідається в Книжці воєн Господніх: Вагев у Суфі, і потоки Арнону". (Числа 21:14)

Її не можна віднайти так само, як і книгу пророка Натана, пророцтва Ахія із Шіло та видіння Ідо, котрі згадуються в книзі Хронік. Сказано: "А решта Соломонових діл, перших та останніх, ото вони описані в історії пророка Натана, і в пророцтві шілонянина Ахійї, і в видіннях прозорливця Єді на Єрвоама, Неватового сина". (2 Хроніки 9:29)

Більше втрачених послань і книг можна побачити в (Йова 10:3), (2 Самуїла 1:18), (1 Хроніки 29:29), (2 Хроніки 12:15), (1 Царів 4:13-32) та багато ін.

Все це слугує стійким свідченням утрати сказань і послань Закону. Небо, земля і все живе є свідками непричетності Христа до того, що євангелісти приписали йому.

Помилкові посилання Матвія на книгу Єремїї

У пророцтві, яке переповідає Матвій, він допустився помилки, коли привів цитату з Тори. Матвій сказав: "А кол

и Юда, зрадник Ісуса, побачив, що того засудили, його почало мучити сумління. Тож він повернув 30 срібняків старшим священикам та старійшинам і сказав: «Згрішив я, бо зрадив невинну людину!» Вони ж відповіли: «А нам що до того? Дивись сам». І він, кинувши срібняки в храмі, пішов звідти і повісився. А старші священики взяли срібняки та сказали: «Їх не можна класти у священну скарбницю, бо це плата за кров». І, порадившись, вони купили за них гончарське поле, щоб ховати чужинців. Тому воно й донині називається Поле Крові. Тоді сповнилися слова, сказані через пророка Єремію: «І вони взяли 30 срібняків — ціну, яку встановили за цього чоловіка, за того, чию ціну встановили деякі сини Ізраїля, — і дали їх за гончарське поле, як і наказав мені Єгова". (Матвія 27: 3-10)

Посилання на книгу Єремії було помилковим. В Єремії про ці події – ані слова, адже вони описуються у книзі Захарії: "І сказав Я до них: Якщо добре це в ваших очах, дайте платню Мою, а як ні, перестаньте! І вони Мою платню відважили тридцять срібняків. І промовив до мене Господь: Кинь її ганчареві, ту славу ціну, що вони оцінили Мене! І Я взяв оті тридцять срібняків, і те кинув до дому Господнього, до ганчаря. І зламав Я Свого кия другого, Згоду, щоб зламати братерство між Юдою та між Ізраїлем". (Захарія 11:12-14)

Варто зауважити, що історія в книзі Захарії не має нічого спільного з Христом і Іудою. Ціна, яку вимагав Захарії була справедливою і гідною роботи, в той час як ціна, отримана Юдою, була ціною зради.

Істина полягає в тому, що посилання сходять не з книги Захарії і Єремії, а з неканонічної книги, приписаної пророку Єремії. У своїй інтерпретації Біблії, Адам Кларк цитує Ієроніма: "Іудеї з Назарету показали йому це пророцтво в єврейській копії книги Єремії, яка є сумнівною (апокриф). Цілком ймовірно, що вони створили пророцтво в книзі Єремії, аби довести цитату, знайдену в книзі Матвія".

Преподобний Саман Калхун вважає, що автентичний рукопис не встановлює особи, яку повідомляє оповідач. "Тоді виповнилося те, що було сказано пророком", - зазначено в сирійському перекладі.

Побратими Давида не їли хлібів представлення за часів священника Ахимелеха

Автор Євангелія від Марка допустився помилки двічі, розповідаючи, що коли Давид був голодний, він з'їв хліб представлення, який дозволено їсти тільки священникам: «А Він їм відказав: Чи ж ви не читали ніколи, що зробив був Давид, як потребу він мав та сам зголоднів був і ті, що були з ним? Як він увійшов був до Божого дому за первосвященника Авіятара, і спожив хліби показні, яких їсти не можна було, тільки священникам, і дав він і тим, хто був із ним?» (Марка 2:25-26)

Його слова: "Дав він і тим, хто був із ним", - далекі від істини, бо Давид сам пішов до первосвященника після того, як втік від Саула. Як сказано в книзі Царств: "І прийшов Давид до Нова, до священника Ахимелеха. А Ахимелех із тремтінням стрів Давида й сказав йому: Чому ти сам, і нікого немає з тобою?... а є тільки хліб святий". (1 Самуїла 21:1-4)

Другий огріх Марка стався тоді, коли той назвав головного священника **Евіятар**. Книга Самуїла стверджує, що головний священник Ахимелеха був його батьком, якого вбив Саул, бо він дав святий хліб Давиду. Див. 1 Самуїла 22:20-23.

Редактори Священного словника Біблії нагадали, що Евіятар після смерті свого батька Ахимелеха втік до Давида з головним настоятелем Садуком. Католик Уорд визнав цю неточність в своїй книзі "Упущення",

процитувавши містера Джо: *"Марк зробив помилку: він написав Евиятар замість Ахимелеха"*.⁶⁰

Звеличення Юди-зрадника

Коли євангелісти розповідають про учнів, то згадують дванадцятьох добрим словом, в тому числі і зрадника Іуду. Автори описували події, які сталися навіть після його смерті.

Матвій згадує звернення Ісуса до учнів: «А Ісус відказав їм: правду кажу вам, що коли, при відновленні світу, Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів, щоб судити дванадцять племен Ізраїлевих» . (Матвія 19:28)

Матвій не пропускає зрадника Юду, якого Ісус описав так: "Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився!" (Матвія 26:24)

Лука помітив помилку Матвія, тому уникнув її звершення. Він не назвав кількість стільців. (Луки 22:28- 29)

Павло так само схибив, коли він згадав про воскресіння Христа, яке мало статися після смерті Іуди (див . Закон 1:26).

Павло сказав: "І що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням, і що з'явився Він Кифі, потім дванадцятьом. А потім з'явився нараз більше як п'ятистам братіям, що більшість із них живе й досі, а дехто й спочили". (1 Коринфян 15:4-6)

⁶⁰ Рахматуллах Аль Хінді. Істина відкрилась. - с. 339, т. 2. Словник Біблії. - с. 20.

Автор Євангелія від Марка на упушення звернув увагу, коли розповідав ту ж історію: "Нарешті, Він з'явився **Одинадцятьом**". (Марка 16:14)

Варто зауважити, що вперше Ісус з'явився десяти учням, бо Хома тоді був відсутній. Іван сказав: "А Хома, один з **Дванадцятьох**, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус". (Івана 20:24)

Христос перебував в серці землі не три дні і три ночі

Матвій припустився ще однієї помилки, коли розповів, що син людський (Христос) залишався в серці землі три дні і три ночі. Він сказав: «Тоді дехто із книжників та фарисеїв озвались до Нього й сказали: Учителю, хочемо побачити ознаку від Тебе. А Ісус відповів їм: Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони. Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі». (Матвія 12:38-40)

З Євангелій добре відомо, що Ісус був розп'ятий в п'ятницю, похований в суботу ввечері, а встав із гробниці до світанку в неділю. Це означає, що він в могилі його не було, за винятком суботи і неділі. А це відповідає двом ночам і одному дню, а не трьом дням і ночам, як сказав Матвій.

Василь, християнський вчений, визнав, що Матвій схибив, і засвідчив, що той неправильно зрозумів слова Христа. Тлумачення про три дні і три ночі в землі – лише інтерпретація Матвія, заснована на його власному баченні.

Ось що насправді мав на увазі Ісус: "Як народ Ніневії вірив в проповіді і не просив чуда, люди повинні почути мою проповідь, не просячи чуда".

Йохан Фам Атхахаб, намагаючись змінити та інтерпретувати текст, сказав: "Три дні і три ночі рахуються з четверга, коли Ісус обідав з учнями і їжа стала його тілом. Серце землі – образний вислів для їхніх шлунків".⁶¹ Наскільки ж огидне таке твердження!

Друге: помилки, підтверджені дійсністю

Швидке повернення Христа і кінець світу

Існує багато текстів, в яких євангелісти допустились помилок. Історія і дійсність тому підтвердження. Євангеліє від Матвія згадує про близький день Воскресіння, пов'язаний зі скорим поверненням Христа, пом'янутий самим пророком, як вони стверджують, і станеться прихід до кінця їхнього покоління. Тому він закликав своїх учнів не йти проповідувати в містах Самарії, бо настане Воскресіння.

В Євангеліях існує близько десяти уривків, які повідомляють про повернення Христа і Воскресіння. Найбільш важливий з них звучить: "Адже Син людський має прийти у славі свого Батька зі своїми ангелами і тоді відплатить кожному за його вчинками. Правду кажу вам: декотрі з тих, хто тут стоїть, не скуштують смерті, аж поки не побачать Сина людського, який приходить у своєму Царстві". (Матвія 16:27-28)

Він також сказав: "А коли будуть вас переслідувати в однім місті, утікайте до іншого. Правду кажу вам, не встигнете ви обійти міст Ізраїлевих, як прийде Син людський". (Матвія 10:23)

⁶¹ Рахматулла Аль Хінді. Відкрилась істина. - с. 318, т 2.

Отець Матта аль-Міскін прокоментував цей уривок: *"Дуже багато часу у вчених зайняло тлумачення даного вірша, згодом вони оголосили, що не можуть знайти рішення, бо його не існує."*⁶²

Крім того, в книзі Одкровення, він сказав: *"Я прийду незабаром"*. (Одкровення 3:11)

Матвій описав події, які супроводжуватимуть повернення Ісуса: *"Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку?"* (Матвія 24:3)

Отець Матта Алміскін зазначив: *"Розпитуючи про руйнування храму, вони додали: яким є знамення пришествя Сина людського? Вони були абсолютно впевнені, що падіння храму символізуватиме кінець світу, прийде Син людський, звершиться кінець світу і настане царство Боже"*.⁶³

Ісус відповів на перше запитання своїх учнів та описав ознаки падіння храму. Потім продовжив відповідати на друге питання про його пришествя і кінець часу, сказавши: *"І зараз, по скорботі тих днів, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі попадають з неба, і сили небесні порушаться. І того часу на небі з'явиться знак Сина людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою. І пошле Анголів Своїх Він із голосним сурмовим гуком, і зберуть Його вибраних від вітрів чотирьох, від кінців неба аж до кінців його... Правду кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться."*⁶⁴ Небо й

⁶² Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Матвія. - с. 364-365.

⁶³ Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Матвія. - с. 367.

⁶⁴ Інтерпретатори і коментатори намагаються вирішити цю дилему. Іренемій сказав, що слово «генерація» має відношення до

земля проминеться, але не минуться слова Мої!" (Матвія 24:29)

Див. (Марка 13:24-31)

У книзі Луки: «І поляжуть під гострим мечем, і заберуть до неволі поміж усі народи, і погани топтатимуть Єрусалим, аж поки не скінчиться час тих поган... І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ, бо сили небесні порушаться. І побачать тоді Сина людського, що йтиме на хмарах із силою й великою славою! Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення! І розповів Він їм притчу: погляньте на фігове дерево, і на всілякі дерева: як вони вже розпукуються, то, бачивши це, самі знаєте, що близько вже літо. Так і ви, як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство вже близько! Праду кажу вам: не перейде цей рід, аж усе оце станеться. Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої!" (Луки 21:24-33)

Отець Матта аль-Міскін зауважив: "Всі вчені одностайні в тому, що цей вірш пов'язаний із руйнування Єрусалиму і храму, яке сталося за того покоління".⁶⁵

Ідея скорого приходу і Воскресіння переповнила авторів послань. Серед них був Павло, який сказав: "Усе це трапилось з ними, як приклади, а написано нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов". (1 Коринфян 10:11)

людини , Орегано переконаний, що воно стосується християнської церкви, а інші стверджують, що під ним мається на увазі юдейський устав. Однак є ті, які припускають, що воно описує період 70 -100 років. Пастор Ібрагім Саїд Див. Інтерпретацію Євангелія від Луки. - с. 525.

⁶⁵ Отець Матта аль-Міскін. Євангелія від Луки. - с. 674.

У своєму посланні до Солунян, Павло розповідає, що зустрінеться з Ісусом після того, як віруючі в нього воскреснуть з мертвих. Він сказав: «Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом». (1 Солунян 4:15-17)

Свою віру в цю ідею він підтвердив словами: «Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось, раптом, як оком змигнути, при останній сурмі: бо засурмить вона і мертві воскреснуть, а ми перемінимось!...» (1 Коринфян 15:51-52)

Єзуїтські чернці дають коментар до послання: "Павло говорив так, ніби очікував, що буде живим до пришествия Христа".

Словник богослов'я каже: "Здається, віруючі на початку заснування церкви думали, що Ісус прийде відразу... Павло не сказав, що друге благородне пришествя станеться задовго опісля, навпаки він сподівався, що буде ще живий". (1 Солунян 4:17)

Іван сказав: «Діти остання година! А що чули були, що антихрист іде, а тепер з'явилось багато антихристів, з цього ми пізнаємо, що остання година настала!» (1 Івана 2:18)

Єзуїтські чернці дали свою оцінку віршу: "Натякаючи на останню годину, перші християни, в тому числі й Іван, були переконані, що вона наближається, але вони вірили, що приходу Господа передуватиме Лже-Христос".

Ці та інші висловлювання свідчать, що Воскресіння і повернення Ісуса стануться за часів першого покоління. Однак минуло уже кілька століть, а очікуване так і не справдилось. Це ще раз доводить, що пророцтва містили помилки євангелістів.

Чудеса віруючих

Дійсність довела ще одне упущення євангелістів. Ісус ніколи не брехав і слова, які приписують вустам пророка, не могли йому належати.

Завершення книги Марка стверджує, що Ісус явився своїм учням після розп'яття. Він сказав їм: "А тих, хто вірує, супроводити будуть ознаки такі: у Ім'я Моє демонів будуть вигонити, говоритимуть мовами новими, братимуть змії; а коли смертодійне що вип'ють, не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих, і добре їм буде!" (Марка 16:17-18)

Близько до змісту, Марк передав звернення Ісуса до своїх учнів: "А Ісус їм у відповідь каже: Майте віру Божу! Правду кажу вам: Як хто скаже горі цій: порушся та й кинься до моря, і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, то буде йому!" (Марка 11:22-23)

Крім того, в книзі Матвія читаємо: "І все, чого ви в молитві попросите з вірою, то одержите". (Матвія 21:22)

Коли чоловік підійшов до Ісуса, благаючи зцілити його сина від епілепсії, то сказав: «Дух часто кидав його то у вогонь, то у воду, бо хотів погубити. Якщо можеш щось зробити, змилосердся над нами і допоможи». Ісус промовив до нього: «Кажеш: “Якщо можеш”? Для того, хто вірить, можливо все». Батько дитини відразу вигукнув: «Вірю!

Допоможи, якщо мені в чомусь бракує віри!» (Марка 9:22-24)

Ісус дав йому зрозуміти, що віруючі можуть творити найрізноманітніші дива. Таким чином, пророк закликав чоловіка увірувати, аби зцілити його сина. Той обіцяв вірити, і Ісус зцілив його сина, хоч чоловік ще не був віруючим. Іван цитує слова Ісуса: "Щиру правду кажу вам: хто вірить у мене, той виконуватиме такі самі діла, як я, і навіть більші, бо я йду до Батька". (Івана 14:12)

Таким чином, кожен віруючий може звершувати вражаючі чудеса і навіть ті, котрі творив сам Ісус: воскресіння мертвих, зцілення хворих. Бажання є найкращим доказом!

Тим, хто сумнівається в своєму успіху, слід прочитати наступні рядки, написані отцем Маттом аль-Міскін: "Дайте мені викривлені коліна і щирі серця, сповнені віри в обіцянки в Ісуса, і ви станете свідками, як сліпці бачать, глухічують, а кульгаві ходять, бігають, танцюють. Всі хвороби будуть зцілені, навіть хронічні, такі як рак, цироз печінки, ниркова недостатність і серцево-судинні захворювання, бо Ісус – це Ісус: вчора, сьогодні і на віки вічні".⁶⁶

Ті, хто вірить у святість цих віршів, але не можуть творити чудеса – не вірують істинно. Матвій розповів про учнів, які прийшли до Ісуса, аби запитати, чому вони не змогливилікувати прокажених. Пророк відповів їм: "Тому що вам бракує віри. Правду кажу вам: якщо ви будете мати віру хоча б з гірчичне зернятко, то скажете цій горі: "Пересунься звідси он туди", і вона пересунеться, і для вас не буде нічого неможливого". (Матвія 17:20)

Кожен віруючий християнин може воскрешати людей з мертвих, зцілювати хворих і виганяти бісів, та якщо не здатний він зробити цього, то він не є віруючим.

⁶⁶ Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Матвія. - с. 514.

Наведені уривки розповідають про дива, які можуть творити віруючі. Чи траплялись дива в житті тих, хто засвідчив віру в Христа?

Хіба настоятелі церкви та інші віруючі звершували чудеса так само або краще від Христоса? Чи змогли вони воскресити мертвих, зцілити хворих? Чи володіли вони декількома мовами і говорили ними всіма? Чи вони все ж таки невіруючі, тому і позбавлені цього великого дару?

В процесі дискусії між Ахмадом Дідатом і головним священиком Швеції, Стенлі Шобергом, один із слухачів встав і зачитав уривок з Євангелія від Марка преподобному настоятелю (Марка 16:16-18).

Тоді чоловік попросив його випити пляшку отрути, кажучи: *"Випийте цю смертельну отруту, бо ви ж не помрете, якщо сповнені щирої віри в Ісуса"*.

Лице Шоберга вмить змінилося і він, загинаючись, сказав: *"Ми не вмираємо, якщо п'ємо отруту! Дуже дивно... Я вірю в Бога і Святого Духа, який повідомляє нам, що з нами трапляється. Моя дружина, тридцять днів тому, застерегла мене: «Стенлі, будь обережний, хтось захоче вбити тебе отрутою»...Я бачу диявола всередині вас (до людини), я не хочу робити шоу ..."* Тоді він взяв отруту і вилив її в квітковий горщик.

Миттєві нагороди віруючих за життя

Реальність і життя, знову ж таки, підтвердили ще один огріх євангелістів. Марк згадує звернення Петра до Ісуса: *"Тоді Петро звернувся до нього: «А от ми... ми полишили все і пішли за тобою». У відповідь Ісус сказав: «Правду кажу вам: немає нікого, хто заради мене й доброї новини покинув би дім, чи братів, чи сестер, чи матір, чи батька, чи дітей, чи*

поля і не отримав би у цей час, коли зноситиме переслідування, у 100 разів більше домів, братів, сестер, матерів, дітей і полів, а в прийдешньому віці — вічне життя". (Марка 10:28-30)

У книзі Матвія: "...отримає в 100 разів більше й успадкує вічне життя" (Матвія 19:29). У книзі Луки: "...і не отримав би в багато разів більше у цей час, а в прийдешньому віці — вічне життя". (Луки 18:30)

Вчені досі не розуміють, як заслужити ці нагороди? Як люди могли мати багато матерів і батьків... Якщо слова «*батьки, брати і матері*» є метафорою, то як тоді зрозуміти "*плоди полів і дружин*"? Де видно, що стало з тими, хто залишив свої будинки, аби проповідувати християнство? Вони покидають своїх матерів, сестер і гроші, а де ж їх стократна винагорода?

Вірш ясно говорить про земну винагороду "*гоніннями*", яка станеться "*в цей час*", а потім обіцяє вічне життя в майбутньому.

Вірш є хибним, бо якби він ніс істину, то люди поспішали б на заклик, і випробування висвітлило б речі, за якими б люди мчались і змагались одне з одним.

Однак, отець Матта аль-Міскін описав обіцянку дивною символікою. Він сказав: "*Замість отця, Ісус дасть йому дух сина небесного батька, а замість матері буде відчувати покровительство церкви. Замість жінки, виходячи з потреб одне в одному... настане нужда від небес народити духом...*"

Якої форми Земля: кулястої чи пласкої?

Книга Одкровення розповідає про видіння Івана, коли той побачив землю пласкою, з чотирма кутами, і ангел стояв на кожному: "*Після того я побачив чотирьох ангелів, що*

стояли на чотирьох кутах землі. Вони міцно тримали чотири вітри землі, аби жоден з них не дув ні на землю, ні на море, ні на жодне дерево". (Одкровення 7:1)

Іван згадав чотири кути землі знову, сказавши: «Коли ж закінчиться 1000 років, Сатану відразу буде звільнено з в'язниці. Він вийде, щоб вводити в оману народи, Гога і Магога, і щоб зібрати їх на війну. Це народи з чотирьох кутів землі, і їх буде як морського піску». (Одкровення 20:7-8)

Матвій підтвердив таке уявлення про землю, розповідаючи про випробування Христа дияволом. Коли сатана хотів показати пророку всі царства землі, він підняв його на дуже високу гору і його погляду відкрились усі блага: "Диявол знову взяв його на дуже високу гору і показав усі царства світу та їхню славу". (Матвія 4:8)

Він зміг би побачити царства з висоти гори, якби земля була пласкою. Але ж вона куляста, як ми знаємо...

Третє: помилки, підтверджені розумом

Існують упущення, доведені розумом, вони не можуть носити богонатхненний характер. Розум усвідомлює огріхи у віршах, і розуміє необізнаність авторів у природних законах Аллаха (Святий Він та Великий) .

Зірка в небі Єрусалиму

Матвій оповідає історію волхвів, які прийшли до Христа, коли той народився, щоб поклонитися йому. За його словами: "Коли за днів царя Ірода у Віфлеємі юдейському народився Ісус, до Єрусалима прийшли астрологи зі Сходу і почали розпитувати: «Де юдейський цар, який народився? Бо коли ми ще були на Сході, то бачили його зірку і прийшли вклонитися йому». Почувши таке, цар Ірод

стривожився, а з ним і весь Єрусалим. Тож він зібрав усіх старших священників та книжників з народу і розпитав їх, де має народитися Христос. А вони відповіли йому: «У Віфлеємі юдейському, бо так написав пророк: “Віфлеєме в Юдиному краю, для намісників Юди ти аж ніяк не найменш важливе місто, бо з тебе вийде намісник, який буде пасти мій народ Ізраїль”». Потім Ірод таємно покликав астрологів, вивідав у них про час з’явлення зірки і послав їх до Віфлеєма, кажучи: «Підіть розшукайте дитя, а коли знайдете, повідомте мені, щоб і я пішов та вклонився йому». Вислухавши царя, астрологи вирушили в дорогу, а зірка, яку вони бачили на Сході, рухалась попереду них, поки не зупинилась над місцем, де було дитя. Коли вони помітили, що зірка зупинилась, то надзвичайно зраділи». (Матвія 2:1-10)

І безліч розумних причин відкинути цю історію:

- Матвій розповів про рух зірки – навіть якщо вона дуже далеко – її можна побачити з Землі. Вона вказувала на певну територію в Єрусалимі – на будинок, де знаходився Христос. Потім зірка зупиняється... Як же вона рухалася, як направляла їх до дому, як зупинилася і як вони все це помітили? Такі питання залишаються без відповідей.
- Як волхви могли відати про Христа і його зірку, якщо вони навіть Бога не знали? Як вони могли падати ниць перед пророком, в якого вони не вірять і не знають його релігії? Усе це вигадка, бо жоден із стародавніх волхвів і їхніх істориків цей факт не відмічали, як і інші євангелісти, включаючи Луку, котрі записували все послідовно.

- Для чого волхви звершили таку довгу подорож? Щоб поклонитися йому, дати подарунки, а потім повернутися?
- Цей уривок розповідає про зацікавленість Ірода новонародженою дитини та його намір убити немовля. Цар попросив волхвів повідомити його, коли ті знайдуть дитину, аби він теж міг вклонитися йому. Та волхвам наснилося застереження, щоб вони не повертались до Ірода, і ті пішли іншою дорогою. Якби цар дійсно цікавився народження немовляти, він міг би піти з астрологами до Віфлеєму, який знаходився недалеко від Єрусалиму, або відправив би своїх людей у дорогу.
- Матвій розповідає про вирізання Іродом дітей після відправлення волхвів, доки він зміг знайти немовля. Історія є неправдивою, бо жоден з книжників цю подію не згадує, незважаючи на її важливість. Слід зазначити, що великий цар помер за чотири роки до народження Ісуса, як стверджують усі історичні джерела.

Їзда верхи на ослиці та осяті одночасно

Чого розум не може собі уявити, це те, що сказав Матвій, кажучи про Христа, який входить в Єрусалим. За його словами: "Вони привели ослицю та її осята й поклали на них свій одяг, а він сів зверху". (Матвія 21:7)

Христос не міг їхати на ослиці та осяті одночасно. Це вигадка і брехня, користуючись якою Матвій хотів справдити пророцтво Тори: «Усе це відбулося, щоб сповнились промовлені через пророка слова: «Скажіть дочці Сіону: “Ось їде до тебе твій цар, він лагідний, він

сидить на ослі, на осяті, народженому у в'ючної ослиці"».
(Матвія 21:4-5)

Чудеса Матвія при смерті розін'ятого

Розум не приймає чудеса, які Матвій описує під час смерті Христа. Він сказав: "Тоді Ісус ще раз голосно скрикнув і віддав дух. У ту ж мить завіса святині роздерлась надвоє, згори донизу, й затряслася земля та порозколювалися скелі. І порозкривалися гробниці, з яких попіднімало багато тіл святих людей, що послули смертним сном, (після його воскресіння люди, які виходили з-посеред гробниць, увійшли у святе місто) і багато хто побачив їх".
(Матвія 27:50-53)

Ця історія неправдива, вигадана, адже ніколи святі чи інші люди не воскресали з мертвих. Що сталося потім: вони одружилися, повернулися до своїх домівок, чи померли знову? Якою була реакція іудеїв, Пілата та учнів, коли сталася ця неймовірна подія?

Нічого не трапилось, бо ні Матвій, ні ті, хто розповідали про ці чудеса, відповіді не дають. Якщо згадані дива дійсно траплялись, то вони б були у кожного на вустах, і люди повірили б у Христа.

Отець Кеннігсер сказав: "Не варто насміхатися, бо намір Матвія був дуже благородний: він включив у своє письмо усні перекази старої історії, яку все ще пов'язують з Ісусом".

Нортон, хранитель Євангелія, сказав: "Ця історія є хибною, і, швидше за все, вона здобула визнання серед юдеїв після падіння Єрусалиму. Можливо, хтось написав її на полях юдейської копії книги Матвія, а потім автор додав її до основного тексту, а перекладач, відповідно, переклав її".

Схоже, існує багато віршів, написаних на полях Нового Завіту, які помилково закралися до основного тексту. Як можна їх розпізнати і прибрати з книги?

Немає жодних сумнівів, що люди Писання, які закрили свій розум від істини, відмовляються визнати той факт, що Євангеліє містить помилки, бо Святий Дух не допускає упущень. Однак ті, хто вважає себе розумною, мислячою людиною переконані, що книга є творінням людських рук, а не словом і одкровенням Божим. Ми довели це.

Зміни в Новому Завіті

Цікаво: звідки взялися виправлення у Євангелії? Були вони внесені євангелістами та авторами послань, чи прийшли від переписувачів, які коригували тексти відповідно до своїх віровчень? Чи їх внесли ті, хто проголосив особисті праці учнів святими, чи це сталося все разом? Мабуть, останнє припущення і є правильною відповіддю.

Виправлення євангелістів: чи були євангелісти чесними, коли наслідували одне одного?

Беззаперечним є той факт, як ми вже говорили, що Лука запозичив 51%, а Матвій скопіював 90% тексту книги Марка. Чи були Матвій і Лука правдивими, коли наслідували Марка, чи керувалися суто власними бажаннями?

Істина полягає в тому, що обидва скопіювали Марка, як самі того хотіли, особливо Матвій, котрий завжди перебільшував події, аби піднести особу Христа чи передати справдження пророцтва Тори, якого Марк не повідомляє. Вчені згадують багато прикладів:

Марк каже про розп'ятого: "І давали Йому пити вина, із миррою змішаного, але Він не прийняв". (Марк 15:23)

Однак Матвій, імітуючи Марка, текст змінює і каже: "Дали Йому пити вина, із оцтом змішаного, та, покуштувавши, Він пити не схотів". (Матвія 27:34)

Відомо, що кисле вино (оцет) і вино звичайне – різні. Матвій хотів справдити заявлене пророцтво Тори: "... Вони хотіли нагодувати мене отрутою і втамувати мою спрагу оцтом..." (Псалми 69:21). Слово «вино» він змінив на «оцет».

Марк каже: "Бо хто Божу волю чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати". (Марка 3:35)

Матвій переписав це так: "Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!" (Матвія 12:50)

Слова "Мого Отця" були додані з богословських причин.

Те ж саме зустрічається в іншому вірші. Коли Христос запитав своїх учнів, що вони думають про нього, Петро відповів: "Ти – Христос". (Марка 8:29)

Однак Матвій змінив відповідь Петра: «Ти – Христос, Син Бога Живого!» (Матвія 16:16)

Ще одним прикладом викривлень від Матвія, стало присвоєння слів Марка про чудеса Христа в Галілеї: "І Він тут учинити не міг чуда жадного, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив. І Він дивувався їх невірству. І ходив Він по селах навкруг та навчав". (Марка 6:5-6)

Пророк не звершував дива, але він зцілив кількох хворих людей, та цього не було не достатньо, аби люди повірили, і він дивувався їх невірі.

Матвію ж не сподобалася ідея, що Христос не вчинив жодного дива: "І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру". (Матвія 13:58)

Він творив чудеса, але не так багато. Виправдовується автор тим, що безвір'я стало причиною відсутності див, та це було списано з Євангелія від Марка.

Лука також змінював те, що наслідував від Марка. Марк, який, на думку християнських джерел, описує Христа істинно, переказав останні слова розіп'ятого. Це був крик зневіреної людини: "Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?" (Марка 15:34)

Однак Лука, як вважає Уіл Дюран, не вподобав вірш Марка. Він вирішив, що такі слова розходяться з вченням Павла про Христа Спасителя, який прийшов, аби бути розіп'ятим, тому змінив його: «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!» (Луки 23:46)

Матвій перекрутив багато віршів, які скопіював у Марка. Він додав те, що на його думку, мало підвищити і возвеличити статус Христа. Марк розповідає про чоловіка, оповитого нечистими духами, якого Ісус зціляв і вигнав дияволів, змусивши їх вселитися в свиней.

Він сказав: "І на другий бік моря вони прибули, до землі Гадаринської. І як вийшов Він із човна, то зараз Його перестрів чоловік із могильних печер, що мав духа нечистого. Він мешкання мав у гробах, і ніхто й ланцюгами зв'язати не міг його, бо часто кайданами та ланцюгами в'язали його, але він розривав ланцюги та кайдани торощив, і ніхто не міг угамувати його. І він повсякчас перебував день і ніч у гробах та в горах, і кричав, і бився об каміння... А коли він Ісуса побачив здалека, то прибіг і вклонився Йому, і закричав гучним голосом, кажучи: що до мене Тобі, Ісусе, Сину Бога Всевишнього? Богом Тебе заклинаю, не муч Ти мене! Бо сказав Він йому: Вийди, душе нечистий, із людини! І запитав Він його: Як тобі на ім'я? А той відповів: Легіон мені ймення багато бо нас. І він Його дуже просив, щоб їх не вислав із тієї землі. Пасся ж там на горі гурт великий свиней. І просилися демони, кажучи: Пошли нас у

свиней, щоб у них ми ввійшли. І дозволив Він їм. І повиходили духи нечисті, і в свиней увійшли. І гурт кинувся з кручі до моря, а було зо дві тисячі їх і вони потопилися в морі." (Марка 5:1-13)

Матвій вписав двох чоловіків, замість одного: "І, як прибув Він на той бік, до землі Гадаринської, перестріли Його два біснуваті, що вийшли з могильних печер, дуже люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою. І ось, вони стали кричати, говорячи: Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити? А оподаль від них пасся гурт великий свиней. І просилися демони, кажучи: Коли виженеш нас, то пошли нас у той гурт свиней. А Він відповів їм: ідіть. І вийшли вони, і пішли в гурт свиней. І ось кинувся з кручі до моря весь гурт, і потопився в воді". (Матвія 8:28-32)

У своєму роз'ясненні Євангелія від Матвія, пастор Тадрус Яків Малаті намагався примирити дві історії. Він сказав: "Здається, що один з двох чоловіків був добре відомою людиною, і був явно божевільним, тому Матвій і Лука зосередили увагу на ньому, не звертаючи уваги на іншого". Популярність одного з двох чоловіків змусила їх забути згадати про чудо зцілення іншого Ісусом, бо хоч він і божевільний, але невідомий!

Марк і Лука розповідають про зцілення сліпого. Марк сказав: "І приходять вони в Єрихон. А коли з Єрихону виходив Він разом із Своїми учнями й з безліччю люду, сидів і просив при дорозі сліпий Вартимей, син Тимеїв. І, прочувши, що то Ісус Назарянин, почав кликати та говорити: Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною! І сварились на нього багато-хто, щоб мовчав, а він іще більше кричав: Сину Давидів, змилуйся надо мною! І спинився Ісус та й сказав: Покличте його! І кличуть сліпого та й кажуть йому: Будь бадьорий, устань, Він кличе тебе. А той скинув плаща свого, і скочив із місця, і прибіг до Ісуса. А Ісус

відповів і сказав йому: Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі? Сліпий же Йому: Учителю, нехай я прозрю! Ісус же до нього промовив: Іди, твоя віра спасла тебе! І той зараз прозрів, і пішов за Ісусом дорогою" (Марка 10:46-52). Див. (Луки 18:35-24). Матвій переказує ту ж історію, але там фігурують два сліпця: "Як вони ж з Єрихону виходили, за Ним ішов натовп великий. І ось двоє сліпих, що сиділи при дорозі, почувши, що переходить Ісус, стали кричати, благаючи: Змилуйсь над нами, Господи, Сину Давидів! Народ же сварився на них, щоб мовчали, вони ж ще більше кричали, благаючи: Змилуйсь над нами, Господи, Сину Давидів! Ісус же спинився, покликав їх та й сказав: Що хочете, щоб Я вам зробив? Вони Йому кажуть: Господи, нехай нам розкриються очі! І змилосердивсь Ісус, доторкнувся до їхніх очей, і зараз прозріли їм очі, і вони подалися за Ним". (Матвія 20:29-34)

Матвія, зрозуміло, перебільшив і викривив те, що скопіював у Марка.

Слід зазначити, що Лука вигадав історію, яка сталася перед входження Христос до Єрихону. Він сказав: "І сталось, як Він наближався був до Єрихону, один невидючий сидів при дорозі й просив". (Луки 18:35)

То Ісус зцілив сліпого до того, як він увійшов до Єрихону чи після того, як залишив його?

Євангелісти неодноразово перекручували місце звершення дива: Марк (Марк 5:1), і Лука (8:26) кажуть, що це сталось в Геразині, а Матвій (8:28) переконаний, що це був Гадарин. Дві назви позначають зовсім різні місцевості.

Перша, згідно енциклопедії Святого Письма, тепер "розташована в Ом Кайса, гірській стороні на південь від гарячого джерела в долині Ярмук і називається "Хамма" - близько шести миль на південний схід від Галілейського моря".

В той час як місто Геразин розташоване приблизно в шістдесяті кілометрах на південь від Гадарину, а залишки цього знаменитого римського міста все ще знаходяться в Герасим, Йорданія. Розташування двох міст стане зрозумілим кожному, хто подивиться на карти Святої Біблії. Можна помітити ще одну важливу річ: обидва міста не омиваються морем, тому вони не є місцями звершення дива.

Вчені не знають, як поєднати ці два віддалені місця. Автори енциклопедії сходяться на думці, що тому немає жодних доказів: "Абсолютно очевидно, що влада Гадарину, як головного міста, поширювалась на весь регіон на схід від моря, в тому числі й на місто Геразин".⁶⁷

Таким дивним чином, міста Гадарин і Геразин стали одним цілим.

Марк розповів про вхід Ісуса в Єрусалим верхи на ослиці: "І коли вони наблизились до Єрусалиму, до Вітфагії й Віфанії, на Оливній горі, тоді Він посилає двох учнів Своїх, і каже до них: Ідіть у село, яке перед вами, і, входячи в нього, ви знайдете зараз прив'язане ося, що на нього ніхто ще з людей не сідав. Відв'яжіть його, і приведіть... І вони привели до Ісуса ося, і поклали на нього плащі свої, а Він сів на нього". (Марка 11:1-7)

Матвій знову перебільшив, переповідаючи ту ж історію, він сказав, що Ісус їхав на ослиці та осяті одночасно: "А коли вони наблизились до Єрусалиму, і прийшли до Вітфагії, до гори до Оливної, тоді Ісус вислав двох учнів, до них, кажучи: Ідіть у село, яке перед вами, і знайдете зараз ослицю прив'язану та з нею ося; відв'яжіть, і Мені приведіть їх... Вони привели до Ісуса ослицю й ося, і одежу поклали на них, і Він сів на них". (Матвія 21:1-7)

⁶⁷ Гадарин. Енциклопедія Святих Писань.

Матвій не описує їзду Ісуса на ослиці і осляті одночасно. Це не має значення. Головне, що йому вдалося справдити пророцтво Тори, яке згадується в книзі Захарії: "Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці" (Захарії 9:9). Матвій про це також сповістив (Матвія 21:4).

Коли Ісус (мир йому) говорив про день Воскресіння, він сказав, що не знає час його настання. Марк сказав: "Про день же той чи про годину не знає ніхто: ні Анголи на небі, ні Син, тільки Отець." (Марка 13:32)

Матвія така відповідь не задовольнила, бо не міг він змиритися із невіданням Ісуса точної години дня Воскресіння, тому він змінив вірш: «А про день той й годину не знає ніхто: навіть Анголи небесні, лише Сам Отець». (Матвія 24:36)

Матвій також викривив події, які сталися у зв'язку зі смертю розп'ятого відповідно до своєї уяви: "Тоді Ісус ще раз голосно скрикнув і віддав дух. У ту ж мить завіса святині роздерлась надвоє, згори донизу, й затряслася земля та порозколювалися скелі. І порозкривалися гробниці, з яких попіднімало багато тіл святих людей, що послули смертним сном, (після його воскресіння люди, які виходили з-посеред гробниць, увійшли у святе місто) і багато хто побачив". (Матвія 27:50-53)

Матвій не описує дії тих, хто воскрес з мертвих, ні реакцію люду на таку знаменну подію. Марк цей епізод не згадує, незважаючи на його значущість. Якби це була істина, він би не проігнорував її. Ні Лука, який послідовно все записував, ні Іван про зазначені події ані слова не сказали, а це означає, що ми маємо справу з вигадками Матвія.

Євангелісти змінили звернення Ісуса до учнів. За словами Луки, він сказав їм: «А у вас навіть усе волосся на голові

пораховане. Не бійтеся, ви цінніші від багатьох горобців. Отже, кажу вам: хто визнає мене перед людьми, того визнає і Син людський перед Божими ангелами. А хто зрікається мене перед людьми, того і я зречуся перед Божими ангелами» (Луки 12:7-9). Лука вигадав визнання і зречення Ісуса перед ангелами Бога.

Він не погоджується з Матвієм, який описав визнання Ісуса і зречення перед Богом, а не ангелами. Він процитував слова Ісуса: «Тож не бійтеся, ви цінніші від багатьох горобців. Хто визнає мене перед людьми, того визнаю і я перед моїм небесним Батьком. А хто зрікається мене перед людьми, того і я зречуся перед моїм небесним Батьком» (Матвія 10: 31-33). То що ж сказав Ісус, врешті-решт?

В своїй інтерпретації книги Матвія (с. 271), Джон Фентон не міг заперечити ці факти і визнав викривлення тексту. Намагаючись знайти хоча б якесь виправдання, він сказав: "Рукописи (Євангелія) зазнали значних змін в тих місцях, де згадувались атрибути Господа". Він визнає, що перекручення у тексті присутні, але вину покладає на переписувачів рукописів, а не автора.

Насправді, автори Євангелій, а не переписувачі, вносили зміни до текстів. Доповнення завжди зустрічаються тільки в книзі Матвія. Якби викривлення були в оригінальних рукописах, вони б заповнили усі книги. Вчений Кейс Ман мав рацію, коли сказав: "Лука та Матвій навмисно внесли сотні змін до книги Марка, яка була у їхньому розпорядженні для релігійних цілей".

Зміни євангелістів в унаслідуванні Тори

Автори Нового Завіту змінювали книги Тори, коли копіювали її:

Павло змінив зміст тексту, запозиченого з книги Псалмів: "...бо гріхи неможливо усунути кров'ю биків і козлів. Тому,

приходячи у світ, він говорить: “Жертви й приношення ти не захотів, але приготував мені тіло. Цілопалення й приношення за гріх ти не схвалив””. (Єврєїв 10:4-6)

У Псалмах сказано: "Жертви й приношення ти не прагнув, ти відкрив мені вуха, щоб я чув тебе. Цілопалення й приношення за гріх ти не просив". (Псалми 40:6)

Він замінив слова “ти відкрив мені вуха” на “приготував мені тіло”.

- Євангелісти приписували Торі те, чого насправді там немає. Матвій сказав про Христа: "А прибувши, оселився у місті на ім'я Назарет, щоб збулося пророками сказане, що Він назарянин буде званий". (Матвія 2:23) В книзі Пророків такого немає.

Перекручення Матвія підтверджують слова Пилип, коли той розповів учню Нафанаїлу про Ісуса з Назарета, він був здивований, що Христос прийде звідти: "І сказав йому Нафанаїл: та хіба ж може бути з Назарету що добре? Пилип йому каже: прийди та побач". (Івана 1:46)

Якби пророцтво про Назарет існувало до того, той би здивувався.

Коментуючи цей вірш, видання Єзуїтського священства говорить: "Нам важко сказати до якого вірша спрямовав свої слова Матвій. Крім того, вчені Біблії кажуть: "Назарет не мав важливого значення в давнину, тому він не поставав на сторінках Старого Завіту, книг Йосипа Флавія або єгипетських, асирійських, хетських, фінікійських і арамейських документах до народження Ісуса. Перша згадка про місто з'явилась у Євангелії".

- Ще одним прикладом виправлень слугують слова Якова і Луки. Коли пророк Ілля молив про відсутність дощу, вони сказали, що це тривало три роки і шість місяців, спотворюючи Старий Завіт, в якому зазначено, що дощ припинився

менш, ніж на три роки. Яків сказав: "Ілля був чоловіком з такими ж почуттями, як у нас, але коли він ревно помолився, щоб не йшов дощ, дощу в тому краю не було три роки й шість місяців..." (Якова 5:17). Лука погодився з ним: "Та правдиво кажу вам: Багато вдовиць перебувало за днів Іллі серед Ізраїля, коли на три роки й шість місяців небо було зачинилося, так що голод великий настав був по всій тій землі". (Луки 4:25)

Як я вже зазначав, вони запозичили історію з книги Царств, спотворивши її. Вона звучить так: "Тішбеянин Ілля, житель Гілеаду, сказав до Ахава: «Як живий Єгова, Ізраїлів Бог, якому я служу, в ці роки не буде ні роси, ні дощу, хіба що за моїм словом»" (1 Царів 17:1). А далі: "І минуло багато днів, і було Господнє слово до Іллі третього року, говорячи: Иди, покажися до Ахава, а Я дам дощ на поверхню землі" (1 Царів 18:1). На третій рік пішов дощ, можливо, навіть на початку третього року, що означає **припинення менш**, ніж на три роки, а не на три роки і шість місяців, як переказали Яків та Лука.

- Павло приписує зображення неба, яке Бог приготував для віруючих, книзі Пророків: "Але, як написано: чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його" (1 Коринфян 2:9). Але в Старому Завіті такого вірша немає.
- У п'ятому розділі свого Євангелія, Матвій приписує Ісусу те, чого немає в Торі. Він сказав: «Ви чули, що сказано: люби свого ближнього, і ненавидь свого ворога. А Я вам кажу: любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує» (Матвія 5:43-44). Матвій послався на вірш в

книзі Левіт: "Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу. І будеш любити ближнього свого, як самого себе! Я – Господь" (Левіт 19:18). Ні цей вірш, ні інші не згадують нічого про ненависть до ворогів. Твердження Матвія, що подібне міститься в древніх книгах (Старий Завіт) є брехнею і додаванням зайвого. Тому пастор Самуель Юсуф сказав: "Чи заповідав би Бог ненавидіти? Хтось міг би припустити, що подібне міститься в Старому Завіті, але такого серед Божих заповідей немає". (Порівняйте Левіт 19:18)

Євангелісти цитують пророцтво Захарії, яке голосить: "Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці". (Захарія 9:9)

Але, як завжди, вони без проблем поміняли слова. Матвій сказав: "А це сталося, щоб справдилося те, що сказав був пророк, промовляючи: скажіть Сіонській доньці, ось до тебе йде Цар твій! Він покірливий, і всів на осла, на ося, під'ярменної сина". (Матвія 21:4-5)

Матвій вніс багато змін до тексту шляхом скорочення і вилучення того, що не влаштувало його бачення особистості Христа. Він видалив "справедливий і повний спасіння", бо зрозумів, що Христос не є очікуваним королем, праведним і переможним, зберігши лише дві характеристики "*покірливий та той, хто верхи на ослиці й осяті водночас*".

Іван зробив видалив те, що і Матвій, і додав, що Ісус їхав верхи на одній тварині, замість двох. Він побачив, що їзда на двох тваринах одночасно неправильно характеризує особу Христа. Іван також передав заявлене пророцтво про радість: "Радій вельми, о дочко Сіону", - і

страх - " Не бійся, дочко Сіонська! Ото Цар твій іде, сидячи на ослі молодому!" (Івана 12:15)

Павло був нечесним, коли наводив цитату з книги Ісаї: "Бо написано: я живу, каже Господь, і схилиться кожне коліно переді Мною, і визнає Бога кожен язик!" (Римлян 14:11)

Він спотворив текст Старого Завіту двічі. Вперше, коли приписував Богу те, що Він живий. Вдруге, коли сказав, що язики будуть славити Бога. Тоді як Ісаї говорив про язики, які будуть клястися Богом: "Я Собою Самим присягав, справедливість із уст Моїх вийшла, те слово, яке не повернеться: усяке коліно вклоняться буде Мені, усякий язик присягне". (Ісаї 45:23)

Крім того, Матвій змінив походження Христа: він видалив все, що йому не подобалося, намагаючись обдурити читача. Матвій збагнув, що нащадкам царя Єгоякіма було заборонено сидіти на престолі Давида (Єремія 36:30-31), тому він видалив його ім'я з прародичів Христа, побоюючись, що читач може засудити право Христа на престол Давида. Він сказав: «В Йосії народився Єхонія та його брати за часу виселення до Вавилону» (Мт 1:11). Відомо, що Єхонія є онуком Іосії, і сином забороненого царя Йоякіма (1 Хроніки 3:14-15).

Лука стверджував, що Шелаха – син Каїнана, сина Арфаксада, ці слова йдуть врозріз із Торою: «Еверового, сина Шелахиного, сина Каїнамового, сина Арфаксадового» (Луки 3:35-36). Книга Буття каже: "А Арпахшад породив Шелаха, а Шелах породив Евера" (Буття 10:24). Це підтверджується в наступному розділі, де розповідається, що Арфаксад народив сина Шелаха у віці 35 років: " А Арпахшад жив тридцять і п'ять літ та й породив він Шелаха" (Бут 11:12). Див. (1 Хроніки 1:18) і (1 Хроніки 1:24). Ім'я Каїнан ніколи не згадувалось в Торі, а те, що

Лука сказав – вигадка, або ж він вважав, що Євангелії були змінені, тому «повернув» втрачене.

Преподобний Саман Калхун погоджується з нами, що текст зазнав змін, але він не згоден з тим, хто несе за них відповідальність. Він вважає, що "ім'я Каїнан ніколи не звучало в юдейському походженні Старого Завіту, воно могло бути додано випадково одним з переписувачів".⁶⁸ Переписувач, на його думку, несе відповідальність огріхи тексту, а не Лука. Читач може приписати упущення будь-кому (переписувачу або Луці), але я закликаю вас погодитися з преподобним Калхуном та зі мною у тому, що перекручення тут присутні.

Лука стверджував, що Ісус відкрив книгу і прочитав речення з Ісаї 61, яке ми не можемо знайти в книзі сьогодні.

Він сказав: "І подали йому книгу пророка Ісаї. Розгорнувши ж він книгу, знайшов місце, де було так написано: на мені Дух Господній, бо мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилування". (Луки 4:17-19)

Його слів "незрячим прозріння, відпустити на волю помучених" немає у вірші, з якого читав Ісус. Див. (Ісаї 61:1-3) та (Ісаї 58:6).

Отець Матта аль-Міскін згадав плутанину вчених з приводу цього уривку: "Вчені мають різні думки з приводу цього. Дехто каже: зречення додали пізніше християни. Інші, як наприклад вчений К. Прот, переконані, що допис є результатом об'єднання двох текстів в юдейській літургії. А

⁶⁸ Саман Калхун. Суперечка двох євангелістів. - с. 86.

вчений Б. Райк сміливо сказав, що сам Месія додав його своїм авторитетом пророка".⁶⁹

Отож, усі одностайні, що доповнення немає в 61 главі книги Ісаї, та встановлення особи до сих пір лишається предметом суперечок: Христос, іудеї чи християни...

І, нарешті, Матвій вніс деякі зміни, цитуючи книги Михея: "Вони ж відказали йому: у Віфлеємі юдейським, бо в пророка написано так: і ти, Віфлеєме, земле Юдина, не менший нічим між осадами Юдиними, бо з тебе з'явиться Вождь, що буде Він пасти народ Мій ізраїльський". (Матвія 2:5-6)

Михей не заперечує, що Віфлеєм є найменшим з юдейських міст, але він описав його як найменше з міст Юди: "Віфлеєме Єфрате, хоч малий ти у тисячах Юди, із тебе Мені вийде Той, що буде Владика в Ізраїлі, і віддавна постання Його, від днів віковічних". (Михей 5:2)

Третє: винахід друкарства і зміни Нового Завіту

В шістнадцятому столітті винайшли друкарство, виник новий спосіб змінювати Писання. У своїй книзі "Євангелії, їхнє походження та розвиток" Фредерік Грант і Джордж Керд зазначили, що в 1516 році Еразм видав першу друковану книгу.

За часів короля Англії і Шотландії Джеймса I, у 1604 відбувалася релігійна конференція, яка призвела до формування протестантського перекладацького комітету. Комітет був відповідальним за виконання офіційного

⁶⁹ Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Луки. - с. 202.

перекладу Біблії англійською мовою, а король Джеймс надав свою печатку, його було надруковано в 1611 р. н.е.

Дана версія є найвідомішою в історії християнства, вона була перекладена на більшість мов світу, але постійно піддавалася критиці ще з часів короля Джеймса. Петиція була надана королю Джеймсу: "Тексти, які включені до нашого молитовника так чи інакше відрізняються від юдейської версії, близько двохсот віршів було змінено".

Бретон сказав священикам: "Ваш знаменитий англійський переклад спотворив слова Старого Завіту у вісімсот сорока восьми віршах і змусив людей зректися Нового Завіту і увійти до Пекла".

У 1881 році версія короля Джеймса була переглянута, і названа Переглянутою Стандартною Версією. Тоді, тридцять два богослови, за сприяння консультативного комітету, який представляв п'ятдесят релігійних течій, перевірів його ще раз в 1951 році, назвавши його Переглянутою Стандартною Версією (RSV). У 1971 році її опрацювали ще раз і лишили ту ж назву (RSV). У передмові до цього видання читаємо: "Тексти Версії короля Джеймса містять численні, серйозні помилки... вони вимагають перегляду".

Переглянута Стандартна Версія видаляє добре відомий вірш про Трійцю (1 Івана 5:7) і завершення Євангелія від Марка (16:9-20).⁷⁰

Згідно з віруваннями католиків, розвиток змісту Нового Завіту можливий, як зазначено у вступі до їхнього Писання: «Сьогодні ми можемо сказати, що текст Нового

⁷⁰ Рахматуллах Аль Хінді. Істина відкрилась. - с. 572-573, т. 2. Ахмад Дідад. Дискусія сучасності. - с.133-139. Ахмад Дідад. Чи є Біблія Словом Божим. - с. 18-19.

Завіту фіксований і немає жодної необхідності його переглядати, якщо тільки ми не знайдемо нові документи".⁷¹

Католики випустили латинську версію і назвали її "Дуай". Вперше вона була надрукована у 1582 році, а потім передрукована у 1609 р. Вона відрізняється від сучасної Версії короля Джеймса в багатьох місцях. До неї додано сім книг Тори (апокрифів), яких немає в протестантському перекладі Версії короля Джеймса.

Приклади змінених версій

Євангелії спотворювали різноманітними способами: до друкованого тексту навмисно додавались деякі вірші, робились доповнення і додаткові роз'яснення в дужках, котрі вказували на їх відсутність у старіших рукописах.

Однак, в інших версіях, дужки раптом зникають і їх зміст стає частиною священного тексту. Деякі варіанти видаляють весь текст у дужках. Який з цих текстів є словом Божим? Хто має право додавати або видаляти з Біблії? Хіба це не збільшить покарання? (Одкровення 22:18-19)

Прикладом перекручень цих версій є слова з І посланні Івана: "Бо троє свідчать на небі: Отець, Слово і Святий Дух: і ці три – одне. І три свідчать на землі: Дух, Вода і Кров: і ці три сходяться на одному". Перший вірш відсутній у старих рукописах і не був згаданий під час Нікейського собору.

Цей уривок є на всіх сторінках Нового Завіту, надрукованих у шістнадцятому столітті. Добре відомо, що додавання цього тексту було необхідним, щоб підтвердити доктрину Трійці, якій не вистачало переконливих доказів.

---

⁷¹ Ахмад Абд аль-Вахаб. Відмінності у перекладах Святої Біблії. - с. 26.

Християнські теологи, в тому числі Креспак, Шульц і Хорн; збирачі інтерпретацій Генрі, Екштейна і преподобного Фендера визнали, що цей уривок доповненням, а Мартін Лютер не включив його до перекладу. Ісак Ньютон написав лист на п'ятдесят сторінок, доводячи перекручений зміст цього вірша, який зберігся у всіх виданнях і перекладах на різних мовах світу до середини цього століття.

У 1952 році комітет з перевірки Святої Біблії випустив Переглянуту Стандартну Версію. Цей уривок був у списку видалених, але не з усіх перекладів Біблії.⁷²

У деяких версіях його поміщали в дужки, аби вказати, що його немає в автентичних рукописах. Тим не менше, він став частиною основного тексту у багатьох версіях світу. Деякі переклади видалили цей уривок і вважають його, не дивлячись на теологічну значущість, дописом до Біблії.

Вчені коментують видалення уривку так: "Ці доповнення містять деякі старі латинські рукописи". Тобто, перекладач книги з грецької на латинську їх дописав. Слід зауважити, що латинський переклад Святого Ієроніма (Вульгата) не містить цього уривка.

Також видалені два єдині вірші, які повідомляють про вознесіння Ісуса на небо в Євангелії від Марка (16:19) і Луки (24:51).

Їх прибрали з Переглянутої Стандартної Версії (RSV) у 1952 році, але в інших перекладах вони лишились.

В 1971 році дві релігійні течії висунули ряд вимог до комітету. Як наслідок, вірш про Трійцю, завершення

---

⁷² Істина відкрилась. – с. - 497- 504, т.2. Ахмад Абд аль-Вахаб. Істинні докази спотворення старих книг. - с. 34-38. Ахмад Дідат. Чи є Біблія Слово Божим. – с. 26.

Євангелія від Марка (16:9 - 20) і (Луки 24:51) були переглянуті, і внесені до наступного видання під тим же ім'ям (RSV).⁷³ Однак, єдиний арабський переклад помістив кінець Євангелія від Марка в дужки і вказав на полях, що "його немає у найбільш древніх рукописах".

Існують хибні припущення з приводу кількості екземплярів Євангелія від Марка: "А як місто яке вас не прийме, і не послухають вас, то, виходячи звідти, обтрусіть порох, що в вас під ногами, на свідчення супроти них. Правду кажу вам, легше буде Содому й Гоморрі дня судного, аніж місту тому!" (Марка 6:11, Версія короля Джеймса)

У нових версіях Нового Завіту, ніхто не може знайти другий вірш, який починається словами "істинно кажу". В інших варіантах Писання у дужках буде примітка з поясненням: "Деякі грецькі рукописи продовжують: "Правду кажу вам, легше буде Содому й Гоморрі дня судного, аніж місту тому".

Однак, в інших версіях дужки було видалено, а їх зміст додали до основного тексту. У той час як інші варіації Писання видалили і дужки і їх зміст. То чи є цей уривок словами Бога? Питання ми ставимо тим, хто досі вважає, що Свята Біблія захищена від перекручень, і що смерть небес і землі більш вірогідна, ніж втрата одного слова із Закону!

Такі ж помилки зустрічаються в багатьох віршах Матвія: "А як ти чиниш милостиню, хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя". (Матвія 6:13)

У Павла: "Коли ж скаже вам хтось: Це ідолська жертва, не їжте тоді через того, хто сказав, та через сумління!" (1 Коринфян 10:28)

⁷³ Ахмад Дідат. Чи є Біблія Словом Божим. - с. 26 – 28. Ахмад Дідат. Дві дискусії в Стокгольмі. - с. 65.

В інші глави Біблії богослови вагаються включати деякі уривки, бо вони сумніваються в їх автентичності. Одні версії подають їх в дужках, інші видаляють повністю. Та це не заважає деяким варіантам Писання прибирати дужки, видаючи їх зміст за незмінне Боже Слово!

Матвій сказав: "А розп'явши Його, вони поділили одягу Його, кинувши жереба. [Має бути зроблено те, що сказано пророком, вони поділили між собою мій одяг, і на моєму одязі вони кидали жереб] ". (Матвія 27:35 Новий Завіт Вікліфа)

Версія короля Джеймса і інші прибрали дужки і перенесли їх значення до основного тексту: "А розп'явши Його, вони поділили одягу Його, кинувши жереба: так зроблено сказане пророком, одягу якого вони поділили між собою і і на моєму одязі вони кидали жереб". (Матвія 27:35, Версія короля Джеймса)

Є переклади, котрі видалили і дужки і текст: "А розп'явши Його, вони поділили одягу Його, кинувши жереба" (Матвія 27:35 Стандартна американська Версія, Нова міжнародна Версія і Сучасна нова міжнародна Версія).

Версія Короля Джеймса говорить: "Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що вдовині хати поїдаєте, і напоказ молитесь довго, через те осуд тяжчий ви приймете" (Матвія 23:14). У Версії короля Джеймса, доданий коментар і вказується на полях: "Деякі рукописи не містять вірш 14".

Християнські богослови перекутили кінець послання до Євреїв, змінивши те, що написав його невідомий автор: «Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, усе піддав Ти під ноги йому! А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого. А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все».(Євреїв 2:7-8)

Багато видань видалили речення "і поставив його над ділами рук Своїх", замінивши на "І честю й величністю Ти вінчаєш його, усе піддав Ти під ноги йому! "

Невідомий автор послання до Євреїв сказав: "Не могли бо вони того витримати, що наказано: коли й звірина до гори доторкнеться, то буде камінням побита або дротами пронизана" (Євреїв 12:20). Слова "або дротами пронизана" були вилучені з багатьох видань і перекладів, тоді як єдиний арабський переклад вважав це словом Божим, яке триває вічно!

Іноді теологи додавали або видаляли слова, не користуючись дужками. Як згадується в книзі Діянъ в протестантській версії Близького Сходу і католицькій версії в контексті історії Пилипа, служителя королеви Абіссинії: "І, як шляхом вони їхали, прибули до якоїсь води. І озвався скопець: Ось вода. Що мені заважає христитись? А Пилип відказав: Якщо віруєш із повного серця свого, то можна. А той відповів і сказав: Я вірую, що Ісус Христос то Син Божий! І звелів, щоб повіз спинився. І обидва: Пилип та скопець увійшли до води, і охрестив він його". (Дії Апостолів 8:36-38, Версія короля Джеймса)

Вірш: "А Пилип відказав: якщо віруєш із повного серця свого, то можна. А той відповів і сказав: Я вірую, що Ісус Христос то Син Божий!" – виник після того, як вони побачили воду, його немає у Новій міжнародній Версії, але він зустрічається у Сучасній міжнародній Версії та Новій міжнародній читацькій Версії. "І озвався скопець: Ось вода. Що мені заважає христитись? І звелів, щоб повіз спинився. І обидва Пилип та скопець увійшли до води, і охрестив він його". Причина видалення вірша полягає в тому, що його немає на сторінках древніх рукописів.

Іншим прикладом перекручень, стало звернення Ісуса до сліпого, що видужав: «Дізнався Ісус, що вони того

вигнали геть, і, знайшовши його, запитав: Чи віруєш ти в Сина людського?» (Івана 9:35)

В багатьох виданнях слова замінили на “Дізнався Ісус, що вони того вигнали геть, і, знайшовши його, запитав: чи віруєш ти в Сина Божого?”⁷⁴

Нарешті, книга Луки передає слова Ісуса до юдеїв: «А до них сказав: «Хто з вас, якщо віслюк ваш чи бик упаде в колодязь, не витягне його відразу ж, навіть у суботній день?»» (Луки 14:5) Більшість перекладів замінили слово "віслюк" на "син".

Це змусило б читача заплутатися між різними віршами, і його почне переслідувати питання: які ж з цих віршів є словами Бога?

---

⁷⁴ Більше упущень див.: Матвія 18/11, 19/9, 20/16, 23/14; Марка 7/8, 7/16, 9/44, 10/21, 11/26, 15/28; Луки 1/28, 8/45, 11/11, 17/36, 23/17, 24/42; Івана 3/13, 11/51; Дії Апостолів 9/5-6, 15/34, 24/6 7, 28/29; Римлян 11/6, (1) Петра 4/14 та ін.

Протиріччя Євангелій

«Невже вони не замислюються про Коран? Якби він був не від Аллаха, то вони знайшли б там багато протиріч!»
(Ан-Ніса:82)

Цей вірш дає непохитне мірило для перевірки істинності будь-якої книги, яка приписується Всемогутньому Богу (Святий Він та Великий). Людині властиво помилятися: вона забудькувата, може плутатись у минулих днях, тому створене писання відображає людську природу.

Якщо розглянути чотири Євангелія і послання, ми побачимо наслідки людського єства в працях євангелістів, котрі допустились упущень і протиріч в описуваних подіях. Наявність протиріч доводять, що ці книги не є словами Бога, і не можуть бути частиною Слова Божого, яке Він надихнув деяким з учнів Христа.

Християни визнають справедливність цього критерію, але ми бачимо, що перекладачі Нового Завіту дають свою оцінку протиріччям і плутанині, далеку від істинного тексту, адже переконані, що суперечності є ознакою богонатхнення.

Християни вірять в чотири Євангелія, які розповідають історію Христа. Тож, всі ці перекази повинні бути схожими за змістом і контекстом або, принаймні, доповнювати одне одного задля повної біографії і характеристики Христа. Та порівнюючи однакову подію з різних Євангелій, ми бачимо протиріччя, які унеможливають розумне доведення, що мова йде про одне і те ж.

З огляду на зазначені суперечності, християни змушені були узаконити ці Євангелії, надати святенності

одними історіям і відкинути інші. Крім того, вони повинні визнати, що чотири канонічні писання – це книги, створені людьми. Тільки так можна зрозуміти ці протиріччя. А будь-які припущенні, котрі пов'язують протиріччя з Богом, ми відкидаємо одразу.

Чи існують протиріччя в Євангеліях?

Приклади суперечностей в Новому Завіті

Вчені знайшли десятки прикладів суперечностей в чотирьох Євангеліях і посланнях: деякі пов'язані з подіями, інші змушують Ісуса суперечити самому собі, особливо, коли мова йде про розп'яття, а деякі суперечать Старому Завіту.

Перше: протиріччя євангелістів у фіксації подій

- Родовід Христа

Мабуть, найяскравішим і важливим протиріччям в Новому Завіті є суперечності (Матвія 1:1-17) та (Луки 3:23-38) про родовід Йосипа, столяра. Вчені звернули увагу на деякі особливості цього роду, наприклад:

- Лука і Матвій розпочали генеалогію з Йосипа-теслі, потім вони розійшлися і зійшлися на Зоробабелі, синові Салатіїля. Матвій відніс його до десятого діда Йосипа-теслі, а Лука зробив його дев'ятнадцятим.

Два євангелісти знову розійшлися у поглядах, бо Матвій зробив Христа нащадком царів Ізраїлю: Соломона Рехав'ама, Абія, Аса та Йосафата. А Лука переповідає, що пророк бу нащадком Натана, сина Давида, і жоден з його дітей не був королем Ізраїлю.

- Важко навіть уявити, що Христос є потомком двох братів одночасно – Соломона і Натана, синів Давида (мир йому). Вірш про Зоробабеля і його батька Салатїїля також позбавлений будь-якого сенсу. Або вони (Христос, Зоробабель і Салатїїль) були нащадками Соломона, або – Натана.

- Різниця між двома списками імен настільки суттєва, що їх неможливо об'єднати. Він різниться кількістю цілих поколінь та імен, йому притаманні невідповідності в генеалогії і там видалені імена деяких батьків.

- Матвій спробував розділити генеалогію на три групи, по чотирнадцять батьків у кожній: "А всіх поколінь від Авраама аж до Давида чотирнадцять поколінь, і від Давида аж до вавилонського переселення чотирнадцять поколінь, і від вавилонського переселення до Христа поколінь чотирнадцять".(Матвія 1:17)

Тим не менше, Матвій навів різні числа. Він згадав лише дванадцять батьків між Христом і вавилонським переселенням, видалив ряд імен з другого списку, аби зберегти число 14, прибрав три імені між Йорамом і Озіасом: Ахазія, сина Йорама, сина Йоаша і його сина Амасію, батька Азарії.

У цій таблиці чітко вказані всі протиріччя. В ній порівнюються списки від Луки, Матвія і Літописи про генеалогію Ісуса між Давидом і Йосипом-теслею. Ми побачимо, які імена Матвій видалив, щоб зробити свій перелік. Він змінив походження Христа, аби задовольнити свою мету.

Номер	Мт (1:1-17)	Хроніки (3/10-19)	Луки (3: 23-28)	Номер	Мт (1:1-17)	Хроніки (3:10-19)	Луки (3:23-28)
1	Давид	Давид	Давид	22	Зоробабель	Зоробабель	Салатїл
2	Соломон	Соломон	Натан	23	Абіуд		Зоробабель
3	Робоам	Робоам	Матата	24	Елійякім		Реза
4	Абїя	Абїя	Мінан	25	Азор		Йоан

5	Аса	Аса	Мелія	26	Садок		Юда
6	Йосафат	Йосафат	Ейякім	27	Ахім		Йозеф
7	Йорам	Йорам	Йонан	28	Еліуд		Семей
8	...	Ахазія	Йозеф	29	Еліазер		Маттіас
9	...	Йоан	Юда	30	Маттан		Маат
10	...	Амазія	Смеон	31	Яків		Наг
11	Озіас	Азарія	Левит	32	Йозеф		Есл
12	Йоатам	Йоатам	Маттха	33			Наум
13	Ахаз	Ахаз	Йорім	34			Амос
14	Єзекія	Єзекія	Елізер	35			Маттіас
15	Манас	Манас	Йозеф	36			Йозеф
16	Амон	Амон	Ер	37			Йанна
17	Йосія	Йосія	Елмодам	38			Мелкі
18	...	Йоякім	Косам	39			Леві
19	Єхонія	Єхонія	Адді	40			Матта
20	Салатіл	...	Мелкі	41			Хелі
21	...	Педаія	Нері	42			Йозеф

Хто просив про царство: мати чи двоє її синів?

Історія Матвія суперечить Марку. Матвій сказав: "Тоді мати Зеведеєвих синів підійшла до Ісуса зі своїми синами і вклонилася йому, бо хотіла дещо попросити. А він запитав її: «Чого ти хочеш?» Вона ж відповіла: «Пообіцяй, що обидва мої сини сядуть біля тебе у твоєму Царстві — один праворуч, а другий ліворуч». Та Ісус відказав: «Ви не знаєте, чого просите. Чи можете пити чашу, яку я питиму?» Вони відповіли: «Можемо»". (Матвія 20:20-22)

Марк розповідає ту ж історію, але царства попросили двоє синів, а не їхня мати: "До нього підійшли Яків та Іван — два сини Зеведея — і сказали: «Учителю, зроби для нас, що попросимо». Тоді він запитав: «Що ви хочете, щоб я для вас зробив?» Вони відповіли: «Коли ти сидітимеш у своїй славі, дозволь одному з нас бути праворуч від тебе, а другому — ліворуч». Але Ісус сказав їм: «Ви не знаєте, чого просите. Чи можете пити чашу, яку я п'ю, або хреститися хрещенням, яким я хрещусь?»" (Марка 10:35-38)

З приводу наведеного вірша, в інтерпретації Євангелія від Матвія (с. 324) Джон Фентон сказав: "Матвій вніс деякі зміни в Євангеліє від Марка. Суттєвим є те, що в Євангелії

від Марка обидва учні просила Ісуса, а в Євангелії від Матвія мати виступила з проханням до Ісуса".

- Чи справді Ісус просив своїх учнів взяти речі?

Марк переповідає пораду Ісуса своїм учням після того, як він дав їм владу над нечистими духами: "І звелів їм нічого в дорогу не брати, крім палиці тільки самої: ні торби, ні хліба, ані мідяків у свій черес, а ходити в сандалях, і двох убрань не носити" (Марка 6:8-9)

Однак, цей вірш відрізняється в Євангелії від Луки: "І послав їх проповідувати Царство Боже та вздоровляти недужих. І промовив до них: Не беріть нічого в дорогу: ані палиці, ані торби, ні хліба, ні срібла, ані майте по двоє убрань". (Луки 9:2-3)

Євангеліє від Матвія суперечить Марку. Слова Ісуса звучать так: "Не беріть ані золота, ані срібла, ані мідяків до своїх поясів, ані торби в дорогу, ані двох одеж, ні сандаля, ані палиці. Бо вартий робітник своєї поживи". (Матвія 10:9-10)

Матвій розповідає про заборону брати черевики або речі, що суперечить Євангелію від Марка.

- Чи чули вони голос Бога, чи його неможливо почути?

Іван розповів про Бога-Отця: "Та й Отець, що послав Мене, Сам засвідчив про Мене; але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили". (Івана 5:37)

В силу вищезазначеного, ніхто не чув голос Бога.

У той час, як інші євангелісти розповіли про голос Бога, який люди почули після хрещення Ісуса Іоанном Хрестителем. Марк сказав: "І голос із неба почувся: **Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав Його!**" (Марка 1:11), (Матвія 17:5) і (Луки 3:22)

- Іоанн Хреститель, Ілля?

Іван сказав, що священники і Левит були послані до Іоанна Хрестителя: "І запитали його: **А хто ж? Чи Ілля?** І відказує: **"Ні!"** (Івана 1:21)

Натомість Матвій переказує, що Ісус назвав Іоанна Хреститель Іллею: "Правду кажу вам: серед народжених жінками не з'являвся ніхто, більший від Івана Хрестителя, проте менший у небесному Царстві — більший від нього. Починаючи від днів Івана Хрестителя й дотепер, мета, якої люди прагнуть досягти,— це небесне Царство. І досягти її зможуть ті, хто докладає для цього всіх зусиль. Бо всі — і Пророки, і Закон — пророкували аж до Івана; і, якщо хочете знати, він — **"Ілля, який має прийти"**. Хто має вуха, нехай слухає". (Матвія 11:11-15)

В іншому вірші Ісус мав на увазі Іоанна Хрестителя: "Але вам кажу, що й Ілля був прийшов, та зробили йому, що тільки хотіли, як про нього написано... " (Марка 9:13)

Це означає, що брехуном був один з двох пророків був, або ж автори Євангелій. І це факт!

- Коли засохла смоківниця?

В Євангеліях згадується, що Христос підійшов до смоківниці, і побачивши, жодного фрукту немає, помолився, аби ніколи вона не плодоносила: **"І побачив Він**

при дорозі одне фігове дерево, і до нього прийшов, та нічого, крім листя самого, на нім не знайшов. І до нього Він каже: Нехай плоду із тебе не буде ніколи повіки! І фігове дерево зараз усохло. А учні, побачивши це, дивувалися та говорили: Як швидко всохло це фігове дерево!..." (Матвія 21:19-20)

Марк суперечить цьому: "А як пізно ставало, вони поза місто виходили. А проходячи вранці, побачили фігове дерево, усохле від кореня. І, згадавши Петро, говорить Йому: Учителю, глянь фігове дерево, що прокляв Ти, усохло!" (Марка 11:19-21)

Це означає, що смоківниця не зів'яла відразу, а учні дізнались про це лише наступного дня.

- Чи приходив сотник до Ісуса?

Матвій згадує, що коли Ісус увійшов до міста Капернаум: "То до Нього наблизився сотник, та й благати зачав Його, кажучи: Господи, мій слуга лежить удома розслаблений, і тяжко страждає". (Матвія 8:5-6)

Лука розказав ту ж історію, але зазначив, що сотник не підходив до пророка: "А коли про Ісуса почув, то послав він до Нього юдейських старших, і благав Його, щоб прийшов, і вздоровив раба його. Вони ж прибули до Ісуса, та й ревно благали Його й говорили: Він достойний, щоб Ти це зробив йому". (Луки 7:3-4)

То приходив сотник чи ні?

- Коли сталася історія з помазанням ніг Ісуса?

Чотири Євангелія розповідають про грішну жінку, яка помазала ноги Ісуса та витерла їх своїм волоссям. Євангелістів розділяє думка, коли саме сталась ця історія: Лука сказав, що це було на початку проповідництва Ісуса, інші кажуть, що під час розп'яття і вони суперечать одне одному: сталось це за два чи шість днів до Пасхи. Лука переконаний, що це було на початку проповідництва Ісуса (Луки 7:36-50), за життя Іоанна Хрестителя. Він розповідає, що Хреститель послав своїх учнів до Ісуса. (Луки 7 / 19-23)

Марк стверджує, що історія сталася за два дні до Великодня: "А через два дні мала настати Пасха та Свято прісного хліба. Тим часом старші священики й книжники шукали нагоди підступно схопити Ісуса та вбити його, але казали: «Тільки не у свято, щоб народ не збунтувався». Коли ж він, будучи у Віфанії, їв у домі Симона прокаженого, прийшла жінка з алебастровою пляшечкою, яка була наповнена пахучою олією — дуже дорогим щирим нардом. Вона відбила шийку пляшечки і почала виливати олію Ісусові на голову" (Марка 14:1-3). Пасха, яку згадує Марк, стала днем розп'яття.

Іван переконаний, що історія сталася за шість днів до Пасхи: "Ісус же за шість день до Пасхи прибув до Віфанії...А Марія взяла літру мира, з найдорожчого нард пахучого, і намастила Ісусові ноги, і волоссям своїм Йому ноги обтерла... І пахощі мира наповнили дім!" (Івана 12:1-3)

Мова йде про ту ж Пасху, яку згадував Марк, яка настала до розп'яття. То коли це відбулося? Помилився Святий Дух чи євангелісти, коли записували?

- Де спочатку Диявол випробовував Ісуса: на горі чи в храмі?

Євангелісти розповідають про випробування Ісуса дияволом у двох місцях. Одне сталось в храмі Єрусалиму, а

друге – на високій горі. Тим не менше, євангелістів знову розділяє порядок подій.

Матвій вважає, що випробування сталося в храмі, а потім на горі: "Потім Диявол взяв його до святого міста, поставив на мурі храму і сказав: «Якщо ти Божий син, кинься додолу, адже написано: “Він накаже своїм ангелам” і “вони понесуть тебе на руках, щоб не вдарився ти ногою об камінь”». Проте Ісус відповів: «А ще написано: “Не випробовуй Єгови, Бога твого”». Диявол знову взяв його на дуже високу гору і показав усі царства світу та їхню славу”. (Матвія 4:5-8)

Матвію суперечить Лука, який вважав, що він спершу був на горі: “Потім Диявол вивів його на гору і за одну мить показав йому всі царства населеної землі та й сказав: «Я дам тобі владу над усіма ними і їхню славу, бо ця влада передана мені, і я даю її, кому хочу. Тож, якщо ти поклонишся мені, уся вона буде твоя». На це Ісус відповів: «Написано: “Поклоняйся лише Єгові, Богу твоєму, і тільки йому служи”. (Луки 4:5-9)

Доктор Ібрагім Саїд заплутався у порядку двох подій, він не може знайти доказу для жодної з версій: "Більшість вчених минулого століття, як правило, приймали послідовність, описану в Євангелії від Матвія, однак сучасні вчені вважають більш достовірним порядок, описаний в Євангелії від Луки."⁷⁵

Питання ось в чому: яка з двох події відбулася спочатку? Це одна з плутанин Нового Завіту.

- Коли Ілля і Мойсей з'явилися учням?

Євангелісти повідомляють про появу Мойсея та Іллі учням після того, як вони пішли з Ісусом на гору

⁷⁵ Доктор Ібрагім Саїд. Тлумачення Євангелія від Луки. - с. 85.

помолитись, днями після того, як Ісус покинув місто. Однак, євангелісти висловлюють протилежні погляди з приводу тривалості: шість чи вісім днів.

Лука сказав: "І сталось після оцих слів днів за вісім, узяв він Петра, і Івана, і Якова та й пішов помолитись на гору." (Луки 9:28)

Матвій суперечить йому, кажучи: "А через шість день забирає Ісус Петра, і Якова, і Івана, брата його та й веде їх осібно на гору високу". (Матвія 17:1)

Через скільки з'явилися Мойсей та Ілля: через шість чи вісім днів?

У відчайдушній спробі вирішити це протиріччя, отець Матта аль-Міскін сказав: "Можливо, плутанина виникла на підставі того, що Святий Матвій не рахував суботу, а Святий Лука взяв до уваги день, в який святий Петро говорив про Христа".⁷⁶

Думаю, читач розуміє, що слово "можливо" вказує на те, що його пояснення – це припущення, без обґрунтування. Ліпше сказати, що один з євангелістів просто помилився.

- Чи був Авраам виправданий тільки вірою?

Одним з найсуттєвіших протиріч в Новому Завіті стосується важливості звершення діянь задля досягнення праведності, у сукупності з вірою. Павло не надає особливого значення діянням, і вважає, що вони не мають ніякої користі перед Богом. Він посилається на праведність Авраама (мир йому) до того, як той увірував і скорився

⁷⁶ Отець Матта аль-Міскін. Євангеліє від Матвія. - с. 502.

закону: "Бо коли Авраам виправдався ділами, то він має похвалу, та не в Бога. Що бо Писання говорить? Увірував Авраам Богові, і це йому залічено в праведність. А заплата виконавцеві не рахується з милості, але з обов'язку. А тому, хто не виконує, але вірує в Того, Хто виправдує нечестивого, віра його порохується в праведність. Як і Давид називає блаженною людину, якій рахує Бог праведність без діл". (Римлян 4:2-6)

Віра без діянь - шлях до праведності, оскільки Авраам був виправданий вірою. Таке вчення проповідує Павла: "Отож, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону." (Римлян 3:28)

Учень Яків не погоджувався і суперечив йому, бо вважав, що віра без постійної праці – мертва віра. Сперечаючись із Павлом, він згадав про праведність Авраама, де однієї віри було недостатньо, пророк приніс в жертву свого сина Ісака, виправдавши віру в Бога: "Авраам, отець наш, чи він не з діл виправданий був, як поклав був на жертівника свого сина Ісака? Чи ти бачиш, що віра допомогла його ділам, і вдосконалилась віра із діл? І здійснилося Писання, що каже: Авраам же ввірував Богові, і це йому зараховане в праведність, і був названий він другом Божим. Отож, чи ви бачите, що людина виправдується від діл, а не тільки від віри? Чи так само і блудниця Рахав не з діл виправдалась, коли прийняла посланців, і дорогою іншою випустила? Бо як тіло без духа мертво, так і віра без діл мертва!" (Якова 2:21-26)

Чи був Авраам виправданий однією вірою, чи, можливо, віра без діянь – як мертво тіло?

- Де відбулася проповідь Ісуса?

Євангелісти розповідають про довгу проповідь Христа своїм учням, де він співчував бідним і голодним, та зневажав багатих. Але місце, де Ісус виголошував свою проповідь, так залишається суперечкою: "І, побачивши натовп, Він вийшов на гору. А як сів, підійшли Його учні до Нього" (Матвія 5:1). Матвій вважає, що проповідь відбулася на горі.

Лука каже, що проповідь лунала на рівнині: "Як зійшов Він із ними, то спинився на рівному місці, також натовп густий Його учнів, і безліч людей..." (Луки 6:17)

Ісус суперечить сам собі?

Євангелії зображують Ісуса, який суперечить сам собі в своїх висловлюваннях. Сталося це через упущення євангелістів чи самого пророка?

- Петро був дияволом чи пророком?

Переказуючи слова Ісуса про Петра, Матвій суперечить сам собі на одній сторінці: «Щасливий ти, Симоне, сину Йони, бо не плоть і кров виявили це тобі, а мій небесний Батько. До того ж говорю тобі: ти — Петро, і на цій скелі я збудую свій збір, і брами могили не подолають його. Я дам тобі ключі від небесного Царства, і все, що ти зв'яжеш на землі, уже буде зв'язане на небесах, а що розв'яжеш на землі, уже буде розв'язане на небесах». (Матвія 16:17-19)

А через кілька рядків він уже пише: «А Він обернувся й промовив Петрові: відступися від мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!» (Матвія 16:23)

Пізніше, Матвій розповідає про заперечення Петра і навіть прокльони Ісуса в ніч суду (Матвія 26:74).

В іншому вірші він сказав : «А Ісус відказав їм: правду кажу вам, що коли, при відновленні світу, Син Людський засяде на престолі слави Своєї, тоді сядете й ви, що за Мною пішли, на дванадцять престолів, щоб судити дванадцять племен Ізраїлевих». (Матвія 19:28)

То які слова про Петра правдиві, якщо всі вони приписані Ісусу?

- Якою була реакція Христа на своїх ворогів?

Лука приписує Христу дві суперечливі відповіді ворогам. В одному вірші він стверджує, що Ісус заповідав любити їх: "А вам, хто слухає, Я кажу: Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас. Благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить". (Луки 6:27-28)

Але тут же він приписує Ісусу протилежне, коли той розповідав про намісників у своєму царстві і короля, який відрікся від своїх людей: "А тих ворогів моїх, які не хотіли, щоб царював я над ними, приведіть сюди, і на очах моїх їх повбивайте". (Луки 19:27)

Як же насправді Ісус ставився до ворогів?

- Ми повинні любити чи ненавидіти своїх батьків?

Ще одне протиріччя Лука пов'язав з Ісусом: "Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!" (Луки 14:26)

А в іншому вірші Лука згадує, що чоловік запитав Ісуса про вічне життя, і Ісус відповів: "**Шануй свого батька та матір**". (Луки 18:20)

В Євангелії від Марка Ісус сказав: "**Люби свого ближнього, як самого себе!**" (Марк 12:31)

Учні повинні любити і поважати, чи ненавидіти своїх батьків?

- Чи можливо, що Пекло є долею Христа (мир йому)?

Матвій переказує "зі слів" Христа, що той, хто ображає своїх братів, приречений на вогонь.

«Хто ж зневажить свого брата ганебними словами, відповідатиме перед найвищим судом. А хто скаже: "Ти нікчемний дурень!" — заслуговуватиме покарання у вогняній геєні». (Матвія 5:22)

Однак, Лука стверджував, що Христос образив двох своїх учнів, які не впізнали його після воскресіння: "Тоді Він сказав їм: о, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!" (Луки 24:25)

Він також сказав Петру: «Відступися від Мене, сатано» (Матвія 16:23). А в іншому вірші сказав йому: "Маловірний, чого усумнився?" (Матвія 14:31)

Чи стверджують християни, що Пекло – доля Христа, чи вони вважають ці уривки протиріччями?

Протиріччя між Старим і Новим Заветом

Євангелісти суперечать авторам Старого Завіту в різних питаннях, яких вони не розділяли: серед них і історичні, і богословські.

Протириччя в характеристиках Бога

Іван був правий, коли сказав: "Ніхто ніколи не бачив Бога" (Івана 1:18). Однак, це суперечило Торі. Яків сказав: "Бо я бачив Бога лицем у лице". (Буття 32:30)

Те ж саме зустрічається в книзі Вихід, коли Мойсей запевняв, що бачив Бога: "Далі Господь сказав: «Стань ось тут, на цій скелі. Коли я прохочу пройти повз тебе і ти побачиш мою славу, я схочу тебе в западині скелі та прикриватиму своєю рукою, поки не пройду. Потім я заберу руку, і ти побачиш мене зі спини, але мого лица ти не побачиш". (Вихід 33:21-23)

Крім того, Іван суперечить тому, Луці, який повідомляє, що Степан бачив Божий образ і славу: "А Степан, сповнений святого духу, глянув на небо і побачив Божу славу та Ісуса, який стояв праворуч від Бога. І Степан сказав: «Дивіться! Я бачу розкрите небо та Сина людського, який стоїть праворуч від Бога". (Дії Апостолів 7:55-56)

Іоанн сказав, що ніхто не чув голос Бога-Отця: "Та й Отець, що послав Мене, Сам засвідчив про Мене; але ви ані голосу Його не чули ніколи, ані виду Його не бачили". (Івана 5:37)

Тож ніхто не чув голос Бога, що суперечить сказаному в Торі, ніби народ Ізраїлю чув голос Бога, коли Той розмовляв з ними: " І промовляв Господь до вас із середини огню, голос слів ви чули, та виду ви не бачили, окрім голосу". (Повторення Закону 4:12)

Чи чули люди голос Бога, чи ні?

Павло описав Бога належним чином: "Бо Бог не є Богом безладу, але миру". (1 Коринфян 14:33)

Однак він суперечить книзі Буття: "І промовив Господь: Один це народ, і мова одна для всіх них, а це ось початок їх праці. Не буде тепер нічого для них неможливого, що вони замишляли чинити. Тож зійдімо, і змішаймо там їхні мови, щоб не розуміли вони мови один одного. І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі, і вони перестали будувати те місто. І тому то названо ймення йому: Вавилон, бо там помішав Господь мову всієї землі. І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі." (Буття 11:6-9)

- Чи вся їжа є дозволеною?

Тора розповідає про дозволену і заборонену їжу. (Левіт 11:1-47)

Однак Марк сказав, що Ісус виступив проти сказаного і зробив всю їжу дозволеною: "І Він знову покликав народ і промовив до нього: Послухайте Мене всі, і зрозумійте! Немає нічого назовні людини, що, увіходячи в неї, могло б опоганити її; що ж із неї виходить, те людину опоганює". (Марка 7:14-15)

Учням було важко зрозуміти його слова, тому, вони знову запитали, і він відповів: "Немає нічого назовні людини, що, увіходячи в неї, могло б опоганити її; що ж із неї виходить, те людину опоганює". (Марка 7:19)

Це найбільш дивний спосіб очищення їжі, який суперечить законам Тори.

- Хто купив землю Сихем?

Існує протиріччя між книгою Дій Апостолів і книгою Буття з приводу того, хто з сім'ї Гамора купив землю Сихем: Авраам чи Яків?

У книзі Діянь: "І подався Яків в Єгипет, та й умер там він сам та наші батьки. І їх перенесли в Сихем, і поклали до гробу, що Авраам був купив за ціну срібла від синів Еммора Сихемового". (Дії Апостолів 7:15-16)

В книзі Буття: "І Яків, коли він прийшов із Падану арамейського, прибув спокійно до міста Сихем у Краї ханаанському, і розтаборився перед містом. І купив він кусок поля, де розклав намета свого, з руки синів Гамора, батька Сихема за сто срібняків". (Буття 33: 18-19)

Помилку допустив автор книги Дії Апостолів, бо земля, яку купив Авраам, знаходилась на території Хеврон (Галілея). Він купив її у Ефрона, яка стала місцем поховання Сари, і сам пророк там спочиває.

У книзі Буття читаємо: "І послухав Авраам Ефрона. І відважив Авраам Ефронові срібло, про яке той був сказав, так що чули сини Хетові, чотири сотні шеклів срібла купецької ваги. І стало поле Ефронове, що в Махпелі воно, що перед Мамре, поле й печера, що на ньому, і кожне дерево, що в полі, що в усій границі його навколо, купном Авраамові в присутності синів Хетових, усіх, хто входив до брами міста його. І по цьому Авраам поховав Сарру, жінку свою, в печері поля Махпели, перед Мамре, це Хеврон у землі ханаанській". (Буття 23:16-19)

Хто купив землю Сихем: Авраам чи Яків?

- Скільки років Саул правив народом Ізраїлю?

У книзі Самуїла, Саул правив народом Ізраїлю протягом двох років: "Рік був, як Саул зацарював, і два роки царював над Ізраїлем". (1 Самуїла 13:1)

Вона суперечить книзі Діянь Апостолів: "А потім забажали царя, і Бог дав їм Саула, сина Кісового, мужа з Веніяминового племені, на чотири десятки років". (Дії Апостолів 13:21)

Саул правив протягом сорока чи двох років?

- Хто є сином Божим, якого пророкував Давид?

Павло в своєму листі до Євреїв згадує обіцянку Бога Давиду про його сина Соломона. Однак це пророцтво він пов'язав з Христом (мир йому): "А тепер, наприкінці цих днів, він промовляв до нас через Сина, якого призначив спадкоємцем усього і через якого створив різні віки. Він — віддзеркалення слави Бога, точне відображення його сутності, і він підтримує все могутнім словом. Очистивши нас від гріхів, він сів на височині праворуч від Величного. Він успадкував ім'я, славетніше від імен ангелів, і став набагато вищим від них. Кому з ангелів Бог колись говорив: «Ти мій син, нині я став твоїм батьком» а також: «Я стану йому батьком, а він буде мені сином?» (Євреїв 1:2-5)

Павло цитує уривок з 2 книги Самуїла (7:14), і приписує пророцтво Христу: "Я буду йому за Батька, а він буде Мені за сина". (2 Сам 7:14)

Павло вірив, що цей уривок пророкував прихід Христа (мир йому), тому процитував його у своєму посланні.

Однак, ці слова розходяться з істиною, бо мова йде про Давида. Бог наказав пророку Натану сказати Давиду: "А тепер так скажеш Моєму рабові Давидові: ... Коли

виповняться твої дні, і ти ляжеш із своїми батьками, то Я поставлю по тобі насіння твоє, що вийде з утроби твоєї, і зміцню його царство. Він збудує дім для Ймення Мого, а Я зміцню престола його царства навіки. Я буду йому за Батька, а він буде Мені за сина. Коли він скривить дорогу свою, то Я покараю його людською палицею та поразам людських синів. Та милість Моя не відхилиться від нього, як відхилив Я її від Саула, якого Я відкинув перед Тобою. І буде певним твій дім та царство твоє аж навіки перед тобою. Престол твій буде міцно стояти аж навіки! Як усі ці слова, як усе це видіння, так говорив Натан до Давида". (2 Самуїла 7:8-17)

Передбачення стосувалось нащадка Давида, який буде правити народом Ізраїлю після смерті його. Він збудує дім Божий і Бог його покарає, якщо той не слідуватиме закону. Згідно Торі, всі ці описи справились за життя Соломона.

Книга Хронік каже, що цією людиною був Соломон: "Ось народиться тобі син, він буде муж мирний, і Я дам йому мир від усіх ворогів його навколо, бо Соломон буде ім'я йому, і Я дам на Ізраїля за його днів мир та тишу. Він збудує храм для Мого Ймення, і він буде Мені за сина, а Я йому за Батька, і Я міцно поставлю трона царства його над Ізраїлем аж навіки!" (1 Хронік 22:9-10)

- Кого покликали з Єгипту?

Інше викривлення пророцтва стосується повернення Ісуса з Єгипту за його дитинства. Матвій сказав: "І він там зостався аж до смерті Іродової, щоб збулося сказане від Господа пророком, який провіщає: Із Єгипту покликав Я Сина Свого". (Матвія 2:15) Він стверджував, що справдилось пророцтво, оповіщене в книзі Осії. (Осії 11:1-2)

Однак, в книзі Осії нічого не говориться про Христа, мова йде про повернення народу Ізраїлю з Мойсеєм із Єгипту. Це стосується Якова і його синів, їхнє повернення з Єгипту, ідолопоклонство і ігнорування Божих закликів: "Як Ізраїль був хлопцем, Я його покохав, і з Єгипту покликав Я сина Свого. Як часто їх кликав, так вони йшли від Мене, приносили жертви Ваалам, і кадили бовванам". (Осії 11:1-2)

Уривок не має нічого спільного з Христом. Ідолопоклонство існувало до приходу Христа. Це не стосується тих, хто жив за часів Христа, бо юдеї покаялися і припинили поклонятися ідолам ще за п'ятсот тридцять шість років до народження Христа, після того, як їх було звільнено з Вавилону. Вони не вдавались до ідолопоклонства після каяття, як розповідає Біблія і доводить історія.

Християни між визнанням протиріч і зарозумілістю

Християнські вчені докладали відчайдушні і наївні зусилля заради об'єднання протиріч і висвітлення їх як сумісних і таких, що доповнюють одне одного. Однак, всі ці спроби часто виявлялись марними, а об'єднання не підковані жодними доказами.

Тому, юдейський критик і філософ Еспіноза був правий у своїх висловлюваннях про Тору, те саме стосується і Нового Завіту: "Якщо хтось думає, що я говорю загалом, без достатніх на те підстав, прошу його надати нам суттєві і беззаперечні докази, які можуть бути знайдені в працях істориків. Перше, в процесі узгоджень інтерпретацій цих питань, слід враховувати умови, методи і способи поєднання слів та їх роз'яснення так, щоб ми могли підтверджувати припущення фактами. Я буду кланятися в

знак поваги тим, хто зможе виконати цю роботу, і я готовий назвати Аполлоном.

Мушу визнати, що мені не вдалось знайти людину, яка б погодилася на цю справу, незважаючи на мої довгі пошуки. Хоч з дитинства я був просякнутий загальним

сприйняттям Біблії, не дійти до того, до чого дійшов я було просто неможливо. В будь-якому випадку, немає сенсу витратити час читача і пропонувати йому виклик на марні намагання".⁷⁷

Тих, хто визнає істину, зовсім мало. Серед них редакція християнського журналу "Відверта правда». У липневому номері 1975 року ми читаємо: "Існує багато тверджень, які свідчать про суперечності в Біблії, котрі вчені так і не змогли до сих пір вирішити. Вона сповнена речей, які задовольняють кожного невіруючого і атеїста. Вчені досі борються з деякими труднощами. Ніхто не заперечує цей факт, за винятком того, хто нічого не знає про Біблію".

⁷⁷ Ях'я Рабі. Святі книги: між істиною і спотворенням. - с. 325.

Законодавчий та моральний вплив Нового Завіту

Христос сказав: "Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас ув одежі овечій, а всередині хижі вовки. По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фігі із будяків? Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родить добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, зрубується та в огонь укидається. Ото ж бо, по їхніх плодах ви пізнаєте їх!" (Матвія 7 / 15-20)

Мусульмани представили цей біблійний уривок і попросили християн розсудити його, а результати покажуть істину і хибу.

- Реальність християнських спільнот

Спостерігаючи за християнськими громадами в цілому, вчені зафіксували поширення ряду осудливих речей, таких як перелюб, гомосексуалізм, самогубства, злочини, расова дискримінація, розпад сім'ї, негативні соціальні відносини, алкоголь і наркотики, відчуження від релігії, панування атеїзму, жорстокість до інших народів.

“Понтій”, німецький журнал, опублікував статистичні дані про вірування німців, за результатами статистики: 65% німців вірять в Бога, а 50% вірять в життя і суд після смерті.

У Південній Африці частка християн становить 98%, інцест між білими займає 8%, а кількість залежних від алкоголізму в Сполучених Штатах, за даними Джимма

Свегарта, становить сорок чотири мільйони на додаток до десяти мільйонів п'яниць.

Джон Уестон навів дослідження, проведене в 1978 році, результат якого показав, що 4% американського суспільства практикує гомосексуалізм або лесбійанство протягом усього свого життя, а 10% практикують їх протягом трьох років.

Представництво батьківської організації у Великобританії свідчить, що половина дівчат-підлітків у віці до 16 років вчиняють перелюб.

- Як Новий Завіт сприймає цю реальність?

Можна було б задатися питанням: як Євангеліє має виправляти ці лиха і дані епідеміологічних досліджень. Яке відношення Канонічне писання має до цих цифр?

А відповідь досить проста: неспроможність законодавства Євангелія вилікувати ці хвороби в християнських громадах. Це буде зовсім не наклеп, якщо ми скажемо, що Біблія, так чи інакше, є однією з причин розколу таких суспільств.⁷⁸

Відповідальність канонічних писань за пороки залежить від їх впливу, бо разом вони містять першопричину і коріння проблем. А це означає, що вони не є словом Божим, бо Господь послав пророків зі Своїми книгами, аби направляти людей і вивести їх із темряви і зла до керівництва і світла.

---

⁷⁸ Це не означає, що Біблія не провідує благородного вчення, які є світлом і настановою пророків. Однак, істина змішалась зі спотвореннями, через це її важко ідентифікувати.

Новий Завіт суперечить людській природі

Уривки Євангелій відображають те, що суперечить людській природі. Ці речі справили негативний моральний або соціальний вплив на читача:

Новий Завіт закликає залишити шлюб і стати холостяком. Павло сказав: "Говорю ж неодруженим і вдовам: добре їм, як вони позостануться так, як і я" (1 Коринфян 7:8). В іншому вірші він каже: "Думка бо тілесна ворожнеча на Бога, бо не кориться Законові Божому, та й не може" (Рим 8:7). Посилаючись на слова Павла, можна зробити вивід: якщо люди п'ють, їдять, сплять, одружуються і задовольняють інші людські потреби – вони противляться Господу.

Павло сказав це через помилкові уявлення, які переповнювали його, тобто через ворожнечу між тілом і духом: "Бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете". (Гал 5:17)

Це означає, що конфлікт між духом і тілом спотворює людське життя, яке не зможе досягти щастя, поки не зіллється воєдино потреби тіла і бажаннями душі.

Яків перебільшував, коли застерігав від любові до світу земного, не проводячи відмінності між добром і злом. Він сказав: "Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається" (Якова 4:4). Хіба любов до блага, батьків чи навіть потреб людини, таких як шлюб, народження, їжа і питво є ворожими по відношенню до Бога? Матвій розповідає, що Христос закликав відмовлятися від благ світу, в тому числі основних і насущних потреб гідного людського життя.

Один чоловік прийшов до Христа і сказав, що запам'ятав всі заповіді: "Говорить до Нього юнак: Це я виконав все. Чого ще бракує мені? Ісус каже йому: Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай, і матимеш скарб ти на небі. Потому приходиь та й іди вслід за Мною. Почувши ж юнак таке слово, відійшов, зажурившись, бо великі маєтки він мав. Ісус же сказав Своїм учням: правду кажу вам, що багатому трудно ввійти в Царство Небесне. Ще вам кажу: Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство ввійти! Як учні ж Його це зачули, здивувалися дуже й сказали: Хто ж тоді може спастися?" (Матвія 19:20-25)

Цей уривок та інші, виступають проти основ життя, які будують цивілізацію.

Так само, ми зустрічаємо вірш, який закликає до розбещеності та ліні, де людство буде знищено, якщо вчинить так. Лука сказав: "І промовив Він учням Своїм: Через це кажу вам: Не журіться про життя, що ви будете їсти, і ні про тіло, у що ви зодягнетесь. Бо більше від їжі життя, а тіло від одягу. Погляньте на гайвороння, що не сіють, не жнуть, нема в них комори, ні клуні, проте Бог їх годує. Скільки ж більше за птахів ви варті! Хто ж із вас, коли журиться, додати зможе до зросту свого бодай ліктя одного? Тож коли ви й найменшого не подолаєте, то чого ж ви про інше клопочетесь? Погляньте на ті он лілеї, як вони не прядуть, ані тчуть. Але говорю вам, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них! І коли он траву, що сьогодні на полі, а взавтра до печі викидається, Бог так зодягає, скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні! І не шукайте, що будете їсти, чи що будете пити, і не клопочіться. Бо всього цього й люди світу оцього шукають, Отець же ваш знає, що того вам потрібно. Шукайте отож Його Царства, а це вам додасться!" (Луки 12:22-31)

Ще один конфлікт з людською природою простежується у нерозумних ідеях Нового Завіту. Цитуючи Христа, Матвій сказав: «А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує». (Матвія 5:44)

Незважаючи на те, що любов до ворогів є чимось неможливим, і християни ніколи так не вчиняли, мало ймовірно, що Христос заповідав би любити Сатану, найлютішого ворога людства. Те ж саме можна сказати про демонів людства, яких Бог не любить, і люди відчувають неприязнь до них.

Дивно, що Писання закликає віруючих любити своїх ворогів, незалежно від того, що вони заподіяли, в той час як в інших віршах їм наказують ненавидіти тих, хто робить їм добро, батьків, братів та синів. Як стверджував Лука, ненависть є однією з основних вимог, щоб стати одним з учнів Ісуса: "Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!" (Луки 14:26)

Законодавчі прогалини Нового Завіту

Закони Євангелій нездатні забезпечити надійне, гармонійне життя, і жити згідно Євангелій – неможливо.

Матвій приписує Христу слова: «А Я вам кажу не противитись злому. І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою, підстав йому й другу». (Матвія 5:39)

Писання пропонує альтернативу безкарності, скасування закону відплати або морального боргу. Це вказує на повну відсутність розуму, адже заклик прийняти

скарги та несправедливість, безсумнівно, веде до виникнення розладу та беззаконня.

Лука сказав: "Хто вдарить тебе по щоці, підстав йому й другу, а хто хоче плаща твого взяти, не забороняй і сорочки. І кожному, хто в тебе просить подай, а від того, хто твоє забирає, назад не жадай" (Луки 6:29-30). Чи стане мудрий чоловік робити такі речі? Якби люди так вчиняли, скільки несправедливості, пригноблення і зла було б?

Тут, ми задаємося питанням: якщо слова лунали з вуст Христа, то чому він не згадує їх, коли слуги первосвящеників побили його? Він не підставив іншу щоку, замість цього сказавши: «Ісус йому відповідь дав: Якщо зле Я сказав, покажи, що то зле; коли ж добре, за що Мене б'єш?» (Івана 18:23)

Ісусу й інше запитання, яке потребує відповіді: чи застосувала церква цю мораль хоч раз? Чи вислів цей позбавлений здорового глузду, бо якщо церква і Христос не змогли так вчинити, то інші люди тим паче?

Новий Завіт забороняє розлучення, хіба якщо один із подружжя вчинив перелюб: "Тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, людина нехай не розлучує!" (Матвія 19:6)

Зазначений закон є однією з причин поширення перелюбу. Це рішення і вихід для тих, хто має проблеми зі шлюбом через життєві негаразди і відмінності людських натур, і тих, кому Новий Завіт заважає будувати своє життя начисто.

Це дивний припис не може дарувати гармонію нашому життю. Існує безліч ситуацій, які роблять життя між подружжям нестерпним, і єдиний вихід – це розлучення, а його заборона може завдати лише шкоди.

Саме тому протестантська церква дозволила розлучення, інші церкви намагаються затвердити його, аби вийти з цього дивного положення.

Твердження Матвія про причини заборони розлучення (19/6): "Тому то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував, людина нехай не розлучує", - не відповідає дійсності, бо шлюб не є божественним поєднання між людьми. Це лише згода між двома вступити до шлюбу відповідно до закону Божого.

Ще одне упущення в законодавстві Нового Завіту полягає у забороні одружуватися на більш, ніж одній жінці, як це видно з послань (1 Коринфян (1-7) 5), хоча воно узгоджується із різними християнськими церквами.

Статистичні дані показують безперервне зростання кількості жінок. В Англії жінки перевищують кількість чоловіків на чотири мільйони, в Німеччині на п'ять мільйонів і на вісім мільйонів в Америці.

Як Новий Завіт вирішуватиме цю проблему, яка буде постійно зростати, якщо християни підуть за словами Павла, відмовляючись від шлюб і залишаючись холостяками? "Говорю ж неодруженим і вдовам: добре їм, як вони позостануться так, як і я. Коли ж не втримаються, нехай одружуються, бо краще женитися, ніж розпалятися". (1 Коринфян 7:8-9)

Такі вчення стали результатом численних потрясінь, які вражають церкву кожен день, і доводять, що люди не можуть подолати свою природу, і що подібне керівництво - не слово Боже, бо Бог знає, що краще для його творінь.

Роль заперечення закону в поширенні беззаконня і розпаду

Все, що ми згадали – лише побічні ефекти покарання. Основною проблемою, з якою стикаються християнські громади, є доктрина про порятунок і спокуту. Це вчення підносить віру в розп'яття Христа на достатній рівень для порятунку, і звільняє людину від прокляття закону і заповідей. Павло відмінив покарання для тих, хто звершував різні пороки: перелюб, вживання алкоголю, вбивства і беззаконня.

За його словами, віра в Христа, який був розп'ятий за нас, спокутує наші гріхи, незалежно від того, наскільки вони великі. Отже, віруючі можуть вчиняти будь-які гріхи без страху покарання Божого.

Павло називає Божий закон, який регулює поведінку людини, прокляттям: "Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: Проклятий усякий, хто висить на дереві" (Гал 3:13). Він оголосив, що після розп'яття Ісуса в ньому немає ніякої необхідності: "Тому то Закон виховником був до Христа, щоб нам виправдатися вірою. А як віра прийшла, то вже ми не під виховником". (Гал 3:24-25)

Він запевнив скасування закону словами: «Він бо наш мир, що вчинив із двох одне й Він Своєю наукою знищив Закона заповідей» (Ефесян 2:14-15). Павло також сказав: "А коли ми дізнались, що людина не може бути виправдана ділами Закону, але тільки вірою в Христа Ісуса, то ми ввірували в Христа Ісуса, щоб нам виправдатися вірою в Христа, а не ділами Закону. Бо жадна людина ділами Закону не буде виправдана!" (Гал 2:16)

Апостол вважав тих, хто наполягає на дотриманні закону, ворогами Христа: "Ви, що Законом виправдуєтесь, полишилися без Христа, відпали від благодаті!" (Гал 5:4)

Він запевняє, що немає необхідності робити добрі справи: «Божої благодаті я не відкидаю. Бо коли

набувається правда Законом, то надармо Христос був умер!» (Гал 2:21)

Павлу належать і такі слова: "Тож де похвальба? Виключена. Яким законом? Законом діл? Ні, але законом віри. Отож, ми визнаємо, що людина виправдується вірою, без діл Закону". (Рим 3:27-28)

Він вважає, що віра Христова є шляхом до праведності і спасіння без закону і діянь: "Що нас спас і покликав святим покликом, не за наші діла, але з волі Своєї та з благодаті, що нам дана в Христі Ісусі попереду вічних часів. А тепер об'явилась через з'явлення Спасителя нашого Христа Ісуса, що й смерть зруйнував, і вивів на світло життя та нетління Євангелією". (2 Тимофія 1: 9-10)

Апостол запевнив логічність такої заяви словами: «А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милості через купіль відродження й оновлення Духом Святим». (Тит 3:4-5)

Таким чином, богослов виступав проти Тори і оголосив що будь-яка їжа є дозволеною (Повторення Закону 14:1-24). Він сказав: "Я знаю, і пересвідчений у Господі Ісусі, що нема нічого нечистого в самому собі; тільки коли хто вважає що за нечисте, тому воно нечисте". (Рим 14:14)

Він також повідомив: «Для чистих все чисте, а для занечисчених та для невірних нечисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління» (Тит 1:15). "Кожне бо Боже твориво добре, і ніщо не негідне, що приймаємо з подякою". (1 Тим 4:4)

Праведників Павло охарактеризував згідно з вченням своїм: "Але дарма виправдуються Його благодаттю, через відкуплення, що в Ісусі Христі, що Його Бог дав у жертву примирення в крові Його через віру, щоб виявити Свою правду через відпущення давніше вчинених

гріхів, за довготерпіння Божого, щоб виявити Свою правду за теперішнього часу, щоб бути Йому праведним, і виправдувати того, хто вірує в Ісуса". (Рим 3:24-26)

Проголошуючи нові умови для порятунку, він сказав: "Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся". (Рим 10:9)

Те ж саме зустрічається в Євангелії від Марка: "Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не вірує засуджений буде". (Марк 16:16)

В іншому вірші, Павло заявив, що порятунок вготований для всього людства: "...але видав Його за всіх нас". (Рим 8:32)

Сказання Івана пояснюють ці слова: "Ісуса Христа, Праведного. Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу". (1 Ів 2:1-2)

Він запевнив, що: "І ми бачили й свідчимо, що Отець послав Сина Спасителем світу". (1 Ів 4:14)

Таким чином, порятунок від усіх гріхів чекає на всіх людей, незалежно від скоєного. Згідно з цим вченням, люди, які зйдуть на небо (у Царство Боже) є найгіршими і найаморальнішими серед людей. Ці вірші справили великий вплив на християн: з уривків вони зрозуміли, що все дозволено.

Мартін Лютер, один із засновників течії протестантів, сказав: "Євангеліє не заповідає нам щось роботи заради спасіння, навпаки, відкидає наші діяння. Для того, аби наша праведність була очевидною, безліч тяжких гріхів повинні нас полонити".

У своїй книзі "Божественні місця" Міла Нектон каже: "Не хвилюйтеся, якщо ви злодій, зрадник чи грішник.

Просто не забувайте, що Бог дуже добрий, і він пробачив ваші гріхи задовго до їхнього звершення".⁷⁹

Таким чином, ми виявили, що те, що відбувається у Європі і в християнських суспільствах в цілому сталося через Писання, яке християни, незважаючи на великі помилки, вважають керівним словом Божим, котре веде до праведності і неба.

---

⁷⁹ Омайма Шахін. Первородний гріх в іудаїзмі, християнстві та ісламі. - с. 148. Абу аль-Карім аль-Хатіб Христос в Корані, Торі, Євангелії. - с. 374.

Це Христос?

Заключний етап доказу того, що Новий Завіт не є словом Божим, вказує на деякі з характеристик і вчинків, котрі Новий Завіт приписує Ісусу. Ці ознаки невластиві благородним та мудрим мужам. Як вони можуть бути приписані Ісусу (мир йому), якого Всемогутній Господь послав як гарний приклад для людства?

Новий Завіт майоріє уривками, які ображають Ісуса, а звеличення його в інших віршах нічого не змінює.

- Марк стверджував, що Ісус нехтував проповіданням маловірним: "І, як остався Він на самоті, Його запитали найближчі з Дванадцятьма про цю притчу. І Він їм відповів: Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах, щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли, щоб коли вони не навернулися, і відпущені будуть гріхи їм. І Він їх запитав: Ви не розумієте притчі цієї? І як вам зрозуміти всі притчі! Як же тоді ви зрозумієте всі притчі? ... І такими притчами багатьма Він їм слово звіщав, оскільки вони могли слухати.... І без притчі нічого Він їм не казав, а учням Своїм самотою вияснював усе". (Марка 4:10-34)

Виходячи зі слів Марка, Ісус пояснював своє вчення тільки учням, а з іншими говорив притчами: "...оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли", - і зробив він це, аби ввести їх в оману: "...щоб вони не поверталися і бути прощені".

В Євангеліях згадується порада Ісуса щодо наших матерів і батьків. Однак, вони розповідають, що пророк образив свою матір, коли був на весіллі в Кані. Іван повідомляє, що мати Ісуса прийшла і попросили його

перетворити воду на вино. Тоді Ісус сказав їй: "Що тобі, жоно, до Мене? Не прийшла ще година Моя!" (Івана 2:4)

Такими словами він звертався до грішної жінки, яку наказав побити камінням: "...промовив до неї: Де ж ті, жінко?" (Івана 8:10)

Коли один з учнів прийшов і сказав Ісусові, що його мати і брати чекають на нього, аби поговорити з ним, пророк відмовився зустріти та привітати їх. Замість цього він сказав (за словами Матвія): «А Він відповів тому, хто Йому говорив, і сказав: Хто мати Моя? І хто браття Мої? І, показавши рукою Своєю на учнів Своїх, Він промовив: Ото Моя мати та браття Мої! Бо хто волю Мого Отця, що на небі, чинитиме, той Мені брат, і сестра, і мати!» (Матвія 12:48-50)

Хіба міг Христос проігнорувати свою матір? Хіба не була вона чистою та праведною, перед якою постали ангели?

Ісус далекий від того, що стверджують Євангелія. Він був добрим до своєї матері, як сказав про себе в Священному Корані: " Він зробив мене ... бути шанобливим до матері моєї й не зробив мене зверхнім, нещасним". (Священний Коран, Мар'ям:32)

В іншому вірші Євангелії звинувачують пророка у розпиванні вина. Матвій переказує, що Ісус сказав юдеям: "Прийшов же Син Людський, що їсть і п'є, вони ж кажуть: Чоловік ось, ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників. І виправдалася мудрість своїми ділами". (Матвія 11:19)

Ось так канонічні писання відкликаються про Ісуса і його матір. Іван приписав Марії виготовлення вина для гостей на весіллі. Тоді як, Священний Коран називає її найчистішою та невинною серед всіх жінок: "І сказали ангели: «О Мар'ям! Воістину, Аллах обрав тебе і зробив

пречистою. Він обрав тебе перед жінками усіх світів!" (Аль-Імран: 42)

Павло завершив трагедію, коли попросив людей пити вино: «Води більше не пий, але трохи вина заживай ради шлунка твого та частих недугів твоїх». (1 Тимофію 5:23)

Крім того, в книзі Прислів'я він розглядає вино як ліки від проблем бідних людей, це змушує їх забути про свої біль: «Дайте напою п'яного тому, хто гине, а вина гіркодухим: він вип'є й забуде за бідність свою, і муки своєї вже не пам'ятатиме!» (Прислів'я 31:6-7)

Однак, християни не вживають вино потрохи, як вчив Павло, серед них десятки мільйонів алкоголіків. Ось ще один приклад впливу Біблії.

Лука переказує немислимі слова від Ісуса: "Коли хто приходить до Мене, і не зненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, той не може бути учнем Моїм!" (Луки 14:26)

Далі він продовжує: "Так ото й кожен із вас, який не зречеться усього, що має, не може бути учнем Моїм" (Луки 14:33). Ці умови не тільки несумісні з людською природою, як я вже говорив раніше, але і неможливі. До того ж, ненавидіти родичів є ознакою аморальності, і малоймовірно, що Ісус закликав людей ненавидіти своїх батьків і матерів, але любити своїх ворогів, в тому числі і Сатану.

Неблагопристойно приписувати Ісусу, який був пророком миру, жахливі слова. Цитуючи Ісуса, Матвій сказав: "Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, Я не мир принести прийшов, а меча. Я ж прийшов порізати чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, і невістку з свекрухою її. І вороги чоловікові домашні його!" (Матвія 10:34-36)

Це наймерзенніша образа великого пророка, яка ще раз доводить брехню авторів, яких християни вважають богонатхненними.

Так само сказав Лука: «Я прийшов огонь кинути на землю, і як Я прагну, щоб він уже запалав! Я ж маю христитися хрещенням, і як Я мучуся, поки те сповниться! Чи ви думаєте, що прийшов Я мир дати на землю? Ні, кажу вам, але поділ! Віднині бо п'ятеро в домі одному поділені будуть: троє супроти двох, і двоє супроти трьох. Стане батько на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха навпроти невістки своєї, а невістка навпроти свекрухи!...» (Луки 12:49 -53)

Чи правдиві слова євангелістів, які називають пророка миру аморальним?

За переказами Матвія, чоловік послідував за Ісусом, бажаючи мати честь супроводжувати його, а потім він попросив, аби Ісус дав йому дозвіл на поховання батька, та пророк відмовив і сказав: "А Ісус йому каже: *Іди за Мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!*" (Матвія 8:22)

Невже добрі люди так вчиняють? Який вплив справляє цей вірш на читачів двадцять першого століття? Чи поважає він сімейні відносини в християнських громадах?

Інший учень попросив Ісуса дозволу попрощатись із родиною, але той відмовив і попередив його: "А інший сказав був: *Господи, я піду за Тобою, та дозвожь мені перш попрощатись із своїми домашніми. Ісус же промовив до нього: Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуга та назад озирається, не надається до Божого Царства!*" (Луки 9:61-62)

Таким чином, учень не заслужив Царства Божого. Що це за релігія і вчення, які схиляють віруючих до таких

вчинків? Немає жодних сумнівів в тому, що ці вірші послуговували причиною розпаду сімей в Європі і на Заході.

Ще один образ Ісуса, описаний Матвієм: "І як вони до народу прийшли, то до Нього один чоловік приступив, і навколішки впав перед Ним, і сказав: Господи, змилуйсь над сином моїм, що біснується у новомісяччі, і мучиться тяжко, бо почасти падає він ув огонь, і почасти в воду. Я його був привів до учнів Твоїх, та вони не могли вздоровити його. А Ісус відповів і сказав: О роде невірний й розбещений, доки буду Я з вами? Доки вас Я терпітиму? Приведіть до Мене сюди його! Потому Ісус погрозив йому, і демон вийшов із нього. І видужав хлопець тієї години!" (Матвія 17:14-18)

Немає жодних підстав звинувачувати пророка у роздратуванні та відмові допомагати нужденним.

Євангелії ображають Ісуса, розповідаючи історію хананеянки: "І ось жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою мучить! А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: Відпусти її, бо кричить услід за нами! А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого... А вона, підійшовши, уклонилаь Йому та й сказала: Господи, допоможи мені! А Він відповів і сказав: Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам.. Вона ж відказала: Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають зо столу їхніх панів. Тоді відповів і сказав їй Ісус: О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш! І тієї години дочка її видужала". (Матвія 15:22-28)

Він не змилостивився над нею і не допоміг їй, доки та не визнала, що є однією із собак – язичницею: "І Він їй сказав: За слово оце йди собі, демон вийшов із твоєї дочки!" (Марка 7:29)

Жодних підстав для такої різкості немає. Як пророк міг відмовити в допомозі бідній жінці, і як він міг назвати її, як і всіх язичників, собакою?

В іншому вірші, згідно з Євангеліями, він сказав, що всі іновірці подібні свиням: "Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свиньми". (Матвія 7:6)

Вони приписують Ісусу неприпустимий расизм, адже він, переконані автори, прийшов для спасіння всього світу.

У своїй книзі "Історія цивілізації" Білл Дюран сказав: "В Євангеліях можна знайти суворі і грікі місця, які суперечать тому, що говориться про Ісуса в інших уривках. На перший погляд здається, що вони далекі від справедливості, сповнені грікого глузування і ненависті".

Новий Завіт називає Ісуса проклятим. Прокляття – це виключення з милості Божої, і це покарання для злочинців, грішників, і тих хто не дотримується Божих Заповідей і Закону. Див. Повторення закону 27:15-26.

Однак, Павло вирішив за потрібне розглянути Ісуса (мир йому) як одного з цих грішників і злочинців.

Павло сказав: "Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: Проклятий усякий, хто висить на дереві". (Гал 3:13)

Він не знайшов способу об'єднати проклятих, повішених відповідно до Закону Мойсея, і своє твердження про розп'ятого Христа. Натомість Христос постає проклятим у дещо філософському значенні, ніби він проклятий замість всіх грішників і злочинців.

Іван звинувачував Ісуса у неправдивості. Він зазначив, що учні попросили Ісуса піти в Єрусалим на свято, аби показати свої чудеса. Ісус, за словами Матвія, сказав: "Ідіть

на свято самі, а я поки що туди не піду, оскільки для мене час ще не настав». Сказавши це, він залишився в Галілеї. Потім, коли його брати вирушили на свято, він теж пішов, але так, щоб про це ніхто не знав". (Івана 7:8-10)

Він сказав їм, що не збирався туди, а потім таємно відправився, щоб вони не виявили його брехню? Ісус далекий від таких звинувачень.

Якщо канонічні писання приписують нещирість втіленому Богові, то чого нам очікувати від людей? Усе це вигадки і огидна брехня, християни не повинні приписувати Ісусу (мир йому) подібне. Не слід дивуватись, коли християни, прочитавши і повіривши у цю брехню, самі так вчиняють.

Хтось може здивуватись наготам на християнському Заході. Однак тих, хто читав історію Ісуса в Євангелії від Івана, це зовсім не дивує: «Устає від вечері, і здіймає одягу, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені? Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш. Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною. До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову! Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі. Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі. Коли ж пообмивав їхні ноги, і одягу Своєю Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам?» (Івана 13:4-12)

Ті, хто описав наготу Ісуса не відчують сорому приписувати її і учням. За словами Івана, учні пішли плавати і Семен був роздягнутий - голий, Ісус не впізнав

його: "Тоді учень, якого любив був Ісус, говорить Петрові: Це ж Господь!... А Симон Петро, як зачув, що Господь то, накинув на себе одежину, бо він був нагий, та й кинувся в море..." (Івана 21:7)

Крім того, Євангелії цитують слова прокльонів, які Ісус посилав на юдеїв. Однак, це не могло сходити з вуст пророка, якого Бог послав, аби направляти і навчати його людей доброті і моральності. Такого не могла сказати людина, якій належать слова: «Любіть ворогів ваших і моліться за тих, хто переслідує вас» (Матвія 5:44).

Як він міг сказати: «Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри ... О змії, о роде гадючий, як ви втечете від засуду до геєнни?» (Матвія 23:13-33)

Чи міг то, хто просив любити ворогів сказати: "Ви дурні!" (Луки 11:40) Чи назвав би він людей собаками і свинями? "Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свинями, щоб вони не потоптали їх ногами своїми" (Матвія 7:6)

Згідно з Євангеліями, Ісус ображав своїх учнів. Двом учням, яких Ісус не міг розпізнати, він сказав: "О, безумні й запеклого серця, щоб повірити всьому, про що сповіщали Пророки!" (Луки 24:25)

Петру він сказав: "Відійди від мене, сатано!" (Матвія 16:23)

І вдруге промовив: «Нащо усомнився, маловірний» (Матвія 14:31)

Згідно з Матвієм, Ісус погрожував тим, хто зчинить навіть менше: «А хто скаже: "Ти нікчемний дурень!" — заслуговуватиме покарання у вогняній геєні». (Матвія 5:22)

Павло вилаявся і сказав подібні слова: " Бережись для собак, бережись увагу на лиходіїв". (Филимона 3:2)

Тоді він зазначив, що п'яниці, злодії і шахраї не успадкують Царства Божого: "Ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки Царства Божого не успадкують вони!" (1 Коринфян 6:10)

Можливо, він мав на увазі себе і Ісуса, або ж вони обидва стали виключенням? Чи це був обман, аби приписати нісенітницю одному з найбільших посланників і продовжувати запевняти, що це слово Боже?

Євангелії продовжують зводити наклепи на Ісуса, який не має генеалогії, приписуючи йому рід. Генеалогію Йосипа-теслі вони пов'язали з Ісусом, який не мав батька. Жодного кровного зв'язку між Ісусом і Йосипом-теслею не існує. Дане твердження наповнилося б сенсом, якби родовід йшов від Марії, а не Йосипа.

Євангеліст багато разів згадує, що Йосип-тесля був батьком Ісуса. Лука сказав: "Як дні ж свята скінчились були, і вертались вони, молодий Ісус в Єрусалимі лишився, а Йосип та мати Його не знали того. Вони думали, що Він із подорожніми йде; пройшли день дороги, та й стали шукати Його поміж родичами та знайомими. Але, не знайшовши, вернулися в Єрусалим, та й шукали Його. І сталось, що третього дня відшукали у храмі Його, як сидів серед учителів, і вислухував їх, і запитував їх. Усі ж, хто слухав Його, дивувалися розумові та Його відповідям. І як вони Його вгледіли, то здивувались, а мати сказала до Нього: Дитино, чому так Ти зробив нам? Ось Твій батько та я із журбою шукали Тебе..." (Луки 2:43-48)

Зв'язок Ісуса з Йосипом, незважаючи на вигадку, підтверджує слова юдеїв та написане в їхньому Талмуді про Діву Марію та її сина.

Коли ми читаємо родовід Ісуса в Євангелії від Матвія, то бачимо, що він згадав чотирьох бабусь: Тамару, жінку хіттеянина Урія, Рахав і Рут. Хтось запитас: в чому

полягає секрет згадки чотирьох бабусь? Вони були незвичайними жінками? Який урок ми можемо для себе винести, пов'язуючи пророка з ними?

Старий Завіт згадує гріх кожної з цих чотирьох бабусь. Тамара була матір'ю байстрюка Переція від батька її чоловіка, який одружився на ній. (Див. історію з Іудою, Буття 38:2-30).

Вірсавія, жінка хіттеянина Урії, та, яку Тора безпідставно звинувачує у перелюбі. Вона була дружиною Урії, командира армії, а зачала від Давида, який підштовхнув її чоловіка до смерті і одружився на ній. Серед їхніх дітей був Соломон, один з дідів Ісуса. (Див. історію 2 Царств 11:1-4)

Рахав була дружиною Соломона і матір'ю Вооза. Обидва, за словами Матвія, є дідами Ісуса. Про неї Ісус сказав : "Повія, чиє ім'я Рахав". (Нав 2:1)

Рут, моавитянка, була дружиною Вооза і матір'ю Обіда. Тора говорить: "Не ввійде на збори Господні аммонітянин та моавітянин, також десяте їхнє покоління не ввійде на збори Господні, аж навіки". (Повторення закону 23:3)

На щастя, Ісуса прокляття оминуло: він був у тридцять другому поколінні Рут. Тим не менше, бабуса моавітянина краща від інших трьох, бо Біблія не згадує, що вона вчинила перелюб, вона просто спокусила Вооза після її мачухи: "А ти вмийся, і намастися, і надягни на себе кращу одягу свою, та й зійди на тік. Але не показуйся на очі тому чоловікові, аж поки він не скінчить їсти та пити. І станеться, коли він ляже, то ти зауваж те місце, де він лежить. І ти прийдеш, і відкриєш приніжжя його та й ляжеш, а він скаже тобі, що маєш робити. А та відказала до неї: Усе, що ти кажеш мені, я зроблю. І зійшла вона на тік, і зробила все, як наказала їй свекруха її". (Рут 3:3- 6)

Хто запитає: то в чому полягає привід для занепокоєння стосовно цих чотирьох бабусь? Я не можу знайти ніякого пояснення, крім того, що вони хотіли завдати шкоди честі та репутації пророків, починаючи з Ноя і закінчуючи Ісусом (мир їм усім).

У своїй інтерпретації Євангелія від Матвія, відчайдушно намагаючись виправдати помилку Матвія і приниження Христа, пастор Тадрос Яків Малаті сказав: "Христос взяв на себе ці нечисті відносини, щоб очистити їх: "Той, хто прийшов за грішників, був народжений від грішників, щоб очистити гріхи всіх".

Отець Матта аль-Міскін розглянув чотирьох бабусь: "Чотири дорогоцінних каміння, узятих з бруду народів, аби прикрасити груди Ісуса, Спасителя грішників. Перлове намисто з імен перелюбниць можна побачити лиш з відкритими очима і з великим серцем".

Вірю, що я не з тих, хто вподобав перлове намисто з імен перелюбниць, яке прикрашає груди Христа, та я невпевнений, чи читач такий же, як і я, чи він належить до тих, хто з відкритими очима та великим серцем схиляється перед іменами, котрі прикрашають груди пророка?

Я не дозволю вам шкодувати про те, що ви дізнались про Христа (мир йому). Великий посланник не був таким, як його зображують.

Аби заспокоїти вас, хотів би процитувати Ернеста Ренана, відомого історика. У своїй книзі "Життя Ісуса" (с. 15) він сказав : "Якщо ми напишемо про життя Ісуса тільки те, у чому впевнені, то отримаємо лише кілька рядків"

Я упевнений, що ці кілька рядків не нестимуть шкоди і принижень, як сторінки Євангелія.

Сподіваюся, ви погоджуєтесь зі мною, що образи, які сходять з вуст євангелістів на Ісуса (мир йому) є доказом

того, що канонічні писання не словом Божим. Слово Боже далеке від згадки мерзенних речей про Його почесних посланців і пророків, в тому числі і Христа (мир йому).

Висновок

Цей довгий шлях закінчимо словами, що ми, мусульмани, віримо в Євангеліє, послане Богом Всемогутнім Христу (мир йому) в якості істинного напрямку і світла для людства, і як добру звістку про пророка Мухаммада (мир йому і благословення Аллаха).

Однак, християни втратили істинне Євангеліє: “І з тими, які говорять: «Ми — християни», взяли Ми завіт. І забули вони ту частину [Писання], яку їм треба було пам’ятати. І посіяли Ми серед них ворожість і ненависть одне до одного аж до Дня Воскресіння. І покаже тоді їм Аллах, що вони чинили!” (Аль-Маїда:14)

Послання Нового Завіту, без жодних доказів стверджують, що ці записи є словами Бога, та оскільки вони були перекручені, а значить втрачені. Ми також побачили, що Новий Завіт не може бути приписаний учням, скоріше це праці невідомих авторів, які запозичили історії від стародавніх язичників. Ми стали свідками, як невідомі письменники копіювали одне одного, будучи неправдивими.

Дослідження книг Нового Заповіту довело, що автори не були богонатхненними, через величезну кількість помилок, яких вони припустились.

Більше того, вони не претендували на визнання своїх праць натхненними, та церква вирішила інакше. Рішення отців, з-між сотні інших рукописів, визнало книги святыми, а читання інших писань вважали злочином, який карається прокляттям і смертю.

Новий Завіт не вирізняється і своєю високою мораллю. Він пропонує цінності, які нищать людство і цивілізацію. Більше того, він ображає Ісуса Христа (мир

йому), що доводить його непричетність до Бога Вседержителя.

Всемогутній Господь правий. Він каже: "Горе тим, хто пише Писання власноруч, а потім говорить: «Це — від Аллаха!» - щоб продати це за мізерну ціну! Горе їм за те, що написали вони, і горе їм за те, що вони собі здобули!" (Аль-Бакара:79)

Багато людей сформували таку ж думку про Новий Завіт. Ті, хто не слідує йому сліпо, а бере до уваги факти і докази.

Серед них був Філсан Шалі, який сказав: "Рідко церковні праці є автентичними і дійсно належать тим, кому вони приписуються. Частіш за все, це змішані і спотворені праці, з великою кількістю змін і доповнень. Вони, так чи інакше, є результатом діяльності людини, і не можуть бути словами Бога".⁸⁰

Насамкінець, дякую читачу за прочитання цих рядків, і з задоволенням запрошуюю його ознайомитись з наступною частиною цієї серії: «Аллах (Святий Він та Великий): Єдиний чи Триєдиний?»

Ми просимо Господа нашого (Аллаха (Святий Він та Великий)) вести нас шляхом істини, бо Він Єдиний на це спроможний.

⁸⁰ Філсіан Чалі. Короткий виклад історії релігій. - с. 234.

Зміст

1	ПОДЯКА	
2	ВСТУП	
3	НОВИЙ ЗАПОВІТ	
4	КОДЕКСИ НОВОГО ЗАПОВІТУ	
5	ВІДМІННОСТІ НОВОЗАВІТНИХ КОДЕКСІВ	
6	<i>Автори Нового Завіту були натхненні, заперечення даного твердження</i>	
7	<i>Зведення нанівець твердження, що автори Нового Завіту були посланцями</i>	
8	ЗАПЕРЕЧЕННЯ ПРИПISУВАНЬ ЄВАНГЕЛІЙ І ПОСЛАНЬ УЧНЯМ	
9	<i>Євангеліє від Матвія</i>	
10	<i>Євангеліє від Марка</i>	
11	<i>Євангеліє від Луки</i>	
12	<i>Четверте: Євангеліє від Івана</i>	
13	<i>Послання у Новому Заповіті</i>	
14	<i>Стародавні язичницькі джерела Нового Завіту</i>	

15	<i>Євангеліє Христа (мир йому)</i>	
16	<i>Документальне підтвердження і канонізація Нового Завіту</i>	
17	<i>Помилки Євангелій</i>	
18	<i>Зміни в Новому Завіті</i>	
19	<i>Протиріччя Євангелій</i>	
20	<i>Законодавчий та моральний вплив Нового Завіту</i>	
21	<i>Це Христос?</i>	
22	<i>Висновок</i>	

IslamHouse.com

الإسلام بلغات العالم

Islam in the languages of the world

